

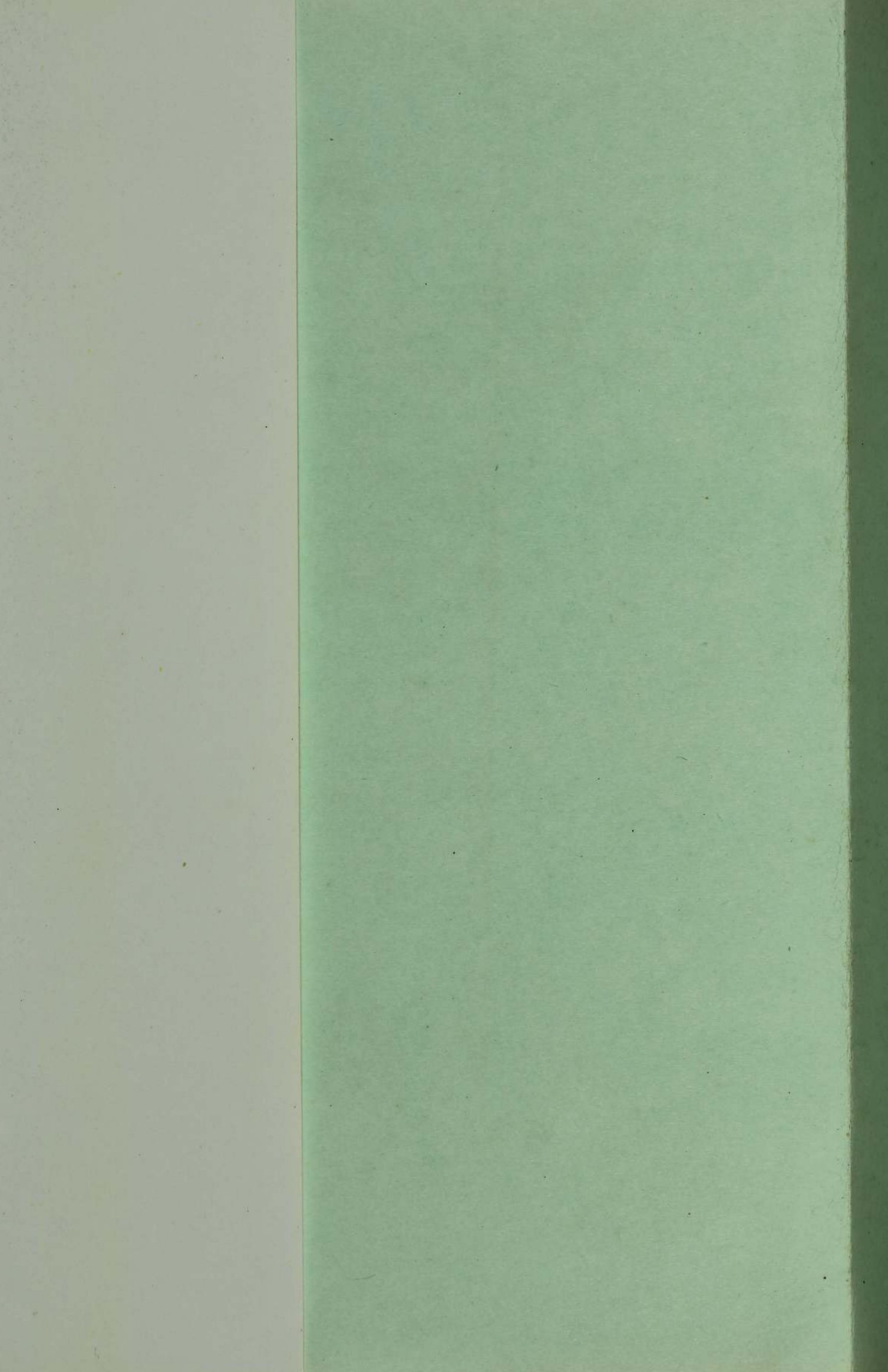
உலகம் யாவையும்

இலங்கை ஜெயராஜ்

வானத் தற்பகம்

செல்வா





St Bernard's

26/5/2004

உலகம் யாவையும்

'கம்பவாரிதி'
இலங்கை ஜெயராஜ்



வானதி பதிப்பகம்

23, தீனதயாளு தெரு,
தி.நகர், சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு : மே, 2004

புதுவைக் கம்பன் விழாவில்
14.05.2004 அன்று வெளியிடப்பெற்றது.

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை ரூ. 75-00

- ❖ Title : **ULAKAM YAVAIYUM**
- ❖ Author : **ILANGAI JEYARAJ**
- ❖ Language : **Tamil**
- ❖ Subject : **Literature**
- ❖ Edition : **First Edition, May, 2004**
- ❖ Pages : **XXX + 218 = 248**
- ❖ Published by : **VANATHI PATHIPPAKAM**
23, Deenadayalu Street,
Thyagaraya Nagar,
Chennai – 600 017.
- ❖ Price : **Rs. 75-00**

ஒரு தெய்வத்திருமுகம்

பேராசிரியர். அ.ச.ஞானசம்பந்தன்.

சென்னை.

14.06.2002

அன்புள்ள நண்பா,

எண்பத்தாறு வயதிலும் சில தவறுகளை மனிதன் செய்யக்கூடும் என்பதற்கோர் எடுத்துக்காட்டாய் நான் விளங்குகிறேன். மிகமிகச் சில ஆண்டுகளாகவே தங்களை அறிவேன். அதுவும் கம்பன் என்ற பெருவீட்டைத் தாங்கள் அமைத்த பாணி கண்டு தங்கள்பால் மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்டேன்.

1940களில் 'கம்பராமாயணம் பேசுவதே தவறு' என்று சொல்லி வந்த ஈழத்தை, கம்பனுடைய கோட்டையாக மாற்றிய பெருமை தங்கள் ஒருவருக்கே உரியது. கொழும்புக் கம்பன்விழாவுிற்கு நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வந்திருந்தபோது எவ்விதப் பதவியுமில்லாத தங்களுடைய செல்வாக்கின் உச்சநிலை கண்டு வியப்படைந்தேன். அதுபற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கிய போதுதான் உங்களுடைய புலமையோ, கம்பனோ, இலக்கிய அறிவோ தங்களுடைய இந்த உயர்விற்குக் காரணமில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். இவை அனைத்தையும் தனித்தனியேயும், ஒருங்கேயும் பெற்றவர்கள் பலர், உங்களிற் பாதி உயரம்கூட எழமுடியவில்லை என்பதைக் கண்டுகொண்டுதான் இருக்கிறேன். அப்படியானால், தங்கள் உயர்விற்குக் காரணம் என்ன? என்று சிந்திக்கத் தொடங்கியபொழுது சில உண்மைகள் தெற்றெனப் புலப்பட்டன.

மனத்தூய்மை, உண்மையின்பாற் காதல், அமைதியான பேச்சும் நடவடிக்கையும், எளிய வாழ்வு என்பவற்றை, ஒரு சிலரைப்போல ஆபரணமாகக் கொள்ளாமல் வாழ்க்கையுடன் இணைத்துக்கொண்டீர்கள். இவைதான் தங்கள் உயர்விற்குக் காரணமென்பது நன்கு விளங்களாயிற்று.

சென்ற 60 ஆண்டுகளாக இலங்கையோடு தொடர்புடைய நான், உலகைச் சுற்றிவந்த நான் இப்படி ஓர் இளைஞனை இன்னும் சந்திக்கவில்லை. இவ்வாறு கூறுவது உண்மை. வெறும் புகழ்ச்சியன்று. உங்களைப் புகழ்ந்து எனக்கு ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை. அப்படியானால், இதுவரையில் இல்லாத வகையில் இப்பொழுது இந்தக் கடிதத்தை எழுதவேண்டிய தேவையென்ன என்ற வினாத்தோன்றுமன்றே?

இன்று காலை தாங்கள் எழுதிய 'பழம் பண்டிதரின் பகிரங்கக் கடிதங்கள்' என்ற, இன்னும் வெளிவராத தங்கள் நூலின் அச்சுப்பிரதியொன்று என்பால் வந்து சேர்ந்தது. அதனைக் கொண்டு வந்த இளைஞர் மூலமே, ஒரு சில கட்டுரைகளைப் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்டேன். பகிரங்கக் கடிதங்கள் ஆகலின் ஒரு கடிதத்தோடு மற்றொரு கடிதம் எவ்விதத் தொடர்புமில்லாமல் அமைந்துள்ளது நியாயந்தானே! ஆனால், அதனைப் படித்தபோது தங்களுடைய அறிவு நுணுக்கம், நிகழ்ச்சிகளைக் கூர்ந்து கவனிக்கும் ஆற்றல், அவற்றிலுள்ள குறை நிறைகளை எடுத்துக்கூறும் தகைமை என்பவற்றைக் காணமுடிந்தது.

இதுவரை என் நண்பராகிய தங்களிடம் இப்படி ஓர் ஆற்றல் மறைந்து கிடந்ததை நான் அறியேன். அதனாற்தான், சில கடிதங்களைப் படித்தவுடன் என்னுடைய வியப்பு மேலோங்கியது. கம்பன், ஆன்மீகம் என்பவற்றில் துளையமாடிய ஜெயராஜ், இப்பொழுது மால் என வளர்ந்துநின்று உலகிடைத்தோன்றும் பிரச்சினைகளை அலசி ஆராயும் பண்பைப்பெற்றுத் திகழ்வதை என்னுடைய சிந்தனையிற் காணமுடிந்தது. அதனாற்தான் இந்தச் சிந்தனை மாறுவதற்கு முன் இக்கடிதத்தை எழுதலானேன்.

நண்பரே! நீங்கள் நீண்ட ஆயுளைப்பெற்று, இத்தகைய சமூகப் பணிகள் பலவற்றில் ஈடுபட்டு, மக்களுக்கு நல்வழி காட்ட இறைவன் திருவருள் துணைநிற்க வேண்டும் என்று அவன் திருவடிகளை இறைஞ்சுகிறேன்.

அன்புள்ள,

அ.ச. ஞானசம்பந்தன்

வாழ்த்துரை

பேராசிரியர் ஓளவை நடராஜன்
முன்னாள் துணைவேந்தர்
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்

கவிதைக் காவலர் கம்பர்,
கலைமாச் செல்வர்.
அவர்,
பரந்த மண்ணுக்கும் விரிந்த விண்ணுக்கும்
பாடலால் பாலம் வேய்ந்தவர்.
வானத்தைக் கீழே இழுத்து
வையகத்தோரை மேலேற வைத்தவர்.
வானுறையும் தெய்வத்தை
இத்தரணிக்கு வரவழைத்தவர்.
அதனால், அவரை,
கவிதைக் காவலர்
என்று எழுதி மகிழலாம்.
கம்பர் உயரத்தை
கவியரசர் எவரும்
இன்னும் எட்டிவிட வில்லை.
கம்ப காவியத்தினூடு,
தெய்வம் நம்மிடம் வந்ததா?
வந்தது என்ன தெய்வம் தானா?
நமக்குத் தெளிவாகவில்லை.
கம்பர் தெய்வத்தைப் பாடினாரா?

இல்லவே இல்லை.
 இங்கே இருக்கும்
 மாந்தரையே பாடினார்.
 மானுடம் பேசினார்.
 இப்படி மதிப்பவர் சிலர்.
 தெய்வமாகத் துதிப்பவர் சிலர்.
 அகிலம் ஓர் அதிசயக் கலவை.
 நெல்லும் கல்லும் கலந்தே கிடக்கும்.
 மனிதப் பண்புகளில்
 உயர்ந்தவனே மாமனிதனாகிறான்.
 வணங்கும்
 தெய்வமாய் வளர்கிறான்.
 கம்பனின் இராமன் அத்தகையவனே.

*** **

கம்ப காவியக் கடலுள்,
 மூழ்கி முத்தெடுக்க முனைகிறார் இந்நூலாசிரியர்.
 'இவன் ஓர் இளமாணாக்கன்'.
 இப்படியொரு தொடரைக்
 குறுந்தொகை காட்டும்.
 எங்கு தொட்டாலும் புலமை.
 எவரொடும் பழகும் இனிமை.
 எதைப் பேசினாலும் புதுமை.
 பொங்கும் தமிழைப்
 புகழால் வெல்லும் இவர்தான்
 இந்நூலாசிரியர் சயராசன்.
 கடல் சூழ் இலங்கையில்
 கம்பரை நிறுவிய
 கந்தனை அனையார்.
 ஈர்த்துப் பேசி
 இதயம் கவரும்

ஏந்தலே சயராசர்.

இலங்கையில்

பிறந்தவர்.

இன்றோ

‘உலகம் யாவையும்’

உவந்து மகிழ்பவர்.

இலக்கு மாறாதவர்.

ஆமாம்.

இலங்கைதான் இவர் தடம்!

இராமகாதையின் கரு முழு உருக்கொண்ட இடமும்,

இலங்கையே!

திளைத்துத் திளைத்து,

இராம காதையின் திருக்கதை தோய்ந்து தோய்ந்து,

தன்னையே இழந்து

தமிழாய் ஆனார்.

கம்பர் கலாநிதியின்

கைவண்ணம் பெற்று

தடக்கள ‘வார்ப்பில் உருவானவர்.’

‘உலகம் யாவையும்’, ‘சிறந்த தீயாள்’,

‘நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாள்’, ‘நெருப்பைச்சுட்ட நெருப்பு’,

‘மயன் மகள்’, ‘முன்பு பின்பு’, ‘ஈறில் நல்லறம்’

‘முத்தமிழ்க் கம்பன்’, ‘இயற்கை - தமிழ் - கம்பன்’ எனும்,

இத்தொடர்களுக்கெல்லாம்

மொழுமொழுவென அமைந்த முழுவிளக்கம்

இவர் பெருமிதத் தமிழின்

முகவரியைத் தருகின்றது.

சயராசரின் சிந்தனைச் செழுமை

எழுத்துக்கு எழுத்து

தனிச் செங்கோல் நடத்துகிறது.

கவிதை நடையென்பது,

சொற்செறிவின் சுவடாகும்.

செறிவு,

அழகு என்னும் சேலை அணிந்து நடக்கிறது.

இலங்கையர் நடை துள்ளல் நடை;

நெஞ்சை அள்ளும்

சொற்களின் சிலம்போசை

செவிக்கினிமை.

இந்த மாயக் கண்ணாடியில்

மனங் கவரும்

காட்சிகள் பல காண்கிறேன்.

பயில்வோர் எல்லாம்

தங்கள் உள்ளப்படத்தை

இவ் எழுத்தில் கண்டு

இன்புறுவார்கள்!

ஒன்று சொல்ல மறந்தேன்.

எழுதி முடித்த இந்தச் சுவடி

இளமகவாக என்னிடம் கொஞ்சியது.

மயக்கும் இசையில்

மயங்குவார் எவரும்

தயக்கத்துடனே தாமும் பாட

வாய் வெருவுவர்;

அந்த வண்ணத்தில் பிறந்த

வடிவமே இவ்வாழ்த்துரை!

அங்கும் இங்குமாய் அலைந்த நிலையிலும்

அன்பகலாத உள்ளத்தோடு

அழகிய இப்படைப்பை

அணைத்து மகிழ்கிறேன்.

வாழிய சயராசர்!

வாழிய நெடிதே!

முன்னுரை

‘உலகம் யாவையும்’ பதிப்பிக்கப்படுகையில், முன்னுரையாக என்னுரை, சிலிர்ப்பாகவும் சிரிப்பாகவும் இருக்கிறது.

இந்த உரையின் உள்ளீடு இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற, எந்த எண்ணமுமற்றவனின் எழுத்து இது.

அலங்கரிப்பதற்குகந்த ஆளுமையோ அன்றி விமர்சிப்பதற்குரிய வித்துவமோ எதுவுமின்றி, இந்நூலின் ஆழம் அறிந்தும் காலை விட்டிருக்கின்றேன். அள(மு)க்கலாம் என்ற ‘ஆசை பற்றியே அறையலுற்றேன்’.

எந்தன் எழுதுகோலும், முடிந்த அளவு ‘உரை’த்துப் பார்க்க, முயல்கிறது.

எனக்கு மட்டுமாய் எரிந்து கொண்டு, எந்தன் நெஞ்சக் கூட்டுக்குள் நித்திரை செய்த சுடரின் சூட்டை இனங் கண்டு, வெளிச்ச வீட்டுக்குள் ஏற்றி விளம்பரம் செய்தவரின், அக்கினிக் குஞ்சுக்கு அகல் பிடிக்க முயல்கிறேன்.

தமிழை எனக்கு அறிவித்தவர்கள் பட்டியல் என் தாய் தந்தையரிலிருந்து விரிகிறது. ஆனால், தமிழுக்கு என்னை அறிவித்து வைத்தவர், இந்நூலாசிரியரே. அவர் தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண்.

‘இனம்’ கண்டு கொள்ளாமல் என்னை இனங்கண்டு கொண்டு ஏற்றி வைத்ததால், தகைமை கண்டு தலை வணங்கித் தொடர்கிறேன்.

ஈழத்து இலக்கிய வானில், பகல் வந்த நிலாக்களாய் நடமாடத் தொடங்கிய நவீன இலக்கியங்கள் மூத்தோர் மொழிச் சூரியனுக்கு முக்காடிட விழைந்தபோது, அந்தத் திங்கள்களிடமிருந்து எங்கள் திகிரியைக் காப்பாற்றித் தந்த காவலர், இந்தக் கட்டுரையாளர்.

‘இருபது நூற்றாண்டுச் சுமைகள்’ என்று எடுத்தியம்பப்பட்ட இலக்கியத்தை இரண்டாயிரம் ஆண்டுச் சுரங்கங்கள் என்று எடுத்துக் காட்டிய இலக்கியவாதி.

‘வாந்தியை மீண்டும் வயிற்றுக்குள் அனுப்புவதே இலக்கிய இரசனை’ என்று, இருபதாம் நூற்றாண்டு அறிஞர்கள் சிலர் ஆணவத்தில் அள்ளித் தெளித்த, விமர்சனக் குப்பையை, இறைத்தவர்களைக் கொண்டே எடுக்க வைத்த ஞானி.

பல்கலைக்கழகப் பாத்திக்குள், புல்லுக்கு மட்டுமாய் பொசிந்து கொண்டிருந்த தமிழ்நீரை, அமிழ்நீர் என்று அறிவித்து, நெல்லுக்குமாக நெறிப்படுத்திய நல்லார் இவரென நம்நாட்டில் பல்லோரும் ஏத்திப் பணிகின்றார் இன்று.

ஒரு தமிழ்த்துறையின் பணியைத் தனியனாய் நின்று செய்த தமிழ்த்துரை.

திரிசங்கு சொர்க்கத்திற்குத் திறவுகோல் விற்றுத்திரியும் அறிஞரிடை, மோட்சக் கதவின் முகவரி கொடுப்பவர்.

‘அணி’களைக் கடந்து, அருந்தமிழ்க் கல்வியின் பண்பும் பயனுமாய், அன்பும் அறனும் ஆக்க விழைபவர்.

ஏட்டுக்குள்ளும் இம்மைக்குள்ளும் தன்னை இழந்து விடாத இலக்கியகர்த்தா.

நாட்டுக்கும் மறுமைக்குமாய் நவிலும் நாண(ந)யம் மிக்க நல்ல தமிழறிஞர்.

அவரின் தமிழும் நிமிர்வானாலும் எனக்குப் பிடித்ததென்னவோ தலைநிமிர்வு தான்.

பாதகஞ் செய்கின்ற பரம்பரைக்கெதிராக, மோதி மிதிக்கவென முந்தும் அவர் தமிழே என்னளவில் மூத்த தமிழ்.

தோழமையும் ஆளுமையும் கலந்த அவர்தம் தொண்டுப்பாதை,நாளைய சந்ததிக்கு நடந்து செல்ல நல்ல வழி.

ஆயிரமாயிரம் தீக்குச்சிகளில் அடைபட்டுக்கிடக்கின்ற அனலை மூட்டுவதற்கான, அவர்தம் முயற்சியில் 'பந்தம்' ஆகக் கிடைத்த பாக்கியம் நினைந்து பரவசிக்கிறேன்.

ஏகனாய் இருந்து இயங்கி எங்களுடு அனேகனாய் அவர் தோன்றும் 'அம்பலம்' அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகம்.

இலங்கையில் இதுதான், தமிழ் மொழிக்கான தலைமைச் செயலகம்.

முத்தமிழைக் காக்க முயன்று வருபவர்கள் ஒத்து நின்று உழைக்கும் ஒரு இடம்.

காலத்தின் கட்டாயமாக கடவுள் அருளால் ஈழத்தில் வெடித்த இலக்கியப் புரட்சி.

சிங்களத் தீவினுக்கும், சென்னைக்கும் தமிழ்ப்பாலம் அமைக்கும் ஸ்தாபனம்.

அந்த இலக்கியப் பாலத்தில் இந்நூலும் ஒரு இழை.

இந்தப் படைப்பினூடான பயணத்தில், ஒரு இலக்கிய இரசனை என்ற எல்லை தாண்டி, கட்டுரையாளர் ஒவ்வொரு கருத்தையும் வாதியாய் நின்று வளர்த்தெடுத்து, பின் பிரதிவாதியாய் தானே அதன் பிறிதோர் பக்கத்தையும் பிரசன்னப்படுத்தி, நிறைவில் நடுவண் அமைந்து நியாயப்படுத்துகின்ற மூன்று நிலைகளில் நின்றும் முயன்று, வாசகர்களை அவர்தம் வசமாக்கி அந்தந்த அணியின்பால் ஆட்படச் செய்வதால் ஒரு பட்டிமண்டபத்தைப் பார்ப்பது போன்ற உணர்வும் உருவாகிறது.

கால யந்திரத்தினூடு கம்பராமாயண யுகம் சென்று படைப்பாளியையும் பாத்திரங்கள் சிலவற்றையும் பேட்டி கண்டு வந்தது போன்ற பிரமையும் தோன்றுகிறது.

பொதுவான கட்டுரைப் பாணிகளுக்குப் புறம்பான, வாசகர்களை வசீகரிக்கும் வசன அமைப்பாலும், உரையிடைவிட்ட செய்யுளோ என்று என்னும் வண்ணம் சொக்க வைக்கின்ற சொற்கட்டாலும், படர்க்கையிலிருந்து பகராமல் முன்னிலையிலிருந்து மொழியும் முறைமையாலும் எட்டிப் பார்க்கின்ற எவரையும்

தன் எழுத்துச் சுழலுக்குள் இழுத்துச் செல்வதில் வெற்றிபெற்றிருக்கின்றார் கட்டுரையாளர்.

தர்க்கமும் தளிர்ந்தமிழும் பக்க(ாப்)பலம் சேர்க்கப் இலக்கியப் பழக்கமும் இலக்கணப் பயிற்சியும் இறை உணர்வும் கைவரப் பெற்றபின் கட்டுரை செய்வதால் மானுட நோக்கோடு மண்ணில் தவமும் அதேவேளை சித்தாந்த வானில் சிறகை விரிக்கவும் முடிகிறது இவரால்.

இருவேறு கருத்துக்கு இடமின்றி, இளமையும் வளமையும் நிறைந்த எழுத்து இது என்றே, வாசிப்பவர் எவரும் இதனை வகைப்படுத்துவார்.

அதற்கும் மேலாய், தொட முடியாத தூரங்களைத் தொட முனைவதால், ஆண்மையுள்ள எழுத்து என்றும் இதற்கு ஓர் அடைமொழி தரலாம்.

சொல்லும் பொருளும் சுவையும் புதிதானாலும் தள்ளரிய பெருந்திக்குத் தவறு வாராமல் காப்போடு செய்த கட்டுரைகள் ஆதலினால் மூத்தோர் குறளின் முடிபு என்றும் மொழியலாம்.

விடைகாண முடியாத வினாக்களைத் தொடுத்துப் பின் வியத்தகு விடைகளையும் தானே எடுப்பதை விளையாட்டாய்ச் செய்வதால், இறைமையுள்ள எழுத்தோ என்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இவ்வாறு பல்வித பரிமாணங்காட்டும் நல்லுயர் நடையில், கட்டுரைகள் ஒன்பதை நாம் காண இயல்கிறது.

‘உலகம்’ என்று கம்பன் உரைக்கத் தொடங்கியது எதனால்? கட்டுரையாளர் கேள்விகளால் செய்த வேள்வியின் பயனாய் விளைந்தது, ‘உலகம் யாவையும்’ எத்தனை உலகங்களைக் கம்பன் எழுதினான் என்று எண்ணிப் பார்க்கிறார்.

‘சிறந்த தீயாள்’ ஆக வெறுமனே சித்தரிக்கப்பட்டவள் அல்ல கைகேயி. ‘நாடக மயில்’ அந்த நங்கை என்பதனால் ‘தெய்வக் கற்பினாள்’ போல் இடையில் தெரிகிறாளேயன்றி, இயல்பாகவே அவள் ‘தூமொழிமடமான்’ அல்லள். மானுடக் கண்கொண்டு இக்கருத்திற்கு மகுடம் சூட்டியிருப்பது இரண்டாவது கட்டுரை.

அகலிகை. இலக்கியவாதிகளின் நெஞ்சை எப்பொழுதும் ஈர்க்கும் பாத்திரம். ஏனென்றால் வாலி வதை போல இதுவும்கூட விடை காண முடியாத ஒரு வினா. பஞ்ச கன்னியரில் ஒருத்தி ஆனதனால், அவள் பழுது பட்டவள் அல்லல் பாழ்படுத்தப்பட்டவள் என்று கம்பன் கவியூடு அவளைக் காப்பாற்ற முயன்றிருக்கும் கட்டுரை 'நெஞ்சினாற் பிழைப்பிலாள்'.

அமைய நோக்கிய அற்பில் தலைவன் அரசனேயன்றி ஆணாதிக்கன் அல்லன். அவனின் குறிப்பறியத் தவறிய கோதையாலும் இலங்கையர் கோனாலுமே, அந்தக் காசில் கொற்றத்து இராமன் ஆசுற்றவன் போல் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறான். 'நெருப்பைச் சுட்ட நெருப்பு' இதை நிறுவி நிற்கிறது.

'மயன் மகளாகிய' மண்டோதரியைத் தாயாய், நல்ல தாரமாய், தரணியைத் தாங்கும் தார் வேந்தன் தேவியாய் நிறைவில் தெய்வக் கற்பினளாய் தரிசிக்கத் தருவது ஐந்தாவது கட்டுரை.

உடன்பிறவாத் தம்பியர் மூவரின் அன்பை உலகியலாகவும் இறையியலாகவும் எடுத்து நோக்குவது 'முன்பு பின்பு'.

அறமும் நீதியும் ஒன்றேயா? இல்லை ஒன்றிலிருந்து உதித்தவையா? அஃதன்றி முரண்களா? என்பதன் முடிவைக்கூற முனைவது 'ஈறில் நல்லறம்'.

இயலாகி, இசையாகி, இவை இயைந்த நாடகமாய் இலங்குகின்ற முத்தமிழையும் கம்பனில் காணும் வித்துவ வெளிப்பாடே 'முத்தமிழ்க் கம்பன்' என்கின்ற கட்டுரை.

உயிர், மெய், உயிர்மெய், ஆய்தம் என்றமைகின்ற தமிழ் எழுத்து வகைகளுடு வாழ்வியல் தத்துவத்தை காணவிழைந்து, அதனை கம்பனில் பொருத்திக்காட்டுவது 'இயற்கை - தமிழ் - கம்பன்' எனும் நிறைவான கட்டுரை.

தனித்தனி இந்தப் படைப்புகளின் பாங்கறிந்து சொல்லும் பான்மையடைத்தேன் அல்லேன். ஆனாலும், கட்டுரையாளர் கற்றார்க்கும் இலக்கியத்தைக் களிப்பவர்க்கும் ஒரே பந்தியில் பரிமாற முற்பட்டிருக்கிறாரோ என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது.

எடுத்துக்கொண்ட மாறுபட்ட தலைப்புக்களாலும், சில தலைப்புக்களுள் உட்புகுந்து ஆயும்போது அகன்றுபோன கருத்துக்களாலும், சில கருத்துக்களுக்குத் துணைசெய்ய முனைந்த அளவுகடந்த விளக்கங்களாலும் பன்முகப்பட்டுப் பரந்துளது இந்நூல். எனவே, கற்கும் வாசகர் மன ஒருமைப்பாட்டோடு கவனமாய் நூலுள் பயணித்தல் நலம்.

‘கம்ப வாரிதிக்குள்’ கால் நனைக்க என இறங்கிக் கரைந்து காணாமற் போய் என்னு(உ)ரையே என் ‘உறை’யாகி எழுந்து வர முடியாமல் ஏங்கி நிற்கும் எனக்கு, முன்னுரையின் முழு வடிவம், என்னவென்று தெரிந்தால் யாரேனும் எடுத்தியம்பி உதவுங்கள்.

நன்றி

த. சிவசங்கர்.

(தலைவர்,

அகில இலங்கைக் கம்பன்கழகம்.)

10.02.2004

என்னுரை.

உள்ளம் உவக்க தமிழ்த்தாயின் திருவடிகளில்
மீண்டும் ஒரு சிறு இலக்கிய மலரினை இட்டு வணங்கும் வாய்ப்பினை,
இறைவன் கொடுத்திருக்கிறான்.

பெரும்புலவர் பலர் வாசமலர் பல இட்டு வணங்கிய திருவடிகளில்,
காகிதப் பூ இட்டுக் களிப்புற முயல்கிறது என் மனம்.

கம்ப கடலினுள் மூழ்கி முத்துக்கள் எடுத்த அறிஞர் வரிசையில்,
வெறும் சிப்பியெடுத்த இச்சிறியவனும் சேர நினைக்கிறான்.

காலம் கடந்து நிலைக்கும் கம்ப காவியக் கலைக்கோயிலில்,

தம் அறிவாற்றலால், மண்டபங்களும் மணிமாடங்களும்

சிற்பங்களும் சித்திரங்களும் செய்து, புகழ்கொண்டோர் பட்டியலில்,

வெறுமனே படிக்கல்லில் பாதம்பதித்த இப்பாமரனுக்கும்,

பெயர்பதிக்கும் பெருவிருப்பு.

காசில் கொற்றத்து இராமன் கதையை,

ஆசைபற்றி அறைவதாய்க் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனே பேசியிருக்க,

அவ்வோசை பெற்றுயர் பாற்கடலை, இப்பூசையும் புகுந்து நக்க முயல்கிறது.

இவன் 'பல்லாருள் நாணல் பரிந்து, நல்லோர் வருந்தியும் கேட்பர்' எனுந் துணிவில்,

என் இரண்டாம் இலக்கியப்படையலை கற்றோர் சந்நிதானத்தில்,

அறியாமை உணர்ந்தும்,

ஆசையினால் நாணத்தோடு படைக்கிறேன்.

கடல் தூர்க்க அணில் செய்த சிறுமுயற்சியையும் அங்கீகரித்த இராமனாய்,

கற்றோர் கனிவோடு என் முதுகு தடவுவார்களாக.

இந்நூலுள்,

என் அறிவெல்லைக்குள் அகப்பட்ட சில சிந்தனைகள் பதிவாகின்றன.

கரைநின்று கம்ப கடலுள் கால் நனைத்தபோது,

என் சிற்றறிவுள் ஏற்பட்ட சில சிந்தனைகளைக் கட்டுரைகளாக்கியிருக்கின்றேன்.

கருத்துக்கள் அனைத்தும் எனக்கே சொந்தமானவை என,

துணிந்து சொல்லமுடியவில்லை.

நம் தமிழ் மரபில்,

இன்றைக்கும், நாளைக்கும் சேர்த்து,

நேற்றே சிந்தித்து வைத்துவிட்ட அறிஞர் தொகை அதிகம்.

அவர்தம் தேடல்களுக்குள்,

என் தேடல் எங்கோ பதிவாகியிருக்கும் என்பது உறுதி.

அங்ஙனமாயின்,

இவ் வீணான முயற்சி எதற்கு? - கேள்வி பிறக்கும்.

பதில் இருக்கிறது.

கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாய்,

தமிழ்த்தாயின் நிழலில் வாழ்ந்துவரும் என்னாலேயே,

தமிழ்த்தாய் உலாவரும் வீதிகளில் ஒன்றைத்தானும் தாண்டமுடியவில்லை.

அப்படியிருக்க,

பொழுதுபோக்காய்த் தமிழன்னைபைப் பூஜிக்க நினைக்கும்,

ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள்,

அவள் திருவுலாவரும் தெருக்களை அறியத்தானும் முடியுமா?

அவர்தம்மை, அவள் அற்புத உலாக் காண அழைத்து வருவார் யார்?

இக்கேள்வியே,

எனக்குத் தெரிந்தவற்றை உரைத்தல் தவறில்லை எனும் தெளிவைத் தந்தது.

அத்தெளிவு தந்த துணிவே,

இந்நூலாக்கத்தின் காரணம்.

ஒன்றைத் தெளிவுபட உரைக்க விரும்புகிறேன்.

கம்ப கடலை, முழுவதும் தெரிந்து உரைக்கவில்லை.

கம்ப கடலுள், தெரிந்தவை முழுவதும் உரைக்கிறேன்.

இது வாலால் கடலளக்க முயலும் நரியின் முயற்சி.

கற்றோர் கனிந்து பொறுப்பார்களாக.
மற்றோர் துணிந்து நிறுப்பார்களாக.

கடலாய்ப் பெருகிநிற்கும் கல்விச் சொத்தினைப் பெற்றிருந்தும்,
மாற்றார் அறிவுநோக்கி மண்டியிட்டு நிற்கிறது நம் இனம்.
காலத்தின் கோலமிது.

அறிவுச் சோம்பல் காரணமாக,
ஆழத் தமிழ்க்கடலுள் கால் வைக்காமல்,
நேற்றுப்பிறந்த நிழல் இலக்கியங்கள் நோக்கிப் புதிய தலைமுறையை,
ஆற்றுப்படுத்தும் அறிஞர்(?) கூட்டம் அதிகரித்து விட்டது.
மூழ்கி முத்தெடுக்கத் தெரியாத தம் தகுதிக் குறைவை மறைக்க,
ஆழக் கடலுள் அனைத்தும் உவர்ப்பே என்றுரைத்து,
இளையோர்க்கு,

பிழையாய் வழிகாட்டும் பேர் அறிஞர் பலர் தோன்றிவிட்டதால்,
தமிழன்னை தரம் சிதைந்து தனித்து நிற்கின்றாள்.

அவளைக் காக்கும் வழியென்ன?

கயவர்தம் புன்மை, போக்கும் வழியென்ன?

கற்றோர் கலங்கி நிற்கின்றனர்.

கம்பன் சுவையைக் காட்டிவிட்டால்,

மாற்றார் திசைநோக்காது மாண்புறும் நம் இளைய தலைமுறை.

கம்ப காவியம் வெறும் கதையே என நினைக்கும் இளையோர்க்கு,

அது கதையல்ல வாழ்வென உணர்த்துவது நம் கடமையன்றோ!

இந்நூல் மூலம்,

அக்கடமையைச் செய்ய என்னால் முடிந்தளவு முயன்றிருக்கிறேன்.

கம்ப காவியம்பற்றி வெளிவந்த நூல்கள் இருவகைய.

ஆய்வாய் அமைந்தவை சில.

இரசனையாய் அமைந்தவை சில.

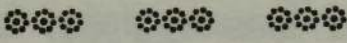
ஆய்வு நூல்கள் பெரும்பாலும் கம்பனைக் கணிக்க முயன்றன.

இரசனை நூல்கள், கம்பன் கற்பனைகள் விண்தொட்டு இருப்பதை விளம்பின.
 இவ்விருவகை நூல்களும்,
 போர் நிறைந்த இவ்வுலகில் புகுந்து நின்று,
 அன்றாடம் அல்லலுறும் மனிதரை மறந்ததால்,
 மண்தொட்டு நின்ற மனிதர்களின் மனந்தொட்டு உயரும் வாய்ப்பிழந்தன.
 கம்பனை ஆய்வதும், கவிதையை ஆய்வதும்,
 இன்றைய மானுட வாழ்வினை ஏதேனும் வகையில் உயர்த்துதல் அவசியம்.
 இச்செய்தியை உணர்ந்து உரைத்த,
 பேரறிஞர் சிலரைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றேன்.
 என் குருநாதர் பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன்,
 என்னைப் பிள்ளையாய்ப் போற்றிய பெருந்தகை பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன்,
 மாக்கீயத் தத்துவத்தை இம்மண்ணுக்கு உரமாக்கிய
 பேராசிரியர் எஸ். ராமகிருஷ்ணன் என,
 இவ்வறிஞர் வரிசை நீளும்.
 என் முன்னைத் தவப்பயனால் அவர்தம்மைக் காணவும், கற்கவும் பேறுபெற்றேன்.
 அவர் கைபிடித்து இம்மழலை தவழ முயலும் முயற்சியே இந்நூல்.

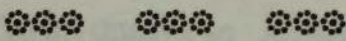
தத்துவக் கண்திறந்து என்னை உய்வித்த,
 வித்தகர், பேராசான் நமசிவாயதேசிகர்
 என்னுள் அறிவுக்கதவுகள் பலதிறப்பித்து என்னை ஆட்கொண்டார்.
 அவர்திறந்த கதவின் வழியே கம்பனைக் காணும் முயற்சியே,
 “உலகம் யாவையும்” எனும் என் முதற்கட்டுரை.

நல்லள், தீயள் என வரையறை செய்ய முடியாது,
 கம்பனால் படைக்கப்பட்ட பாத்திரம் கைகேயி.
 அவளின் தூய இயல்பினை இனங்காட்டி,
 என் ‘அழியா அழகு’ எனும் முதல் நூலில்,
 ‘சிறந்த தீயாள்’ எனும் தலைப்பில் கட்டுரை வரைந்தேன்.
 இந்நூலில் அவளின் தீய இயல்புகளை இனங்காட்டி,

அதே தலைப்பில் வேறொரு கட்டுரை வரைந்துள்ளேன்.
 தெய்வக் கற்பினள் எனக் கம்பனால் பேசப்பட்ட கைகேயியை,
 தீயள் என உரைத்தல் தகுமா? கேள்வி எழும்.
 கைகேயியைத் தூயளாயும், தீயளாயும் காண கம்பனே வழிசெய்தான்.
 எனவே, இது கம்பனை மீறிய முயற்சியன்றாம்.
 ஒரு பாத்திரத்துள் புகுந்து தீ இயல்பு தேடலிற் பயன் யாது?
 மீண்டும் கேள்வி பிறக்கும்.
 கட்டுரையுள் பதில் உரைத்திருக்கிறேன்.
 கண்டு மகிழ்க.

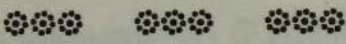


ஒருமுறை யாழ்ப்பாணக் கம்பன் விழாவில்,
 'அகலிகை', பட்டிமண்டபப் பொருளானாள்.
 அப்பட்டிமண்டபம்,
 அகலிகை நெறி தவறியவளா? தவறாதவளா? எனும் ஐயத்தை எழுப்பிற்று.
 இரண்டுக்குமே கம்பன் அடிகளைப் பேச்சாளர் சான்றாக்கினர்.
 மாறுபட்ட கம்பனின் கருத்துக்களால் சபை மயங்கிற்று.
 நானும் மயங்கினேன்.
 அகலிகைபற்றி விழுந்த ஐய முடிச்சினை,
 கட்டவிழ்க்க முடியாது கலங்கிய எமக்கு,
 முட்டவிழ்த்து முடிவு காட்டினார் வித்தகர்.
 அம்முடிவினை,
 'நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாள்' எனும் கட்டுரையாக்கியிருக்கிறேன்.

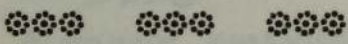


வாலிவதையைப் போலவே,
 சீதை தீக்குளிப்பும்,
 இராமனின் உயர்வினை ஐயுற வைக்கிறது.
 காசில் கொற்றத்து இராமன் எனப் பேசிய கம்பன்,
 இராமனின் கொற்றத்தினைக் குற்றமாய் மயக்கும் இடங்கள் இவை.
 இராமன் பற்றிய கம்பனின் முன்னைக் கருத்தினை உள்வாங்காது,

காட்சியை மட்டும் கண்டு கருத்துரைப்போர்,
 இச்சம்பவங்கள் கொண்டு இராமனை இழித்துரைக்கின்றனர்.
 தம் தாழ்நிலைக்கு இராமனையும் அழைப்பதில் அவர்தமக்குத் தனிவிருப்பு.
 இளையோர் உண்மையுணர காட்சிப்பிரமாணம் தவிர்த்து,
 அனுமானப் பிரமாணம் கொண்டு,
 இவ்விரு சம்பவங்களும் ஆராயப்படவேண்டியது அவசியம்.
 என் முதல்நூலில் வாலிவதையை ஆராய்ந்தேன்.
 இந்நூலில் சீதைத் தீக்குளிப்பு ஆராயப்படுகிறது.
 'நெருப்பைச்சுட்ட நெருப்பு' எனுந் தலைப்பிலான கட்டுரை,
 இக்கருத்தேற்று நிற்கிறது.



இராவணனின் மனைவியாய் முக்கியத்துவம் பெறினும்,
 நான்கே இடங்களில் தோன்றி மறையும் சிறுபாத்திரமாய் அமைபவள் மண்டோதரி.
 தோன்றும் இடங்கள் சிலவாயினும்,
 அப்பாத்திரத்துள், கம்பன் கைவண்ணம் பலப்பலவாய் விரிகின்றது.
 கம்பன் தரும் குறிப்புக்கள் கொண்டு,
 மண்டோதரியின் மானுடத்தன்மையை ஆராயும் முயற்சியே,
 'மயன் மகள்' என்னும் கட்டுரை.



கம்ப சூத்திரம்,
 சிறு சொற்களுள் பெரும் பொருளை உள்ளடக்கி ஆச்சரியம் தருவது.
 எல்லையொன்றின்மை எனும் பொருளதனை,
 கம்பன் குறிகளால் காட்டும் முயற்சி கருதி,
 பாரதி ஆச்சரியப்படுவான்.
 அவ்வாச்சரியத்தை என் குருநாதர் பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன்,
 கம்பன் கவியொன்றின் இரு சொற்களில் காட்டி மகிழ்வித்தார்.
 அவர் தந்த கருத்தினை இசைமேதை மதுரை டி.என். சேஷகோபாலன்,
 ஒருமுறை உரையாடலின்போது உயர்வித்தார்.
 அவர்தம் கருத்துக்களை உள்வாங்கி,

என் கருத்துக்களையும் இணைத்து கட்டுரையாக்கினேன்.
அங்ஙனம், கம்ப சூத்திரமாய் ஒரு பாடலுள் அமைந்த இரு சொற்களுள்,
கம்பன் அமைத்த பெரும் பொருளினை,
வெளிக்கொணர முயலும் முயற்சியாய் அமைந்ததே,
'முன்பு பின்பு' எனும் கட்டுரையாம்.



யாழ்ப்பாணம் கணேசையரின் தலை மாணாக்கர்,
இலக்கண வித்தகர் நமசிவாய தேசிகர் அவர்களிடம்,
திருக்குறள் முழுவுதனையும் பாடம் கேட்கும் வாய்ப்புப் பெற்றேன்.
குறளின் அரையடிக்கு அரைநாள் உரைசெய்து ஆச்சரியப்படுத்தினார்.
மூப்பெய்திய அப்பெரியார், தமிழில் என்னைப் பூப்பெய்த வைத்தார்.
வள்ளுவத்தின் விரிவன்றி, அறத்தின் விரிவும் அவரால் எனக்குணர்த்தப்பட்டது.
சொல், பொருள் கடந்து குறளையுணர்ந்தேன்.
அறியமுடியா அறத்தின் விரிவு ஆசானால் எனக்குணர்த்தப்பட்டது.
வள்ளுவத்தினூடு நான் கண்ட அறவிரிவினை,
கம்பனும் கையாண்டிருந்ததை பின் கண்டேன், களிகொண்டேன்.
அக் களிப்பே 'ஈறில் நல்லறம்' எனும் கட்டுரையாம்.



'முத்தமிழும் கற்றால்தான் தமிழின் முழுமையறியலாம்.'
இது தமிழ்ச்சுவைகாட்டி, இளமையில் என்னை நெறிப்படுத்திய ஆசான்,
வித்வான் க.ந. வேலன் அவர்களது அறிவுரை.
அவர் ஆலோசனைப்படி முத்தமிழும் கற்க முயன்றேன்.
என் முயற்சி ஓரளவே கைகூடிற்று.
முத்தமிழ்த்துறை முறைபோகிய உத்தமார்க்கு,
கம்பன் உரைத்த அவையடக்கம்,
என் ஆசான் கூற்றை நிஜப்படுத்திற்று.
முத்தமிழ் பற்றிய என் சிறு அறிவோடு உட்புக,
கம்பனின் முத்தமிழ்த்துறை வித்தகம் விளங்கிற்று.
முத்தமிழ்க்குமான வரையறையை,

முடிந்தவரை கம்பனுள் தேடிப்பதிவு செய்ததே,
‘முத்தமிழ்க் கம்பன்’ எனும் கட்டுரை.

இக்கட்டுரையில், நான் காட்டியிருக்கும் பல நயங்கள்,
வை.மு.கோபாலாகிருஷ்ணமாச்சாரியார் உரையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை.
இயல் இசைக்கும், பருந்து நிழலுக்குமான பொருத்தப்பாடுகள்,
என்னால் உரைக்கப்பட்டவை.

இயற்கை அழியாத் தன்மை கொண்டது.

இயற்கையோடு பொருந்தியதால் தமிழ்த்தாயும் அழியாத் தன்மை கொண்டனள்.
இவ்விரண்டோடும் பொருந்தியதால் கம்ப காவியமும் நிலைத்த பேறு கொண்டது.
இயற்கையோடு தமிழ் முழுக்க முழுக்கப் பொருந்திநிற்குமாற்றை,
தன் இலக்கணப் புலமையால் இலக்கண வித்தகர் பலதரம் எடுத்துக்காட்டினார்.
அவர் கருத்தேற்று என் சிற்றறிவு கொண்டும் சில சிந்தித்தேன்.

தனித்து மொழிவடிவ அடிப்படையில் கூட,
தமிழ், இயற்கையோடு பொருந்திநிற்கிறது.

இயற்கையோடு பொருந்திய தமிழோடு கம்ப காவியமும் பொருந்திநிற்கிறது.

அத்தொடர்பினை எடுத்துக்காட்டுவதே,

‘இயற்கை - தமிழ் - கம்பன்’ எனும் கட்டுரை.

இக்கட்டுரையில் என் ஊகங்கள் பலவற்றையும் எடுத்துரைத்துள்ளேன்.

அக்கருத்துக்கள் என்னால் முழுமையாய் நிரூபிக்கப்பட்டன அல்ல.

அந்த அளவுக்கு என் இலக்கண அறிவு பூரணப்படவில்லை.

இலக்கண அறிவில் முழுமை கொண்ட இளைஞர்கள்,

என் கருத்துக்களை எடுகோள்களாய்க் கொண்டு ஆய்வியற்றி,

தமிழின் தரமுயர்த்தலாம்.

இலக்கணத் தத்துவ தொடர்புற்றி ஆழ ஆராய்ந்தால்,

உலகம் வியக்கும் பல செய்திகள் வெளிவரும் என்பது,

என் திண்ணமான எண்ணம்.

தமிழ்மேல் தான்கொண்ட பெருங்காதலால்,

கடல்கடந்து வாழ்ந்த இச்சிறியேனையும்,

கண்ணின் கருமணியாய்க் கருதிக் காத்த,
 பேரறிஞர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள்,
 என்மேற் கொண்ட அன்பு அளப்பரியது.
 தன் பிள்ளையாய் நினைந்து என்னைப் பேணிய பெரியவர்.
 என் ஆற்றலில், என்னைவிட அதிகம் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தவர்.
 அண்மையில் அவர் தெய்வமானார்.
 'அழியா அழகு' என்னும் என் முன்னை நூலுக்கு முன்னுரை தந்து,
 என்னை உயர்வித்த எம்பிரான் அவர்.

இன்று அவரில்லை.

ஆனாலும், அவர் ஆசி இந்நூலிலும் பதிவாக என்னுள்ளம் விரும்பியது.
 'பழம் பண்டிதரின் பகிரங்கக் கடிதங்கள்' எனும் எனது சமூக நூல் கண்டு,
 அன்புமிகுதியால் அத்தெய்வம் எழுதிய மடலினை,
 'தெய்வத்திருமுகம்' எனும் தலைப்பிட்டு
 இந்நூலில் இணைத்து ஆசிபெறுகிறேன்.

குலச்சொத்தாய் தமிழினைப் பெற்றவர்,
 தகுதிமிகு பேரறிஞர் திரு ஓளவை நடராஜன் அவர்கள்.
 மரபும், நவீனமும் கற்றுணர்ந்த மாண்பாளர்.
 பன்மொழிப் புலவர்.
 துணைவேந்தராய்ப் பணியியற்றிய தூயர்.
 இளையோரை ஏற்றம் செய்யும் ஏந்தல்.
 அவர் தமிழ்மேற் கொண்ட அன்பு என்மேலதாக,
 பல பணிகளுக்கிடையிலும் வாழ்த்துரை வழங்கினார்.
 அது என் பேறு.
 நன்றியுடையேன்.

இக்கட்டுரைக்கு முன்னுரை தந்திருப்பவர்,
 என் அன்பிற்குரிய இளைஞர் த. சிவசங்கர் அவர்கள்.
 அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகத்தின் இன்றைய தலைவர் அவர்.
 சிறந்த சிந்தனைக் கவிஞர்.

கணினித்துறை நிபுணர்.

கம்பன் பணியில் மூத்த மைந்தனாய் நின்று,

எனக்குப் பலம் சேர்ப்பவர்.

சுமைதாங்காது என் தலைசாயும் போதெல்லாம்,

தோள்கொடுத்துத் துணைசெய்பவர்.

என் ஆளுமையின் விம்பத்தை அவரில் கண்டு மகிழ்வேன்.

முன்னுரையில் அவர் முகிழ்த்த வார்த்தைகள்,

அன்பில் விளைந்தவை.

அவர் எழுத்து என் தகுதியை ஆகாயமளவு விரிக்கிறது.

அவ் விரிவில்,

அறிஞர்கள் என் அறிவின் தகுதியை அன்றி,

அவர் அன்பின் தகுதியைக் காண்பார்களாக.

எனது முதற் கம்பநூலை வெளியிட்ட,

வானதி பதிப்பகத்தாரே இந்நூலையும் வெளியிடுகின்றனர்.

தமிழ் இலக்கிய உலகில் வானதிக்குத் தனி இடம் உண்டு.

உயர்ந்தோரை ஊக்குவித்து,

பல அறிவுச்சொத்துக்களை அவனிக்களித்த பெருமை,

இவர்தம் தனிப்பெருமை.

ஒரு காலத்தில், வானதியின் நூலொன்றைக் கையில் வைத்திருப்பதையே,

பெருமையாய் கருதிய எனக்கு,

எனது இரண்டாவது நூலினையும்,

வானதியினூடு வெளியிடும் பேறு கிடைத்திருக்கிறது.

எல்லையற்ற மகிழ்வு கொள்கிறேன்.

கம்பவாணர் காலந்தொட்டு,

புதுவைக் கம்பன் கழகம்,

தாயாய் என்னைப் போற்றி வளர்க்கிறது.

கம்பவாணரைத் தொடர்ந்து செயலராய்ப் பொறுப்பேற்ற,

'கம்பகாவலர்' தி. முருகேசன் அவர்கள்,

கம்பன் கழகத்தினூடாக ஈழ - இந்திய கலாசாரப் பாலம் அமைத்து,
பெரும் பணியாற்றி வருகிறார்.

எங்கள் அகில இலங்கைக் கம்பன்கழகத்தின் காப்பாளராய்ச் செயற்பட்டு,
ஈழத்திலும், ஈழத்தமிழர் பரவி வாழும் புலம்பெயர் நாடுகளிலும்,
தானே நேர்வந்து கம்பன் பணிகளை ஊக்கப்படுத்தி வருகிறார்.

தலைவர் கோவிந்தசாமிமுதலியார்,

இணைச்செயலர் கல்யாணசுந்தரர்முதலியார் உள்ளிட்ட

புதுவைக் கம்பன் கழகத்தார்,

தம் எல்லையற்ற அன்பினால் எம்மை இறுகப்பற்றி,

எங்கள் இலங்கைக் கம்பன்கழகத்தின்,

இரத்த உறவாய் ஆகிநிற்கின்றனர்.

கம்பன் பணியை,

தம் தலைப்பணியாய் ஆற்றிவரும் புதுவைக் கம்பன்கழகத்தாரே,

என் இரண்டாவது நூலினையும் வெளியிடுவது என் பேறு.

புதுவைக் கம்பன்கழகத்திற்கு என்ன கைம்மாறு ஆற்றுவேன்?

'தாயே ஆகி வளர்த்தனை போற்றி' என வணங்குகிறது என் மனம்.

இந்நூலாக்கத்தில் பலர் துணை செய்தனர்.

பிள்ளையாய் நின்று என்னைப் பேணும்,

என் மாணாக்கன் பிரசாந்தன்

இவ்வாக்கத்தில் பெரும்பணியாற்றினான்.

என் அன்பிற்குரிய கவிஞர் கல்வயல் குமாரசாமி,

என் அன்பு நண்பன் யாழ்ப்பாணம் மார்க்கண்டு,

என் திருக்குறள் மாணாக்கர் திருமதி. மகானந்தன் ஆகியோர்,

இந்நூலாக்கத்தில் ஒப்புநோக்கி உதவி புரிந்தனர்.

கழகப் பணியாளராய் அன்றி,

என் மாணவியாய் அக்கறையோடு செயலாற்றி, நூலினை வடிவமைத்தவர்,

செல்வி. பிரான்சிஸ்கா டொறின் டானியல் அவர்கள்,

இவர் அனைவர்க்கும் என் அன்பும், நன்றியும்.

துள்ளித் திரியும் நாளில் துடுக்கடக்கி,
 அள்ளித் தமிழின்பம் அருந்த வைத்து,
 அன்னமும் அருந்தமிழும் ஒன்றாயிட்டு,
 அகமும் புறமுமாய் எனை வளர்த்தெடுத்து,
 அருகிருந்து வழிகாட்டி நெறிசெய்து,
 அண்மையில் அமரராகிவிட்ட என் ஆசான்,
 வித்வான் க.ந. வேலன் அவர்தம் திருவடிக்கு,
 இந்நூலினை சமர்ப்பித்து மகிழ்கின்றேன்.

‘இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை.’

இலங்கை ஜெயராஜ்

19.04.2004

‘கம்பன் கோட்டம்’

11, இராமகிருஷ்ண தோட்டம்,
 கொழும்பு - 06.

இலங்கை.

தொலைபேசி : 2360525

பொருளடக்கம்

1. உலகம் யாவையும் 1
2. சிறந்த தீயாள் 13
3. நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாள் 52
4. நெருப்பைச்சூட்ட நெருப்பு 79
5. மயன் மகள் 116
6. முன்பு பின்பு 146
7. ஈறில் நல்லறம் 167
8. முத்தமிழ்க் கம்பன் 185
9. இயற்கை - தமிழ் - கம்பன் 201

“உலகம் யாவையும்”

உலகை உய்விக்க,

இராமகாவியம் செய்தான் கம்பன்.

‘அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும்’ எனும் பாவிதத்தை,
தன்காவியத்தின் ஊடுபொருளாக்கி,

மனுக்குலத்திற்கு,

அறம் உரைக்கத் தலைப்பட்டான் அவன்.

மூலஅறம், சார்பறம் என அறம் இருவகைப்படும்.

மூலஅறம்,

எத்தேயத்திற்கும், எவ்வினத்திற்கும், எம்மதத்திற்கும்,
பொதுவானதாம்.

அவ் உண்மை உணர்ந்த கம்பன்,
தான்,

குறித்தவொரு மொழி, மதம், இனம் சார்ந்து இருப்பினும்,
தன் காவியம்,

உலகத்தார் அனைவர்க்கும் பொதுவாதல் வேண்டும் என,
விருப்புக்கொண்டான்.

உலகம் அற இயல்பு பெற,

மானுடம் அமர இயல்பு பெறும்.

இஃது கம்பன் தன் தெளிந்த தீர்மானம்.

‘வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்’ - என,

இக்கருத்து ஏலவே வள்ளுவரால் உரைக்கப்பட்டிருப்பினும்,

தெளிவு நோக்கி வள்ளுவர்தம் குறட்கருத்தை,
 மறுதலையாய்ச் சொல்லத்தலைப்பட்டான் கம்பன்.
 வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழின்,
 வானுறையும் தெய்வத்துள் வைகலாம் எனும்,
 வள்ளுவர் கருத்து,
 பின்பற்ற விழைந்தார்க்குக் குழப்பம் தந்தது.
 வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்பட்டார் யார்?
 என அறிதல் கூடாமையின்,
 எவரைப்போல் வாழ்தல் வாழ்வாங்கு வாழ்தலாகும்? எனும்
 கேள்வி குழப்பிற்று.
 இக்குழப்பம் தீர்த்து,
 வாழ்வாங்கு வாழ்தலை உலகுக்கு உணர்த்த,
 கம்பன் ஓர் உத்தியைக் கையாண்டான்.
 வானுறையும் தெய்வத்தையே மானுடனாக்கி,
 வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழவைத்து,
 வாழ்வாங்கு வாழ்தலை வரையறை செய்தான்.
 கம்பன் சொன்ன,
 'காசீல் கொற்றத்து கிராமன்'தன் வாழ்வே,
 அறவாழ்வின் அடிப்படையாகி,
 மனுக்குலத்தை அறம்நோக்கி வழிப்படுத்திற்று.
 வள்ளுவர் கருத்தைத் தெளிவாய் உலகுக்குணர்த்தி,
 கம்பன் வெற்றிகொண்டான்.
 இராமன்தன் வாழ்வு,
 அகில உலகுக்கும் அறம் உணர்த்துதலால்,
 தான் இயற்றும் இராமகாதை,
 மனுக்குலத்திற்குப் பொதுவாதல் வேண்டும் எனும்
 விருப்போடு,
 காவியத்தின் முதற்பாடலான கடவுள் வாழ்த்தினை,
 எழுதத்தலைப்பட்டான் கம்பன்.
 அறம், உலகம் முழுதிற்குமாம் எனும் பேருண்மை,

அவன் கருத்திலிருந்து கரத்தில் புக,
அவனை அறியாமல் அவன் எழுத்தாணி,
'உலகம்' என ஒருதரம் எழுதிற்று.



'உளவாதல், நிலைபெறுதல், நீங்குதல்',
இம்முன்றும் உலகின் நியதி.

இவை உலகின் நியதியானது எங்ஙனம்?

கம்பன் மனதிற் கேள்வி பிறக்க,

அவன் சிந்திக்கத் தலைப்படுகிறான்.

எதில் நின்று உலகம் தோன்றியதோ,

அதன் இயல்பே உலகியல்பாதல் இயற்கையாம்.

சிந்தனையின் விளைவாய்,

தோன்றல், நிலைத்தல், முடிதல் எனும் இயல்புகள்

பொருந்திய,

ஏதோ ஒரு மூலகாரணத்திலிருந்தே,

உலகு உதித்திருத்தல் வேண்டும் எனும் உண்மை

புலனாயிற்று.

உலகை உதிப்பித்த அம்மூலகாரணம் எது?

மீண்டும் கம்பன் ஆராயத்தலைப்படுகிறான்.

ஒலியே உலகின் தொடக்கம்.

இது மெஞ்ஞானிகளுக்கு மட்டுமன்றி,

விஞ்ஞானிகளுக்கும் உடன்பாடான கருத்தாம்.

உலகை உதிக்கச் செய்த ஒலியை,

'ஓம்' எனும் பிரணவம் என்றனர் எம் ஞானியர்.

பிரணவத்திலிருந்தே உலகுதித்தது என்பது,

அவர்தம் முடிவான கருத்து.

அக்கருத்தேற்று, சிந்தனையைத் தொடர்கிறான் கம்பன்.

பிரணவமே உலகின் மூலமாயின்,

தோற்றம், நிலைத்தல், முடிவு எனும் முச்செயல்களும்,

‘ஓம்’ எனும் ஓர் ஒலியுள் அடங்குதல் வேண்டும் என,
உணர்கிறது அவன் அறிவு.

உடன்,

பிரணவத்தைப் பகுத்து ஆராயத்தலைப்படுகிறான் அவன்.
அவ்வாய்வின் பயனாய்,

‘அ’, ‘உ’, ‘ம்’ எனும் மூன்றொலியின் கலப்பே,

‘ஓம்’ எனும் பிரணவமாம் எனும் உண்மை புலனாகிறது.

வாயைத்திறக்கப் பிறப்பது ‘அ’ எனும் ஒலி.

திறந்த வாயைக் குவித்து,

அவ்வொலியை நீடிக்கப் பிறப்பது ‘உ’ எனும் ஒலி.

வாயை மூடி, தோன்றிய ஒலியை முடிக்கையில்,

பிறப்பது ‘ம்’ எனும் ஒலி.

‘அ’ தோற்றம்.

‘உ’ நிலைத்தல்.

‘ம்’ முடிவு.

தோற்றம், நிலைத்தல், முடிவு கொண்டு ஒலிக்கும்,

இம்மூன்றொழுத்துக்களின் தொகுப்பான ‘ஓம்’ எனும் பிரணவம்,

மேற்சொன்ன இம்மூவியல்புகளையும் தன்னுள் அடக்கியது.

இம்மூவியல்புகளையும் கொண்ட பிரணவத்திலிருந்து,

உதித்த உலகம்,

இம்மூவியல்புகளையும் கொள்ளுமாம்.

தோற்றம், நிலைத்தல், முடிவுஎனும் இம்முத்தொழில்களும்,

இறைவன்தன் விளையாட்டாய் நிகழ்வன.

மேற்சொன்ன உண்மைகள் புலனாக,

இம்மூவியல்புகளும் பொருந்திய பிரணவ வடிவான ஒரு

சொல் கொண்டே,

தன் கடவுள் வாழ்த்தைத் தொடக்க நினைக்கிறான் கம்பன்.

உலகம் எனும்சொல் அவன் மனத்துள் மீண்டும் உதிக்கிறது.

இச்சொல்லின் முதலெழுத்து ‘உ’,

முடிவெழுத்து ‘ம்’,

‘அ’ அனைத்தெழுத்துக்களுள்ளும் கலந்து நிற்பது.
 இ.துணர,
 உலகம் எனும் சொல்லே,
 பிரணவமாய்க் கம்பன் காதில் ஒலிக்கிறது.
 அதுவுமன்றி,
 தன்காவியம் அறம் உணர்த்தி நிலைக்கவேண்டும் என்ற,
 விருப்புக் கொண்ட அவனுக்கு,
 இம்முத்தொழில்களுள்ளும்,
 நிலைத்தலைக் குறிக்கும் உகரம் முன்னிற்கும் உலகம்
 எனும் சொல்,
 மேலும் விருப்புண்டாக்க,
 எண்ணத்தில் உதித்த அக்கருத்தை வண்ணமாக்கி,
 அவன் கை எழுத்தாணி,
 ‘உலகம்’ எனும் அச்சொல்லையே மீண்டும் அழுத்தி எழுதிற்று.



கடவுள் வாழ்த்தைப் பாடத்தலைப்பட்ட கம்பன்,
 உலகுக்குப் பொதுவான இறையை,
 தன் கவியுள் அடக்க முயல்கின்றான்.
 இறைவனோ,
 ‘உணர்ந்து ஓதற்கரியவன்’,
 சிந்தனைக்கும் மொழிக்கும் அகப்படாதவன்,
 எனினும்,
 அன்பால் நினைவார்தம் அகம்படுபவனுமாம்.
 அகப்படாமையும் அகம்படுதலும்,
 அவ்வாண்டவன்தன் அலகிலா விளையாட்டன்றோ!

இறைவன் குணம் குறி அற்றவன்.
 இது இயல்பு, இது வடிவு என இயம்புதற்கரியன்.
 எது இயல்பு, எது வடிவு எனக் கொண்டாலும் அதற்குரியன்.
 குணங்குறி கடத்தலும்,

குணங்குறி எடுத்தலும்,
அவ்வாண்டவன்தன் அலகிலா விளையாட்டன்றோ!

இறைவன்,
எப்பொருளுள்ளும் அடங்காதவன்.

அவனே,
எப்பொருளுள்ளும் அடங்கியவனுமாம்.
உலகோடு ஒன்றாயும், வேறாயும், உடனாயும் நிற்பது
அவனியல்பன்றோ!

அனைத்திலும் அடங்கியும் அடங்காமலும் நின்றல்,
அவ் ஆண்டவன்தன் அலகிலா விளையாட்டன்றோ!

இறைவன்,

‘உண்டு’ என்பார்க்கு உளனாவான்.

‘இலை’ என்பார்க்கு இலனாவான்.

‘ஒன்று’ என்பார்க்கு ஒன்றாவான்.

‘பல’ என்பார்க்குப் பலவாவான்.

‘நன்று’ என்பார்க்கு நலனாவான்.

‘தீது’ என்று உரைப்பின் தீதாவான்.

அகப்படாமையும் அகம்படுதலும்,

குணங்குறி கடத்தலும் குணங்குறி எடுத்தலும்,

அடங்குதலும் அடங்காமையும்,

உளனாதலும் இலனாதலும்,

ஒன்றாதலும் பலவாதலும்,

நன்றாதலும் தீதாதலும்,

ஒருங்கு செய்தல்,

அவ்வாண்டவன்தன் அலகிலா விளையாட்டன்றோ!

மொத்தத்தில் இவ்வலகிலா விளையாட்டுடைய ஆண்டவனே,
இவ்வுலகின் காரணனாம்.

தோற்றாத, உணரமுடியாத,

அவ்வேதமுதற் காரணனை உணர்தல் எங்ஙனம்?

அவன் நிமித்த காரணனாக,
காரியமாய் உதித்தது இவ்வுலகு.

காரியம் கொண்டே காரணம் உணரப்படும்.

அருவ நிலையும் கடந்த கடவுளாம் அக்காரணனை,
உருவ நிலை கொண்ட,

உலகம் எனும் காரியம் கொண்டே,

உணர்தல் கூடுமாம்.

இவ்வுண்மை உணர்கிறான் கம்பன்.

சமயங்கடந்த இப்பொதுக்கருத்து,

கம்பன் சிரத்தில் உதித்துக் கரத்துள் புக,

அவனை அறியாமல் அவன் எழுத்தாணி,

'உலகம்' எனும் அதேசொல்லை,

மற்றொருதரம் அழுத்தி எழுதிற்று.



படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என,

இம்முத்தொழில்களையும்,

பற்றின்றி,

விளையாட்டாய், முழுமையாய்ச் செய்ய வல்லான் எவனோ,

அவனே உலகின் தலைவனாம்.

அத்தலைவனை அடைதல் எங்ஙனம்?

கம்பன் மனத்துள் மீண்டும் கேள்வி.

புலன்களும், அறிவும், முயற்சியும்,

அவனைக்காணவல்லன அல்ல.

அவனே காட்டினன்றி,

அவனைக்காணுதல் என்றும் இயலாதாம்.

எப்போ அவன் தன்னைக் காட்டுவன்?

காட்டச் செய்வதற்காம் வழி யாது?

கேள்விகளுக்குச் 'சரணாகதி' ஒன்றே பதிலாகிறது.

‘அவர் தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே’”
எனும் நிலை கூடுதல் எங்ஙனம்?
கேள்வி பிறக்கக் கம்பன் சிந்திக்கின்றான்.
சரணாகதி என்றால் என்ன?
இறைவனிடம் தன்னை முழுமையாய் ஒப்படைத்தல்.
முழுமையாய் ஒப்படைத்தல் கூடுமோ?
தானே அவன் என உணர்ந்தாற் கூடும்.
அவ்வாறு உணர்தல் எங்ஙனம் சாத்தியம்?
நான் அவனுள் ஒருபகுதி என உணர அது சாத்தியமாம்.
நான் அவன் எனும் இருநிலை துறந்து,
நான் அவனுள் ஒரு பகுதியாதலை விளக்க,
உவமை தேடிற்றுக் கம்பன் உள்ளம்.
உலகே அவ்வுவமையாயிற்று.
நான் என நினைக்க உலகு நம்மில் வேறாகும்.
உலகென நினைக்க நாம் உலகில் ஒன்றாவோம்.
முதற்சிந்தனை நம்மினின்றும் உலகை வேறாக்கும்.
இரண்டாம் சிந்தனை உலகோடு நம்மை ஒன்றாக்கும்.
உலகின் இவ்விருமை நிலையே,
‘உளவாக்கலும், நிலைபெறுத்தலும், நீக்கலும்’ செய்யும்,
‘அலகிலா விளையாட்டுடைய’ அத்தலைவனை உணர்ந்து,
‘அவர் தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே’ என,
நாம் சரணாவதற்காம் வழியை,
உவமையாய் விளக்கி நிற்கிறது.
அவ்வுண்மை உணர,
உலகம் எனும் சொல்,
கம்பன் சிந்தையுள் ஒளிர்ந்து, கைவழி வழிந்து வர,
அவன் கையெழுத்தாணி,
‘உலகம்’ எனும் அதேசொல்லை,
மீண்டும் மற்றொருதரம் அழுத்தி எழுதிற்று.

அருளால் காவியம் செய்யத் தலைப்பட்ட கம்பன்,
 உலகம் செழித்தற்கு,
 தன் காவியம் காரணமாதல் வேண்டுமென விரும்புகின்றான்.
 உலகம் மங்கலமுற,
 மங்கலச் சொல்கொண்டு காவியம் தொடங்குதல் மரபு.
 ஒலியால் உருவான உலகில்,
 ஒலிகள் பயன்செய்தல் இயல்பன்றோ?
 ஒவ்வோர் சொல்லின் ஒலியும்,
 ஒவ்வோர் விதமாய்ப் பயன் விளைக்குமாம்.
 நம் ஞானியர், தம் யோகக்காட்சியால்,
 தமிழ்ச் சொற்களுல்,
 மங்கலத்தன்மை கொண்டவற்றை இனங்கண்டு,
 வரிசைப்படுத்தினார்.
 அவற்றுள் உலகம் எனும் சொல் முதன்மை பெற்றது.
 அது நோக்கியே,
 'உலகெலாம்' என சேக்கிழாரும்,
 'உலகம் உவப்ப' என நக்கீரரும்,
 பாடல் தொடங்கினார்.
 இவ்வுண்மை உணர்,
 கம்பன் மனதில்,
 உலகம் எனும் சொல் மீண்டும் ஒலிக்கிறது.
 உளத்தில் உதித்த அவ்வொலி, கரத்தின் வழியாக,
 அவன் கை எழுத்தாணி அவனையறியாமல்,
 'உலகம்' எனும் அதேசொல்லை,
 மேலும் ஒருதரம் வலிந்து எழுதிற்று.



வைதிக இந்துமதம் பலகூறுகளாய்ப் பிரிந்தது.
 அங்ஙனம் பிரியினும்,
 அவையனைத்திற்கும் விநாயக வணக்கம் பொதுவாம்.

விநாயகனைத் தொழுது தொடங்கும் செயல்கள் அனைத்தும்,
 அவனால் வினை தீர,
 உயர்ந்து உலகை உய்விக்கும் என்பது,
 அம்மதத்தார் அனைவர்க்கும் கருத்தாம்.
 மரபுவழிவந்த கம்பனும் இக்கருத்தாற் கட்டுண்டான்.
 கடவுள் வாழ்த்தில் விநாயகனை வணங்கி,
 காப்புச் செய்ய அவன் மனம் விரும்பிற்று.
 அங்ஙனம் செய்யின்,
 தன் கடவுள் வாழ்த்து,
 குறித்த மதம் சார்ந்து,
 'உலகு' எனும் தன் நோக்கத்தை,
 சிதைவிக்கும் என உணர்கிறான் கம்பன்.
 இலட்சியத்திற்கும் மரபிற்கும் இடையில்,
 அவன் மனத்துள் போராட்டம்.
 இரண்டையும், விடமுடியாது திகைத்த கம்பன்,
 சிந்திக்கின்றான்.
 விநாயகன் பிரணவ வடிவானவன்.
 நாதம், விந்து எனும் இரண்டின் சேர்க்கையே பிரணவம்.
 நாதக் குறியீடு '—'
 விந்துக் குறியீடு '0',
 இவை இணைந்த வடிவாய்,
 பிரணவத்தின் குறியீடாய் நிற்பது,
 'உ' எனும் எழுத்து.
 இதுவே 'பிள்ளையார் சுழி' எனப்படுமாம்.
 சிந்தனை சிறக்கக் கம்பன் களிப்புறுகிறான்.
 மரபுவழிநின்று விநாயகனை வணங்கும் அதேவேளை,
 மற்றை மதத்தார்க்கும் இடையூறின்றி,
 கடவுள் வாழ்த்தியற்ற வழிபிறக்கிறது.
 தன் மனத்திருப்திக்கு 'உ' எனப் பிள்ளையார் சுழியிட்டு,
 உலகம் எனும் சொல்லுள் அதனை அடக்கி,

உவகை கொள்கிறான் கம்பன்.
 உலகம் எனும் சொல் தந்த அவ் உவகை,
 அவன் மனத்திருந்து கரத்திற் புக,
 அவன் எழுத்தாணி அவனையறியாமல்,
 'உலகம்' எனும் அதேசொல்லை,
 அழுத்தி மீண்டும் ஒருதரம் எழுதிற்று.



உயிர், மெய் என,
 தமிழ் முதலெழுத்துக்கள் இரண்டு வகைய.
 அவற்றுள் மெய்யெழுத்து,
 தன்மை நோக்கி,
 வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என மூவகையவாம்.
 உயிரும், மெய்யும் இணையப் பிறப்பவை,
 உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள்.
 தமிழ் மரபுச் சிந்தனை முழுவதையும்,
 தன் காவியத்துள் அடக்க நினைத்த கம்பன்,
 தான் இடும் காவிய முதற் சொல்லில்,
 பிரிவுபட்ட தமிழ் எழுத்துக்களின் வகை அனைத்தையும்,
 அடக்கவேண்டும் என விரும்புகிறான்.

'உலகம்' எனும் சொல் மீண்டும் மனதுள் உதிக்கிறது.

'உ' - உயிரெழுத்து.

'ல' - இடையின மெய்யால் பிறந்த உயிர்மெய்யெழுத்து.

'க' - வல்லின மெய்யால் பிறந்த உயிர்மெய்யெழுத்து.

'ம்' - மெல்லின மெய்யெழுத்து.

இவ்வாறு, உலகமெனும் சொல்,
 தமிழின் எழுத்து வடிவு முழுவதையும் உள்ளடக்கி,
 கம்பன் விருப்பத்தை நிறைவு செய்ய,
 களிப்புறுகிறான் அவன்.

அக்களிப்பு கைவழி வெளிப்பட,

அவன் எழுத்தாணி,
'உலகம்' எனும் அதேசொல்லை,
நிறைவாய்த் திரும்பவும் அழுத்தி எழுதிற்று.



இங்ஙனமாய்,
தன் கருத்துட் பிறந்த,
'உலகம் யாவையும்',
ஒன்றாகி உவகை தர,
உலகம் எனச் சொல்லிட்டு,
தன் கடவுள் வாழ்த்தை எழுதத் தொடங்கினான் கம்பன்.
அச்சொல் உலகம் உள்ளவும்,
கம்பனை நிலைக்கச் செய்து சித்து புரிந்தது.
இவ்வற்புதம் கண்டு,
கற்றோர் நெஞ்சு களித்தது.
கம்பனிட்டு 'உலகம்' எனும் சொல்,
அவனைக் காலம் கடப்பித்து கடவுளாக்கிற்று.



உலகம் யாவையும் தாம் உளவாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும், நீக்கலும், நீங்கலா
அலகிலா விளையாட்டுடையார் அவர்
தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே.

‘சிறந்த தீயாள்’

தெய்வீகம், மானுடம் எனும் இருதடத்திலும் ஆழமாய்க்
காலூன்றி,
கம்பன் தன் ராமகாதையை நடாத்திச் செல்கின்றான்.
தெய்வீக அடிப்படைகொண்டு,
கம்பராமாயணத்தை,
எங்ஙனம் முழுமையாய்க் காணமுடியுமோ,
அங்ஙனமே,
மானுட அடிப்படைகொண்டும்,
காவியம் முழுவதினையும் காணலாம்.
இவ்விரு பார்வைகளுமே,
கற்றார் நெஞ்சைக் களிக்கச் செய்வன.
தெய்வீகம், மானுடம் எனும் இருநிலை கொண்டு,
முழுமையாய்ப் படைக்கப்பட்டமை,
கம்பகாவியத்தின் தனிச்சிறப்பே ஆயினும்,
தெய்வீகக்கருத்தோடு நோக்க மானுடத்திலும்,
மானுடக்கருத்தோடு நோக்கத் தெய்வீகத்திலும்,
சில இடங்களில் முரண்பாடுகள் தோன்றி,
நம்மை மயக்கவே செய்கின்றன.
இம்மயக்கத்தை முற்றாய்த் தீர்க்கவல்லார் எவருமில்ர்.
தெய்வீகக்கருத்தோடு கம்பகாவியத்தை நோக்குவார்,
மானுடநிலை நின்று காவியத்துட் புகுவாரைக் குறைகூறுவர்.

மானுடநிலை நின்று கம்பகாவியத்தை நோக்குவார்,
 தெய்வீகக்கருத்தோடு காவியத்துட் புகுவாரைக் குறைகூறுவர்.
 தத்தம் தனிப்பட்ட விருப்புக்களைத் தவிர்த்து,
 தனித்தனியே இருநிலை நின்றும்,
 கம்பகாவியத்தை இரசித்தல் கற்றார் கடன்.
 கம்பராமாயணத்தின்மீதான தெய்வீகப்பார்வை
 உயர்ந்ததெனினும்,
 யதார்த்த மானுடநிலை நுட்பங்களை,
 கம்பன் அழகுறக்காட்டும் அற்புதத்தினைக் காணத்தவறின்,
 அது அறிவுடைமை ஆகாது.
 கம்பன் படைத்த இராம காதையில்,
 அவன் பதித்த தெய்வீகச் சாயல்களை மறந்து,
 முற்றுமுழுதாய் மானுடநிலை நின்று இராமகாவியத்தை
 நோக்கின்,
 நம் வாழ்வியலை வளப்படுத்தும்,
 பல அற்புதச் செய்திகளை அறிந்துகொள்ளலாம்.
 இங்ஙனம் காணவிழைகையில்,
 காவிய முழுமைக்குச் சிலவேளை இடர் ஏற்படுதல் கூடும்.
 காவிய முழுமை நோக்கிய கவிக்கூற்றுக்களில்,
 முரண்பாடுகள் தோன்றவும் கூடும்.
 கம்பன் காட்டும்,
 மானுடத்தன்மை நிறைந்த வாழ்வியற் தத்துவங்களை
 அறிந்து கொள்ள,
 மேற்சொன்ன இடர் மறந்து,
 காவியத்துட் புகுதல் தவறில்லையென்றே தோன்றுகிறது.
 பல கறிகளோடும் சோறுண்பது முழுமையான சுவைதான்.
 எனினும்,
 விருப்பு நோக்கி,
 தனியொரு கறியோடு மட்டுமே,
 சிலவேளை அதனைச் சுவைப்பது இயல்பன்றோ?

அதுபோல,
 கம்பகாவியத்தின் தெய்வீகநிலையை முற்றாக மறந்து,
 அதனை மானுடக்கண்கொண்டு நோக்குவதே,
 இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.
 இந்நோக்கம் அறிந்து இக்கட்டுரையினுட் புகும்படி,
 கற்றாரை வேண்டுகிறேன்.
 இக்கட்டுரையுள் நுழையும் இளைஞர்க்கு ஒரு வார்த்தை.
 'இதுதான் கம்பன் பார்வை என்று எண்ணற்க.
 இதுவும் கம்பன் பார்வைதான் என்றுணர்க.'



நன்மை, தீமை கலந்ததாய மனித மனத்தினை,
 தன் பாத்திரங்களுள்,
 அற்புதமாய் அமைத்துக்காட்டுகிறான் கம்பன்.
 'இவனோ அவ்வேதமுதற் காரணன்' என,
 தீயவனாகிய இராவணனிடம் தோன்றிய மெய்யுணர்வை,
 எங்ஙனம் கம்பன் தெளிவுபடப் பதிவு செய்கிறானோ,
 அங்ஙனமே நல்லியல்பு கொண்ட பாத்திரங்களிலும்,
 தீயனவான சில இயல்புகளைக் காட்டவே செய்கிறான்.
 தீயபாத்திரங்களில்,
 நல்லியல்புகளை வெளிப்படையாய்க் காட்டுவதுபோல,
 நல்லபாத்திரங்களில்,
 தீயஇயல்புகளை வெளிப்படையாய்க் காட்டுதல்
 முறையன்றாம்.
 தீயபாத்திரத்தில் நல்லியல்புகளை வெளிப்படையாய்க்
 காட்டலாம்.
 அதனால், அப்பாத்திரம் தன்நிலைநின்றும் சிறப்புறும்.
 நல்ல பாத்திரத்தில் தீய இயல்புகளை வெளிப்படையாய்க்
 காட்டின்,
 அப்பாத்திரத்தின் முன்னைச்சிறப்புக் குன்றும்.

ஆதலால், நல்ல பாத்திரங்களின் குறைப்பகுதிகளை,
குறிப்பாற் காட்டுதல்,
ஒரு சிறந்த புலவனின் கடமையாகிறது.
கம்பன் தன் காவியத்தில் அக்கடமையை அற்புதமாய்ச்
செய்திருக்கின்றான்.
கம்பனின் அக்கைவண்ணம் காண்பாம்.



கைகேயி,
நல்லவளாய் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு,
தீயவளாய் மாற்றப்படும் கம்பனின் ஓர் அற்புதப்பாத்திரம்.
இவள் தசரதனின் காதல் கிழத்தி.
மாற்றாள் மகனான இராமனைத் தன்மகவாய்க் கருதி
வளர்த்தவள்.
கொடுமனக் கூனியின் சூழ்ச்சியால் மனம்மாறி,
இராமன் காடேகவும்,
தன்மகன் பரதன் நாடாளவும் வரம்கேட்டு,
தீயளாய்த் திரிந்துபோனவள்.
போர்க்களம்வரை சென்று,
தயரதன்தன் உயிர் காத்தவள் முன்னைக் கைகேயி.
மாளப்போகிறான் மணாளன் எனத்தெரிந்தும் மருட்சி இன்றி,
பஞ்சணை சேர்ந்து படுத்துறங்கும் பாதகி,
பின்னைக் கைகேயி.
இங்ஙனம் இருநிலைப்பட்டுக் கம்பனாற் காட்டப்படும்
கைகேயி,
நல்லவளா? தீயவளா?
கற்போர் மனதிற் கேள்வி எழும்.
நல்லவளான அவள், கூனியால் தீயவளாக்கப்பட்டாள்.
காவியத்தின் உட்புகுந்த பலரதும் பதில் இது.
இப்பதில் சரிதானா?
ஆராயத் தோன்றுகிறது.

‘இல்லது பிறவாது’ என்பது,
நம் ஆன்றோர் கொண்ட அடிப்படை.

இவ்வடிப்படை கொண்டு நோக்க,
தீமையே இல்லாத கைகேயியிடம்,
கூனியால் தீமையைப் புகுத்தல் கூடுமோ? என,
மீண்டும் கேள்வி பிறக்கிறது.

கூனியால் மனம் மாற்றப்படும் கைகேயியின் மனத்தில்,
தீமைக்கூறுகள் சில முன்பே பதிந்திருத்தல் வேண்டும்.
அப்பதிவுகளைக் கம்பன் எங்கேனும் காட்டுகிறானா?
காட்டினாந்தான் கம்பன் மானுட நுட்பந்தெரிந்து,
வெற்றிகொண்ட கவிஞனாவான்.

‘கம்பன் என்றொரு மானுடன்’ எனப் பாரதி புகழ்ந்தது
பொருந்தும்.

கம்பனா தவறிழைப்பான்?

கைகேயி எனும் பாத்திரம் தீயவளாவதற்கு முன்னரே,
தீய இயல்புகளைக் கொண்டிருந்ததற்கான சான்றுகளை,
வெளிப்படையாய் அன்றி மிக நுட்பமான குறிப்புக்களால்,
அற்புதமாய் அவன் அமைத்திருக்கிறான்.
அவை காண்பாம்.



கைகேயியின் கரவினைக்காண,
தசரதச்சக்கரவர்த்தியின் குடும்பச்சூழலை ஆராய்வது
அவசியமாகிறது.

எல்லா நிறைவும் கொண்ட ஓர் உயர் மனிதனாய்,
கம்பனால், தசரதன் காட்டப்படுகிறான்.

பாலகாண்டத்திலும், அயோத்தியா காண்டத்திலும்,
தசரதனின் பெருமை பேசும் பாடல்கள் பலப்பல.

அப்பாடல்கள் தரும் செய்திகளால்,

தசரதனும், அவன் குடும்பமும், அவனால் ஆளப்பட்ட நாடும்,

குறையொன்றும் இல்லாக் குதூகலம் கொண்டனவாய்க்
காட்டப்படுகின்றன.

இம்முன்றில் இடைநின்ற தசரதனின் குடும்பம்,
குறையொன்றுமில்லா நிறைகொண்டதாய் தோற்றினும்,
அக்குடும்பத்துள்,
வெளித்தெரியாச் சில வில்லங்கங்கள் இருக்கவே செய்தன.
அக்குடும்பத்திற் பிரச்சினைகளுக்குக் காரணமாய் இருந்தவள்
கைகேயி.

அவள் குறையால் விளைக்கப்பட்ட பிரச்சினைகளை,
தம் 'நிறை'யால் உள்வாங்கி,
குடும்பச் சமநிலைபேணியவர்கள்,
மற்றைய தேவியரான கோசலையும், சுமித்திரையுமாம்.
அவ்விருவர்தம் 'நிறை' கைகேயியின் குறையை,
வெளிப்படச்செய்யாமல் உள்வாங்கிவிட,
தசரதன் குடும்பம்,
நிறைவும் அமைதியும் கொண்டதாய்க் காட்சிதந்தது.
இதுவே உண்மைநிலை.
அவ்வுண்மைநிலையைச் சற்று விரிய ஆராய்வாம்.



கம்பகாவியத்துள்,
விரிவாய்ப் புகழ்ந்துரைக்கப்படும் தசரதச்சக்கரவர்த்திக்கு,
பட்டத்தரசியர் மூவர்.
மூத்தவள் கோசலை, அடுத்தவள் கைகேயி, இளையவள்
சுமித்திரை.
இம்மூவரையும் மணங்கொண்ட தசரதன்,
மற்ற இருவரையும் விட,
கைகேயியிடம் அளவற்ற காதல் கொண்டனன்.
இல்லறத்தில் விரிவுண்டாக இக்காரணம் ஒன்றே போதாதா?
தசரதனின் மனைவியர் மூவரும்,

ஒன்றுபட்டு ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்ததாய் வெளிப்படத்
தோன்றினும்,

அவர்தமக்குள் மாறுபாடுகள் இருக்கவே செய்தன.
அம்மாறுபாடுகள் வெளிப்படத் தெரியின்,
இல்லறம் மாசுற, தசரதனின் தனிப்புக் தாழ்வுறும்.
அதுநோக்கி,

அம்மனைவியர்க்கிடையே இருந்த மனவேறுபாடுகளை,
கம்பன் வெளிப்படையாய்க் காட்டாது விட்டனன்.

எனினும்,

அவர்களுள் வேற்றுமை இருந்தமைக்கான சான்றுகளை,
கம்பன் சில சம்பவங்காட்டு குறிப்பால் உணர்த்தியிருப்பது,
அவன் ஆற்றலுக்கோர் அடையாளம்.

கம்பன் காட்டும் அவ்விடங்களைக் காணுமுன்,
தசரதனின் தாரங்களுக்கிடையே இருந்த,
முரண்பாட்டின், மூலம் அறிய முனைவாம்.



பலதாரமணம் செய்த ஒருவனின் மனம்,
இளைய மனைவியின்பால் ஈடுபாடுகொண்டிருத்தலே,
உலகியற் பொதுமை.

இவ்வியல்பு நிலைக்கு மாறாய்,
இளையமனைவியாகிய சுமித்திரை இருக்கவும்,
நடுவிலளான கைகேயியிடம்,
தசரதன் காதல் கொண்டிருந்தது உலகியல் முரண்.

இளைய மனைவியிருக்க,
இரண்டாம் மனைவியான கைகேயியிடம்,

இயல்புநிலைக்கு முரணாய்,
தசரதன் காதல் கொண்டது ஏன்?
ஆராய்வது நம் கடமையாகிறது.



வான்மீகத்தில்,
 கைகேயியே தசரதனின் இளைய மனைவியாய்க்
 காட்டப்படுகிறாள்.
 கம்பனும் அங்ஙனமே காட்டியிருப்பின்,
 கைகேயியின்மேலான தசரதனின் விருப்பு,
 உலகியல் இயல்பால் அமைந்ததெனக்கொண்டிருக்கலாம்.
 ஆனால், கம்பனோ,
 கைகேயியைத் தசரதனின் இரண்டாம் மனைவியாய்க்
 காட்டுகிறான்.
 யாகத்தில் பெறப்பட்ட பிண்டத்தினை,
 தேவியர்க்கு வழங்கிய வரிசையில்,
 கோசலை மூத்தவளாகவும்,
 கைகேயி இரண்டாமவளாகவும்,
 சுமித்திரை மூன்றாமவளாகவும் உணர்த்தப்படுகின்றனர்.
 அதுவன்றி,
 பரதன் தாயரைக் குகனுக்கு அறிமுகப்படுத்துகையில்,
 சுமித்திரையை 'ஹந்தான்தன் இளந்தேவி' என உரைப்பது,
 சுமித்திரையே இளையள் என்பதற்கான தெளிந்த சான்றாம்.
 இளையமனைவி இருக்க,
 இரண்டாம் மனைவியிடம் காதல் மிகவேண்டுமெனின்,
 அவளிடம் அக்காதலுக்காம் ஏதோ தனித்தகைமை இருத்தல்
 வேண்டும்.
 மற்றைய மனைவியரிடம் இல்லாது,
 கைகேயியிடம் இருந்த அத்தனித்தகைமை யாது?
 ஆராய, விடைகிடைக்கிறது.
 கோசலையும் சுமித்திரையும் சிற்றரசர்களின் புதல்வியர்.
 கைகேயியோ,
 தசரதனை ஒத்த சக்கரவர்த்தியான கேகேயன்தன் புதல்வி.
 இந்நிலைவேறுபாட்டால்,
 கோசலை, சுமித்திரை ஆகியோரைவிட,

குலமரபால் வீரியமுற்று,
 தசரதனோடு,
 உணர்வுச்சமநிலை கொள்ளும் தனித்தகுதியை,
 கைகேயி பெற்றிருந்தனள்.
 அத்தனித்தகுதியே,
 இளைய மனைவி இருக்கவும்,
 தசரதனை இவள்பால் ஈர்த்ததெனலாம்.
 தசரதன் கொண்ட அவ்வீர்ப்பே,
 தசரதனின் தாரங்களுக்கிடையிலிருந்த,
 முரண்பாட்டின் மூலமாயிற்று.



தன் மாற்றாளர்கள் இருவரையும் விட,
 தான் தகுதியால் உயர்ந்தவள் என்ற செருக்கு,
 கைகேயிமனத்திற் பதிந்திருந்தது.
 அவளின் நியாயமற்ற அச்செருக்கினை,
 தசரதனின் நெறிமீறிய காதல் காவல் செய்தது.
 தசரதனின் அக்காதலால் கைகேயியின் செருக்கு நிலைபெற,
 அவள்,
 மனத்தினாற் தன் மாற்றாள்களிடமிருந்து பிரிந்துபோனாள்.
 கைகேயியின் அவ்அலட்சியப்போக்கே,
 கோசலையும், சுமித்திரையும் தம்முள் நெருக்கமுறக்
 காரணமாயிற்று.
 அவ்விருவரும் தோழியராய் நெருங்கினர்.
 மேற்சொன்னவை வெறும் ஊகங்களா? நிஜமா?
 ஆராய்தல் அவசியம்.
 நிஜமாயின்,
 அவர்தம் இல்லறத்தில் விரிவுண்டாகியிருக்காதா?
 விரிவுண்டாகியிருப்பின் அதுவெளிப்படத் தெரிந்திருக்காதா?
 கேள்விகள் பிறக்கின்றன.

கம்பகாவியத்தில்,
 தசரதன் இல்லறத்தில் விரிவிருந்ததாய்,
 கூனி வரும்வரை வெளிப்படையான தோற்றம் ஏதும் இல்லை.
 அங்ஙனமாயின்,
 மேற்சொன்ன கருத்துக்களை உண்மையெனக் கொள்ளுதல்
 எங்ஙனம்?

தசரதனின் இல்லறத்தில்,
 மேற்சொன்ன விரிவு இருந்ததற்கான சான்றுகளை,
 கம்பன் குறிப்பினாற் பல இடங்களிலும் காட்டியிருக்கிறான்.
 அவ்விடங்களைப் பின் காண்பாம்.



அக்குடும்ப விரிவு வெளிப்படாதிருந்தமைக்கான,
 முக்கிய காரணம் ஒன்று உண்டு.
 கோசலையும் சுமித்திரையும்,
 தம் பண்பால் இல்லறத்தைப் பாதுகாத்தனர்.
 சிற்றரசர்களின் புதல்வியர் ஆனதால்,
 அவர்களுக்கு,
 சக்கரவர்த்தியாகிய தசரதன்மேல் இயல்பாய்ப் பதிந்திருந்த
 அளவற்ற மதிப்பும்,
 கிடைத்தற்கரிய பேறாய்,
 தமக்குக் கிடைத்த மணாளான தசரதனின்மேல்,
 அவர்கள் கொண்டிருந்த எல்லையற்ற காதலும்,
 கைகேயியின் அலட்சியத்தைப் பொறுக்கச் செய்து,
 தசரதனின் இல்லறம் நிலைதழும்பாமற் காத்தன.
 அத்தாயரின் பண்புநிலையை,
 அவர் வயிற்றுதித்த பிள்ளைகளும் பேணினர்.
 குடும்ப ஒற்றுமைக்காய் ஒருவர் குறையை உள்வாங்கி,
 மற்றவர் காட்டிய பெருந்தன்மை,
 அக்குடும்பத்தின் மானத்தைக் காத்தது.

மருகளாய் அக்குடும்பத்திற்கு வந்த சீதைக்கும்,
 இவ்வுறவுநிலை,
 இராமனால் திருமணநாளன்றே உணர்த்தப்பட்டது.
 அவளும்,
 குறிப்பால் கணவன் தந்த செய்தியைப் பின்பற்றி,
 அக்குடும்பத்தின் சிறப்புக்காத்தனள்.
 இங்ஙனம்,
 அத்தனைபேராலும் காக்கப்பட்டு,
 'முளாத்தீபோல் உள்ளே கனன்று' கிடந்த பகையை,
 ஊதிக்கனலுறச் செய்ததே கூனியின் வேலையாம்.



கைகேயிமேல் தசரதன் தனிக்காதல் கொண்டிருந்தது
 உண்மையெனின்,
 அவளின்பின் மீண்டும் சுமித்திரையை அவன் திருமணம்
 செய்தது ஏன்?
 கேள்வி எழும்.
 தன்னைவிடத் தன் தேசத்தைக் காதலித்த தசரதன்,
 தன் நாட்டைக் காப்பதற்காய் ஒரு வாரிசுக்குத் தவம்
 கிடந்தான்.
 அவ்வாரிசு வேட்கையால்,
 கோசலைக்கு மகப்பேறின்மையால் கைகேயியையும்,
 கைகேயிக்கு மகப்பேறின்மையால் சுமித்திரையையும்,
 தசரதன் திருமணம் செய்தது தவிர்க்கமுடியாதது ஆகியது.
 எனவே,
 சுமித்திரை திருமணம்,
 மகப்பேறு வேண்டியே நிகழ்ந்தது எனக்கொள்ளலாம்.
 குலமரபால் தருக்குக் கொண்டிருப்பினும்,
 தனக்கு மகப்பேறின்மையால்,
 கைகேயியால் அத்திருமணத்தைத் தடுக்கமுடியவில்லை.

மகப்பேறு நோக்கிச் சுமித்திரையைத் திருமணம் செய்த
தசரதன்,

சுமித்திரையைவிடக் குலமரபால் தகுதி கொண்டிருந்த
கைகேயியை,

தொடர்ந்தும் முதன்நிலையிற் காதலித்தான்.

சுமித்திரைக்கும் மகப்பேறின்றிப்போனது,
கைகேயிபால் தசரதன் கொண்ட காதல்,
தொடர்ந்தும் நிலைபெறக் காரணமாயிற்று.



இவ்விடத்தில்,

மற்றொரு உண்மையையும் நாம் காணத் துணியலாம்.

வான்மீகத்தில்,

வெளிப்படையாய்ப் பேசப்பட்ட 'கன்யாசல்க்கம்',
கம்பனில் தெளிவாய் எடுத்துச் சொல்லப்படவில்லை.

சில குறிப்புக்களைக்கொண்டு,

கம்பனிலும்,

'கன்யாசல்க்கம்' இருக்கிறதென்றும் இல்லையென்றும்,
அறிஞர் பலர் வாதிட்டு வருகின்றனர்.

முத்தவளாகிய கோசலைக்கு மகப்பேறின்மையால்,
கைகேயியைத் திருமணம் செய்யத் தலைப்படுகிறான்
தசரதன்.

இந்நிலையில் கைகேயி வயிற்றிற் பிறக்கும் மகனுக்கு,
ஆட்சி தருவேன் எனத் தசரதன் கூறியிருப்பின்
அதிற்தவறில்லை.

ஆனால்,

விதிவயத்தால் கைகேயியும் தாய்மைப்பேறு கொள்ளும்
தகுதியிழக்கின்றாள்.

அந்நிலைகண்டு,

மகப்பேறுக்காய் மீண்டும் சுமித்திரையைத் திருமணம்
செய்கிறான் தசரதன்.

கைகேயிக்கு குழந்தைப்பேறில்லாமற் போக,
சுமித்திரையைத் தசரதன் என்று திருமணம் செய்தானோ?
அன்றே,

‘உன்மகட்கு ஆட்சி’ எனக் கைகேயிக்கு அவன் வரம்
கொடுத்திருப்பினும்,

அது, வலியிழந்துபோதல் வெளிப்படை.

அதனாற்தான், கம்பன் ‘கன்யாசுல்க்கம்’பற்றி,

வெளிப்படப்பேசாது விட்டனன்போலும்.

மூன்றாம் மனைவியாய்க் கைகேயி அமைந்திருப்பின்,
கடைசிவரை அவ்வரம் வலியுற்றிருக்கும் எனக்கருதியே,
கம்பன்,

கைகேயியை இரண்டாம் மனைவியாக்கினான் எனக்
கொள்ளலாம்.



தன் பின் வந்தவளான சுமித்திரையிடமே,
கைகேயியிக்குப் பகையுணர்வு அதிகம் இருந்திருத்தல்
வேண்டும்.

ஆனால்,காவியப்போக்கில் மூத்தவளான கோசலையிடமே,
அவள் பகை கொண்டவளாய்க் காட்டப்படுகிறாள்.

இதற்காம் காரணம் எளிதில் புரிகிறது.

யாக பிண்டத்தால் கர்ப்பமுற்ற தேவியர் மூவரில்,
கோசலையே முதற்குழந்தையை ஈன்றெடுக்கின்றாள்.

அதனால், பட்டத்திற்குரிய மகவைப் பெற்ற தகுதிகொண்டு,
அவள் உயர்கின்றாள்.

அவ்வுயர்வே, கோசலைமேல் கைகேயிகொண்ட பகையின்
அடிப்படையாய் ஆயிற்றாம்.



இனி, மற்றொரு கேள்வி பிறக்கிறது.

தன் மாற்றாளாகிய கோசலையிடம்,

கைகேயி பகைகொண்டிருந்தாள் எனும் கூற்று,
 மெய்யாயின்,
 கோசலையின் புதல்வனாகிய இராமனிடம்,
 கைகேயி அன்பு காட்டியதெங்கனம்?
 கேள்வி சரியாகவேபடுகிறது.
 எனினும்,
 மானுடமாய் நோக்க,
 இலகுவாய் இக்கேள்விக்குப் பதில் கிடைக்கிறது.
 தகுதிச் சமநிலையால்,
 கோசலையையும் சுமித்திரையையும்விட,
 கைகேயியிடம் தசரதன் அதிக காதல் கொண்டிருப்பினும்,
 கைகேயி வயிற்றிற் பிறந்த புதல்வனாகிய பரதனைவிட,
 தன் மூத்த வாரிசாய் வந்துதித்த,
 கோசலையின் புதல்வனான இராமன்மேலேயே,
 அவன் அளவற்ற அன்பு பூண்டிருந்தனன்.
 மூத்தபிள்ளையிடம் பேரன்பு பிறக்கும் உலகியற்
 தன்மையாலும்,
 அரசவாரிசாய் ஆட்சித் தகைமையேற்கப் போகின்றவன்
 இராமனென்பதனாலும்,
 அவன்மேல்,
 தசரதனுக்கு இயற்கையாய் அவ்வன்பு உதித்தது எனலாம்.
 தசரதனின் முதன்மை அன்புக்குரியளாய்,
 தான் மட்டுமே இருக்கவேண்டும் என விரும்பிய கைகேயி,
 இராமன்பால் தசரதன் மனம் சென்றதனையறிந்து,
 இயற்கையாகிய அந்த அன்பை மாற்றமுடியாமை உணர்ந்து,
 இராமனினூடு கோசலையிடம் தசரதனின் அன்பு சென்று
 பதிந்துவிடாமலிருக்க,
 இராமனைத் தன் மைந்தனாகவே ஆக்கி அவன்பால் அன்பு
 செலுத்தினள்.
 இராமனைத் தன்பால் ஈர்ப்பதன்மூலம்,

சக்கரவர்த்தியின் அன்பிற்குரியள் எனும் தன் தகுதியை,
வருங்காலத்திலும் நிலைநிறுத்தவும்,
கைகேயி திட்டமிட்டாள்.

இவற்றால்,
அவனைத் தன் அரண்மனையிலேயே இருத்தி வளர்த்து
வந்தனள்.

தசரதனோ, தன்மேலான விருப்பம் நோக்கியே,
மாற்றாள் மகனை,
கைகேயி தன் மகனாய்க் கொண்டு அன்பு செலுத்துவதாய்,
நினைந்தனள்,
அந்நினைப்பால்,
கைகேயிமேல் அவன் கொண்ட ஈர்ப்பு மேலும் பெருகிற்று.
இதுவே கோசலை மைந்தனிடம்,
கைகேயி அன்பு செலுத்தியதன் ரகசியமாய் இருத்தல்
வேண்டும்.



பெருந்தன்மை கொண்ட கோசலை,
கைகேயியின் உள்நோக்கம் அறியினும்,
இல்லறத்தின் அமைதி நோக்கியும்,
தன்மகனான இராமனின் உயர்ச்சிக்கு,
கைகேயியின் சூழ்ச்சியால்,
இடையூறு வாராதிருத்தல் நோக்கியும்,
தசரதனின் மன அமைதி நோக்கியும்,
இராமனைக் கைகேயியிடம் வளர அனுமதித்தனள்.
பெற்றதாயின்மேல் பிள்ளைக்கு இயல்பாய் அன்பு விளைதல்
உறுதியெனத் தெரிந்ததால்,
அவள் உள்ளத்தில்,
கைகேயி அரண்மனையில் இராமன் வளர்வதுபற்றி,
சலனம் ஏதும் ஏற்படவில்லைபோலும்.



தசரதனை ஈர்ப்பதற்காய்த்தான் கைகேயி இராமன்மேல் அன்பு பூண்டாள்.

இக்கூற்று உண்மையாயின், வெளிப்படையாய் இராமன்மேல் அன்பு காட்டினும், கைகேயி, உள்மூர பரதனையே அதிகம் நேசித்திருத்தல் வேண்டும்.

கைகேயியின் ஆழ்மனதில், பரதனே மைந்தனாய்ப் பதிந்திருந்தான் என்பதற்கு, ஏதேனும் சான்றுண்டா?

வெளிப்படையாய் அன்றி, சற்று உட்சென்று சிந்திக்க, உண்மையை உணர்த்தும் சான்று கிடைக்கிறது.

இதோ அச்சான்று.



இராமனுக்கு முடிசூட்டுவிழா.

இச்செய்தியால் அயோத்தியே ஆனந்தக்கூத்தாடுகின்றது. கூனிமட்டும் கொதித்தெழுகிறாள்.

‘பண்டைநாள் ராகவன் பாணி வில் உமிழ்
உண்டை உண்டதனை உளத்துள் உன்னி’

இராமனுக்குத் தீங்கிழைக்க முடிவு செய்கிறாள்.

தன் எண்ணம் நிறைவேற்ற இயைந்தவள் கைகேயியே என முடிவு செய்து,

கேகயன் மகளின் அரண்மனை எய்துகிறாள்.

உறங்கிக்கிடந்த கைகேயியை எழுப்பி,

தீமை வந்ததாய்த் திடுக்கிடும்படி சொல்கிறாள்.

‘பிணங்குவான் போர்டர் பிணிக்க நண்ணவும்

உணங்குவாய் அல்லை நீ உறங்குவாய் என்றாள்’

உறக்கம் தெளிந்த கைகேயியோ,

சிறிதும் பதட்டமின்றி,

இராமனை மகனாய்ப்பெற்ற எனக்கும் இடர் வருமோ? என,

அமைதியாய்க் கேட்கின்றாள்.

'விராவரும் புவிக்கெலாம் வேதமே அன
இராமனைப் பயந்த எற்கு கிடருண்டோ?'

கைகேயியின் இக்கூற்றினை,

அவள் இராமன்மேற்கொண்ட பேரன்பின் அடையாளமாய்,
பலரும் எடுத்துக்காட்டுவர்.

ஆனால் அ.து உண்மை அன்று.

இராமனையே தான் அதிகம் நேசிப்பதாய் வெளிக்காட்டி
வந்த கைகேயி,

அந்நிலையுணர்த்தவே இக்கூற்றினை உரைத்தனள் போலும்.

இது கைகேயிமேலான வீணான ஐயுறுதல் அன்று.

அவ் ஐயத்திற்கான சான்று,

தொடரும் கூனி - கைகேயி உரையாடலிலேயே,
கிடைக்கிறது.

கோசலைமேல் கைகேயி கொண்டிருந்த,

பகையுணர்ச்சியை மனதிற் கொண்டு,

கைகேயியை வீழ்த்த,

கூனி தன் அடுத்த அஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்கிறாள்.

'அறிவினால் கோசலை வாழ்ந்தனள்,

அறிவீனத்தால் நீ வீழ்ந்தனை' என உரைத்து,

ஆத்திரமூட்டுகின்றாள்.

'வீழ்ந்தது நின்நலம் திருவும் வீழ்ந்தது

வாழ்ந்தனள் கோசலை மதியினால் என்றாள்'

கோசலையோடு ஒப்பிட்டுக் கூனி தன்னைத் தாழ்த்திப்பேச,
கைகேயியின் ஆழ்மனப்பகை வெளிப்படுகிறது.

தன்னை மறந்து,

அவளுளத்திலிருந்து வார்த்தைகள் கிளம்புகின்றன.

மன்னர் மன்னன் கணவன்,

பரதன் மைந்தன்,

இதன்மேல் வாழ்வு அவட்கு எங்ஙனம் எய்தும்? என்கிறாள்.

‘அன்னவள் அவ்வுரை உரைப்ப ஆயிரை
மன்னவர் மன்னனேல் கணவன் மைந்தனேல்
பன்னரும் பெரும்புகழ்ப் பரதன் பார்தனில்
என்னிதன்மேல் அவட்கு எய்கும் வாழ்வு என்றாள்.’

கைகேயி இராமன்மேற்கொண்ட அன்பு உண்மையானதாயின்,
கோசலைக்கு வாழ்வு வந்தது என்று கூனி சொன்னதும்,
‘இராமனைப் பெற்ற என்னைவிட,
அவர்தம் வாழ்வு உயர்தல் எங்ஙனம்?’
என்றல்லவோ கேட்டிருத்தல்வேண்டும்.
கைகேயியோ கோசலையுடன் தான் ஒப்பிடப்பட்டதும்,
‘இராமனைப் பயந்தஎற்கு கிடருண்டோ’ எனப்பேசிய
வார்த்தைகளை மறந்து,
பரதனை மகனாய் உரைத்து,
அதுவே தன்பலமெனக் கூறிநிற்பது,
இராமன்மேலான அவளது நேசிப்பின் பொய்ம்மையை
வெளிப்படுத்தி விடுகிறது.



இராமனைக் கைகேயி நேசித்தது,
அவள் தசரதன்மேற் கொண்ட அன்பின் வெளிப்பாடே அன்றி,
விரிந்த அவள் அருளின் வெளிப்பாடன்று.
கம்பனே இக்கருத்தை உறுதி செய்கிறான்.
அதுகாண்பாம்.



முடிசூட்டுவிழா நின்றதும்,
கோசலையைச் சமாதானம் செய்ய வருகிறான் இராமன்.
இராமனின் தோற்றம் கண்டு ஐயுற்று,
முடிசூட்டுவிழாவிற்கு இடையூறுற்றதோ? எனக் கேட்கிறாள்
கோசலை.

'நினைந்ததென்? இடையூறு உண்டோ,
 நெடுமுடி புனைதற்கு? என்றாள்'
 அவள் மனத்தில் பதட்டம் ஏற்படாதவாறு,
 'பங்கமில் குணத்து எம்பி பரதனே
 துங்கமாமுடி சூடுகிறான்' என,
 பணிந்து பதிலுரைக்கின்றான் இராமன்.
 அவ்வார்த்தை கேட்டுச் சற்றுந் தளர்வின்றி,
 நான்கு மைந்தரையும் ஒன்றாய்க்கருதும் கோசலை,
 குலமுறைமை தவறும் எனும் ஒரு குறை விளையும்.
 அதுவன்றேல்,
 முடிபுனைதற்கு,
 நின்னைவிடப் பரதனே பெரிதும் பொருத்தமானவன் என,
 வேற்றுமையின்றிப் பேசுகிறாள்.

'முறைமை அன்று என்பது ஒன்று உண்டு; மும்மையின்
 நிறை குணத்தவன்; நின்னினும் நல்லனால்;
 குறைவு இலன்' எனக் கூறினள் - நால்வர்க்கும்
 மறு இல் அன்பினில், வேற்றுமை மாற்றினாள்.

இவ்விடத்தில்,
 புதல்வர்களைச் சமமாய்க் கருதும் கோசலையின் இயல்பை
 உறுதிசெய்யும் கம்பன்,
 'நால்வர்க்கும் மறுகில் அன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினாள்' - என,
 குற்றமற்ற அவள் அன்பின் விரிவே,
 அவளின் பேதமற்ற நேசிப்பிற்குக் காரணமென்கிறான்.
 இதேபோல மற்றொரு காட்சி.
 இராமனுக்கு முடிசூட்டுவிழா என்று கூனி சொல்ல,
 கைகேயியின் மனம் மகிழ்கிறது.
 அம்மகிழ்வின் காரணம் உரைக்கும் கம்பன்,
 இராமனுக்கும் பரதனுக்கும் இடையில்,
 வேற்றுமைகாணா அவள் அன்புக்குக் காரணம்,
 தசரதன்மேற்கொண்ட காதலே என உரைக்கிறான்.

‘மாற்றம் அஃது உரைசெய, மங்கை உள்ளமும்
ஆற்றல் சால் கோசலை அறிவும் ஒத்தவால்;
வேற்றுமை உற்றிலள், வீரன் தாதை புக்கு
ஏற்று அவள் இருதயத்து இருக்கவே கொலாம்?’

பிள்ளைகளில் வேற்றுமை மாற்றிய கோசலையின் செயல்,
குற்றமற்ற அன்பின் வெளிப்பாடு என்ற கம்பன்,
பிள்ளைகளில் வேற்றுமை மாற்றிய கைகேயியின் செயல்,
தசரதன்மேற்கொண்ட அவள் காதலின் வெளிப்பாடு
என்கிறான்.

ஒரேவிடயம் பற்றிய,
கம்பனின் இவ்விருவகைக் கூற்றுக்களால்,
கைகேயி,
தசரதனின் அன்பை வேண்டியே,
இராமனை நேசித்தாள் என்பது,
மேலும் வெளிப்படப் புலனாகிறது.



கைகேயியின் உண்மையற்ற இவ்வன்பு நிலையை,
அயோத்தி நாட்டு மக்களும் உணர்ந்தாரல்லர்.
கைகேயி இராமன்மேல் எல்லையற்ற அன்பு பூண்டவள்
என்று,
தசரதனைப்போலவே அவர்களும் எண்ணி ஏமாறுகின்றனர்.
அவர்தம் எண்ணத்தைக் கம்பன் வெளிப்படுத்துகின்றான்.
கைகேயி அழைக்க,
அரண்மனை வரும் இராமனைக் கண்டு நாட்டுமக்கள்,
‘கோசலை இவனை வளர்க்கவில்லை,
தவப்பேற்றால் கைகேயியே இவனை வளர்த்தாள்.
ஆதலால், இராமபட்டாபிஷேகத்தால்,
கைகேயி கொள்ளப்போகும் பேருவகையை,
சொல்லல் அரிது’ எனப் பேசுகின்றனர்.

‘தாய்கையில் வளர்ந்திலன்; வளர்த்தகு தவத்தால்
கேகயன் மடந்தை; கிளர்ஞாலம் இவன் ஆள,
ஈகையில் உவந்த அவ்வியற்கையிது என்றால்,
தோகை அவள் பேருவகை சொல்லல்அரிதென்பார்.’

இராமன் காடேகக் கைகேயி வரம் கேட்டதும்,
அச்செய்தி அறிந்த இதேமக்கள்,
அவளைத் திட்டுகின்றனர்.

முன்னர் கைகேயியைப் புகழ்ந்த,
ஊர்மக்களின் ஒரு பகுதியினரான,
கரவறிந்த கணிகையர்,
உள்ளொன்றும் வெளியொன்றுமாய் அன்பு செய்யும்
இயல்பறிந்தவராதலால்,
கைகேயி கொண்டிருந்த பொய்யன்பின்,
இயல்பறிந்து உரைப்பதாய்க் காட்டுகிறான் கம்பன்.

‘தள்ளூறு வேறில்லை தன்மகற்குப் பாரிகொள்வான்
எள்ளூறு தீக்கருமம் நேர்ந்தாள் இவள் என்னா
கள்ளூறு செவ்வாய்க் கணிகையரும் கைகேசீ
உள்ளூறு காதல் இலள் போலும் எனஉள்ளழிந்தார்.’

இப்பாடலில்வரும்,
உள்ளூறு காதல் இலள் எனும் அடிக்கு,
உரைசெய்த வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார்,
‘உள்ளூறு காதல் இலள் என்றதனால்
வெளியில் அன்பு பாராட்டுகிறாள் என்பது பெற்றாம்.’
எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

நம்மைப்போலவே அயோத்திநாட்டு மக்களும்,
கைகேயியின் வஞ்சனை அன்பை,
கூனியின் சூழ்ச்சியின் பின்னரே உணர்ந்தனர் போலும்.



இனி,
 தயரதன் குடும்பத்துள்,
 பட்டத்தரசியர் மத்தியில்,
 உள்நின்றுலாவிய பகையுணர்வுக்கான சான்றுகளை,
 கம்பன் குறிப்பினாற் காட்டுவது காண்பாம்.



இராமனுக்கு முடிசூட்டுவிழா எனும் செய்தி அறிந்து,
 அயோத்தியே ஆனந்திக்கிறது.
 தோழியர் நால்வர்,
 முடிசூட்டுவிழாச்செய்தியை கோசலைக்கு உரைக்க,
 'சிறக்கும் செல்வம் மகற்கென' மகிழ்ந்த கோசலை,
 முடி 'துறக்கும் மன்னவன்' எனத்துணுக்குற்று,
 மனக்கலக்கம் எய்துகிறாள்.
 அக்கலக்கம் தீர ஆலயம் செல்லத் தலைப்படுகிறாள்.
 ஆலயம் செல்லத் தலைப்பட்ட கோசலை,
 சுமித்திரையையும் அழைத்துச் சென்றதாய்க் காட்டுகிறான்
 கம்பன்.

'அன்னளாயும், அரும் பெறல் ஆரமும்,
 நல் நீதிக் குவையும், நனி நல்கி, தன்
 துன்னு காதல் சுமித்திரையோடும் போய்,
 மின்னும் நேமியன் மேவிடம் மேவினாள்.'

கைகேயியை ஆலயத்திற்கு அழைத்துச் செல்லாமல்,
 சுமித்திரையை மட்டும் கோசலை தேடி அழைத்துச்
 செல்வதாய்,
 கம்பன் காட்டும் இச்செயலொன்றே,
 கைகேயியுடனான அம்மங்கையார்தம் மனவேற்றுமையின்
 முதற்சான்று.



இராமன் காடேகினான் எனும் செய்தி கேட்டு,
உயிர் துறக்கின்றான் தசரதன்.

அவன் உடல் தழுவி கதறுகிறாள் கோசலை.

அழுது அரற்றும் கோசலையுடன் சுமித்திரையும் இணைந்து
கதறுகிறாள்.

அவ்விடத்தில்,

சுமித்திரையைக் கோசலையின் தோழியாய் உரைப்பான்
கம்பன்.

‘ஆழ்வேந்தன் பெருந்தேவி அன்ன பன்னி அழுது அரற்ற

தோழியென்ன சுமித்திரையும் துளங்கி ஏங்கி உயிர்சோர்’

இவ்விருவர்தம் உறவே,

மறைமுகமாய்க் கைகேயியின் பிரிவை எடுத்துக் காட்டும்
மற்றோர் சான்று.



இனி,

கோசலை, சுமித்திரை நட்பினையும்,

அவர்களிலிருந்து கைகேயி பிரிந்து வாழ்ந்ததினையும்,

மறைமுகமாய் மற்றோரிடத்தில் கம்பன் உணர்த்துவதைக்
காணலாம்.

கோசலை மகனாய்ப் பிறந்தாலும்,

கைகேயியால் வளர்க்கப்பட்ட இராமனுக்கு,

அவ்விருவர்பாலும் அன்பிருந்தது இயற்கையே.

ஆனால் சுமித்திரை புதல்வனாகிய இலக்குவன்,

தன் தாயாகிய சுமித்திரையை நேசிக்காத கைகேயியிடம்,

அன்பிலனாகவே இருந்திருப்பன்.

தன் தாயுடன் நட்பாய் இருந்த கோசலையையும்,

தன் தாயாகவே கருதிய இலக்குவன்,

கைகேயியை என்றும் அங்ஙனம் மனதிற் கொண்டானில்லை.

இராமாயணத்திற் பல இடங்களிலும்,

இலக்குவன் கைகேயியை வன்மையுறத் திட்டுவது,
 அவள்பால்,
 அவனுக்கிருந்த அன்பின்மையை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.
 இராமனைக் காடேகச் செய்ததாலேயே,
 அவள்பால் இலக்குவன் அன்பிலனானான்,
 என உரைப்பர் சிலர்.
 அஃது முழுமையான உண்மையன்று.
 திருவடிசூட்டுப்படலத்தில்,
 இராமனை,
 மீண்டும் அயோத்திக்கு அழைத்துச்செல்ல வந்தோருடன்,
 இணைந்து வருகிறாள் கைகேயி.
 அவளது அச்செயல்,
 தன் பிழையுணர்ந்து அவள் திருந்தினாள் என்பதைக்
 காட்டுகிறது.
 கைகேயி பிழையுணர்ந்தாள் என அறிந்தபின்பும்,
 இலக்குவன் அவள்மேல் அன்பு கொண்டானில்லை.
 கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில்,
 விதவைக்கோலத்தில் நின்ற தாரையைக் கண்டபோது,
 'கிணையறாம் என்னையின்ற இருவரும்' என்றே,
 இலக்குவன் எண்ணுவதாய்க் கம்பன் காட்டுகிறான்.
 பலகாலம் தாயைப்பிரிந்திருந்த இலக்குவன்,
 விதவைக்கோலத்தில் தாரையைக் கண்டதும்,
 அன்பு மேலிடத் தாயை நினைப்பது இயல்பு.
 அத்தாய்ப்பாசத்தால்,
 இலக்குவன் தாயை நினைந்தான் எனக்கம்பன்
 காட்டியிருப்பின்,
 அதிற் பிழை இல்லை.
 அதுவன்றேல்,
 தாரையை, எனைஈன்ற தாயர் என அவன் பேசியிருப்பினும்,
 அதிற் குற்றமில்லை.

ஆனால், கம்பனோ, தாரையைக் கண்ட இலக்குவன்,
தாயை நினைந்ததாகவோ, தாயரை நினைந்ததாகவோ
சொல்லாமல்,

எனை ஈன்ற தாயர் இருவர் என நினைந்ததாய்ச்
சொல்கிறான்.

இதனால், இலக்குவன் மனத்தில்,
தாய் என்ற நிலையில்,

கோசலையும் சுமித்திரையுமே இருந்தனர் என்பதும்,
அந்நிலையிற் கைகேயி என்றும் இருக்கவில்லை என்பதும்,
அங்ஙனம் இல்லாததற்கு,

கோசலை, சுமித்திரை ஆகியோரிடம் இருந்து,
கைகேயி பிரிந்து வாழ்ந்ததே காரணம் என்பதும்,
தெளிவாய்ப் புலனாகிறது.

இது கம்பன் தரும் மூன்றாவது சான்று.



கைகேயி கொண்டிருந்த மிகைப்பட்ட பெருமித உணர்வையும்,
தாயரான கோசலையும் சுமித்திரையும்,

அம்மிகையுணர்வால் விளையக்கூடிய பகைமையை,
தம் நிறைவால் சமன்செய்த விதத்தினையும்,

இராமன் உணர்ந்திலனோ? கேள்வி பிறக்கும்.

இவற்றையெல்லாம் இராமன் தெளிவுற உணர்ந்திருந்தனன்.
கைகேயியின் குறையை,

மற்றைய தாயர் நிறைவு செய்ததால்,
தசரதன் பெருமை பாதுகாக்கப்பட்டதை,

இராமன் நன்கு அறிந்திருந்தனன்.

அதுநோக்கி,

கைகேயியின் குறை தெரிந்திருந்தும்,

அது வெளிப்படாமல்,

தாயரைப்போலவே, தானும் வாழத் தலைப்பட்டனன் என்பதே
உண்மையாம்.

இராமன்,

தந்தைமேற் கொண்டிருந்த எல்லையற்ற அன்பும், மதிப்பும்,
 ஒட்டுமொத்தக் குடும்ப அமைதியின்மேல்,
 அவன் கொண்டிருந்த விருப்பும்,
 தன் தாயான கோசலையின் தாழ்ச்சிகண்டும்,
 பகைவளர்க்கா மனஉறுதியை அவனுக்குக் கொடுத்தன.
 கோசலை, சுமித்திரை போலவே,
 கைகேயியின் மிகைப்பண்பை உணர்ந்து, உள்வாங்கி,
 குடும்பஒற்றுமை காக்க இராமனும் முனைந்தான்.
 இராமனின் இப்பண்புக்குச் சான்றாய்,
 கம்பனால் ஒரு காட்சி அமைக்கப்படுகிறது.
 அக்காட்சியில்,
 இராமனின் இப்பண்பை,
 குறிப்பால் உணர்த்துகிறான் கம்பன்.
 அக்காட்சியைக் காண்பாம்.



மிதிலையில் இராமனுக்கும் சீதைக்கும் திருமணம்
 நிறைவேறுகிறது.

‘ஒன்றிய போகமும், யோகமும் ஒத்து’,
 உயர்வுற நின்ற இராமனும் சீதையும்,
 திருமணச் சடங்குகள் நிறைவுற,
 மாளிகை புகுகின்றனர்.

அங்கு தமை வரவேற்ற அன்னையரிடம்,
 இராமனும் சீதையும் ஆசி பெறுவதாய்க் காட்சி அமைக்கிறான்
 கம்பன்.

அவ்வாசிபெறும் செய்தியைச் சொல்லும் பாடல் இது.

‘கேகயன் மாமகள் கேழ்கிளர் பாதம்
 தாயினும் அன்பொடு தாழ்ந்து வணங்கா
 ஆயதன் அன்னை அடித்துணைசூடி
 காயசுமித்திரை தாள்தொழலோடும்’

கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை எனத் தாயர் மூவரும்
ஒருங்கு நிற்க,

இராமன் சீதையோடு, முதலிற் கைகேயிதன் காலில்
வீழ்கிறான்.

வயதாலும் வரிசையாலும் மூத்தவளும்,

இராமனைத் திருவுறப் பயன்றவளுமான,

கோசலை அருகில் நிற்க,

அவளை முதலில் வணங்காது,

இராமன் கைகேயியை வணங்குவது,

எவ்விதத்திலும் பொருத்தமான செயல் அன்றாம்.

இது அன்பின் வெளிப்பாடெனச் சிலர் உரைப்பினும்,

பொதுச்சபையில் வரிசையறியாது இராமன் நடந்து

கொள்வானா?

கேள்வி பிறக்கவே செய்கிறது.

வேறுசிலர்,

தன்தாயை எப்போதும் வணங்கலாம்,

மற்றைய தாயரை முதலில் வணங்கி மரியாதை செய்வதே
பண்பு என,

உரைத்தல் கூடும்.

அங்ஙனமாயின்,

கைகேயியை வணங்கியபின்,

இராமன் சுமித்திரையை வணங்கியிருத்தல் வேண்டும்.

ஆனால், கம்பனோ,

கைகேயியை வணங்கிப் பின் கோசலையை வணங்கி,

அதன்பின்னரே சுமித்திரையை இராமன் வணங்குவதாகக்
கூறுகிறான்.

அதனால், அவர்தம் கூற்றும் உண்மையில்லை என்றாகிறது.

அப்படியாயின்,

கோசலை இருக்கக் கைகேயியை,

இராமன் வணங்கியதற்கான காரணம்தான் என்ன?

மற்றைய தாயரில் இருந்து,
தனக்குத் தனித்த மரியாதையை எதிர்பார்க்கும்,
கைகேயியின் மனநிலையைத் திருப்திப்படுத்தும்,
இராமனின் செயலே இக்காரியமென்பது,
நிச்சயமாய்த் தெரிகிறது.

இயல்பற்ற இராமனின் இவ்வணக்கத்தால்,
அக்குடும்பத்தின் உள்நின்ற பிரிவினையையும்,
கோசலை, சுமித்திரை போலவே,
கைகேயியின் அகந்தையை அங்கீகரித்து,
குடும்ப ஒற்றுமை காக்கும் இராமனின் மனநிலையையும்,
மீண்டும் மறைமுகமாய்க் கம்பன் நமக்கு உணர்த்துகிறான்.



இவ்வியல்பற்ற வணக்கத்தால்,
தன்குடும்பத்துள்,
மறைமுகமாய் நிலவுகின்ற பகையுணர்வை,
தன்வாழ்வின் பாகமாய் இணைந்துவிட்ட சீதைக்கு
உணர்த்துவதும்,

இராமனின் குறிப்பாய்த் தெரிகிறது.
வெளிப்படையாய் இப்பிரச்சினை பேசப்படின,
தசரதனது பெருமை குன்றும்.

அதுநோக்கி,
தன்குடும்பத்தில் இணைந்த சீதைக்கு,
இப்பிரச்சினையை,
வாயால் உரைக்காமல் வணக்கத்தால் இராமன் உணர்த்திய
விதம்,
எண்ணிஎண்ணி வியக்கத்தக்கது.



சிற்றரசர்களின் புதல்வியர்களான கோசலையும்
சுமித்திரையும்,

தம்மில் உயர்ந்த,

சக்கரவர்த்தியின் புதல்வியான கைகேயியை,
சகித்தது வியப்பன்று.

தானும் ஒரு சக்கரவர்த்தியின் மகளாய் இருந்தும்,
கைகேயிக்கு உரிய தனிச்சிறப்புக்கள்,
தனக்கும் பொருந்தியிருந்தும்,

இராமன் உணர்த்தியதை உணர்ந்து,
கைகேயியைச் சகித்த சீதையின் நிறை,
நிச்சயம் வியப்புக்குரியது.

‘கொழுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை’ எனும்,
ஆன்றோர் வகுத்த பெண்மை இலக்கணத்திற்கு அமைய,
திருமண நாளன்று,

இராமன் தன் குடும்பச்சூழலைக் குறிப்பாலுணர்த்த,
உணர்ந்து,

கடைசிவரை அதனைக் கடைப்பிடித்த சீதையின் பண்புநலம்
பாராட்டுக்குரியது.

அசோகவனத்தில்,

தூதாய்வந்த அநுமனிடம் செய்தி சொல்லும் சீதை,
‘இறக்கும்போது இவ் ஏழை,

மாமியர் மூவரையும் வணங்கினாள் எனும் செய்தியை,
அவர்தமக்கு,

இராமன் சொல்ல மறக்கினும் நீ சொல்க’ என,
வேண்டுகின்றாள்.

‘சிறக்கும் மாமியர் மூவர்க்கும், சீதை ஆண்டு

இறக்கின்றாள் தொழுதாள்’ எனும் இன்ன சொல்,

அறத்தின் நாயகன்பால்; அருள் இன்மையால்

மறக்கும் ஆயினும், நீ மறவேல், ஐயா!’

வருந்திநிற்கும் அத்துன்ப நிலையிலும்,

சிறக்கும் மாமியர் மூவர்க்கும் என,

கைகேயியை,
மற்றைய இரு மாமியரோடு,
ஒருமித்துப் போற்றும் சீதையின் பண்பு,
இராமன் கட்டளையை முழுமையாய் அவள் உணர்ந்ததை
எடுத்துக்காட்டுகிறது.

அதுவுமன்றி, இராவணவதத்தின் பின்,
நின்னைக் காவல்செய்த அரக்கியரை வதைப்பேன் என,
அநுமன் வேண்ட,
அவரைக் காத்து,
இவர் 'கூனியைவிடக் கொடியரல்லரே' எனக்கூறுகிறாள்
சீதை.

'யான் இழைத்த வினையினின் இவ் இடர்
தான் அடுத்தது, தாயினும் அன்பினோய்!
கூனியின் கொடியார் அலரே, இவர்!
போன அப் பொருள் போற்றலை, புந்தியோய்!'

சீதையின் இக்கூற்று,
நடந்த தவறுகளுக்குக் கூனியைப் பொறுப்பாக்கி,
கைகேயியைக் காவல் செய்கிறது.
சீதையின் இக்கருத்துவெளிப்பாட்டில்,
கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் சுக்கிரீவனிடம்,
'குறியது ஆம் மேனி ஆய கூனியால், குவவுத் தோளாய்!
வெறியன எய்தி, நொய்தின் வெந் துயர்க் கடலின் வீழ்ந்தேன்.
எனப் பேசும் இராமனின் மனநிலையைக் கண்டு மகிழ்கிறோம்
நாம்.

கருத்தொருமித்த காதலராய்க் காட்சிதந்து,
களிக்கச் செய்கின்றனர் காசுத்தன் தம்பதியர்.
சீதையின் இப்பண்புக்கு,
எதிர்ப்பண்பு கொண்டவளாய் கைகேயி காட்டப்படுகிறாள்.
தன்மாற்றாள்களிடம் பகைகொண்டிருந்த கைகேயி,

எல்லாவிதத்திலும் தனக்குச்சமமானவளும்,
சற்று மேம்பட்டவளுமான, சீதை வந்ததும்,
அவளையே தனக்குப் போட்டியாய்க் கருதி,
பகை பாராட்டுகிறாள்.

சீதைமேலான கைகேயியின் அப்பகைவெளிப்பாட்டுக்கு,
கம்பன் இருசான்றுகளைத் தருகிறான்.

கைகேயியின் மனதை மாற்ற முயன்ற கூனி,
பல காரணங்களை உரைக்கவும்,
முழுமாற்றமடையாத கைகேயி,

‘சீதையின் தந்தையாகிய ஜனகன், தசரதனுக்கு அஞ்சியே,
உன்தந்தையை விட்டு வைத்திருக்கிறான்.

இராமன் முடிசூடினால்,

ஜனகன் உன்தந்தையை வெல்வது உறுதி.

அதனால், உன் வாழ்வு அழியும்’ என உரைக்கவே,
முற்றாக மாற்றமுறுகிறாள்.

‘காதல் உன் பெருங்கணவனை அஞ்சி, அக்கனிவாய்ச்
சீதை தந்தை, உன் தாதையைத் தெறுகிலன், இராமன்
மாதுலன் அவன், நுந்தைக்கு வாழ்வின் யுண்டோ?
பேதை! உன்குணை யாருளர் பழிபடப்பிறந்தார்?’

சீதையோடு கைகேயி கொண்டிருந்த பகைக்காம்,
முதற்சான்று இது.

கூனியால் மனம் மாற்றப்பட்ட கைகேயி, தன் மகன் பரதன்
நாடாளவும்,

இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் காடேகவும்,
வரம் வேண்டுகிறாள்.

‘ஏய்வரங்கள் இரண்டின், ஒன்றினால், என்
சேய் உலகாள்வது; சீதை கேள்வன் ஒன்றால்
போய்வனமாள்வது’ எனப் புகன்று நின்றாள்
தீயவை யாவினும் சிறந்த தீயாள்.’

இப்பாடலில்,
 இராமன் காடேகவேண்டும் எனக்கேட்கும் கைகேயி,
 இராமனைச் 'சீதை கேள்வன்' என உரைப்பது,
 சீதையினுடனான அவளின் பகைக்கு,
 கம்பன் தரும் இரண்டாம் சான்று.



கைகேயியின் மனம் மாற்ற முயலும் கூனி,
 சீதை, கோசலை ஆகிய இருவர்தம் எழுச்சியைச் சொல்லி,
 கைகேயியின் தனிநிலை தாழ்வுறும் என வலியுறுத்தியே,
 தன்னோக்கத்தில் வெற்றி கொள்கிறாள்.
 அரண்மனைப் பெண்டிரில்,
 தனக்குச் சமமாய் யாரும் வரக்கூடாதென்ற,
 கைகேயியின் உள்ளுணர்வு,
 இதனால் உணர்த்தப்படுகிறது.



கைகேயியின் பலயீனத்தை உணர்ந்தே,
 இராமன் அவளோடு பழகினான் என்பது உண்மையாயின்,
 தாய் மகனுக்கிடையிலான உண்மையன்பு,
 கைகேயி இராமன் உறவில் இருந்திருக்க நியாயமில்லை.
 இயல்பற்ற தாய் மகன் உறவாகவே,
 கைகேயி இராமன் உறவு இருந்திருத்தல் வேண்டும்.
 எங்கேனும் இவ்வியல்பற்ற உறவு நிலையைக் கம்பன்
 காட்டுகிறானா?
 ஆராய்வது அவசியமாகிறது.



அந்நிலையைத் தெளிவுறக் காட்டுகிறான் கம்பன்.
 முடிசூட்டு விழாவுக்காக,
 தசரதனை அழைக்கவந்த சுமந்திரனிடம்,

'இராமனை அழைத்து வருக' என,
உத்தரவிடுகிறாள் கைகேயி.

தன் தாயின் அழைப்பேற்று வருகிறான் இராமன்.

'தாயென நினைவான் முன்னே கூற்றென' நிற்கிறாள் கைகேயி.
கைகேயியின் சூழ்வினை இராமனுக்குத் தெரியாத நிலை
இது.

இந்நிலையில் கைகேயி முன் இராமன் நிற்கும் காட்சியை,
கம்பன் காட்டுகிறான்.

பாடல் இதோ,

'வந்தவள் தன்னைச் சென்னி மண்ணூற வணங்கி, வாசச்
சீங்குரப் பவளச்செவ்வாய் செங்கையின் புதைத்துச், மற்றைச்
சுந்தரத்தடக்கைத் தானை மடக்குறத் துவண்டு நின்றான்
அந்திவந்தடைந்த தாயைக் கண்ட ஆன்கன்றின் அன்னான்'

இராமன் கைகேயியின் முன்,

ஒருகையால் வாய்பொத்தி,

அழகிய மற்றொரு கையால் தன் உடைகளை ஒதுக்கி
நிற்பதாய்,

இப்பாடல் கூறுகிறது.

கைகேயியின் முன் இராமன் நிற்கும் இந்நிலை,

ஒரு தாய்முன் சேய்நிற்கும் இயல்புநிலை அன்று.

இங்ஙனமாய் இராமன் நிற்பதாய்க் கம்பன் சுட்டுவது,

கைகேயி, இராமனுக்கிடையே இருந்த,

இயல்பற்ற உறவு நிலையைக் காட்டுதற்கே.

இக்காட்சியின்பின்,

இராமன் கோசலையிடமும் சுமித்திரையிடமும் செல்கிறான்.

அவர்களின்முன் இத்தகு மரியாதையை,

இராமன் காட்டுவதாய்க் கம்பன் சொல்லவில்லை.

அத்தாயர் முன் இராமனின் இயல்புநிலை,

கம்பனால் தெளிவுறச் சுட்டப்படுகிறது.

எனவே,

கைகேயி, இராமன் உறவில் இருந்த இயல்பற்ற நிலையை,
இக்காட்சி மூலம்,

கம்பன் மறைமுகமாய் நமக்குத் தெளிவுற விளக்கஞ்
செய்வதாகவே,

கொள்ளவேண்டி உள்ளது.

அங்ஙனமாயின் இராமனும் கைகேயியைப் பொய்மையாய்
நேசித்தானோ?

கேள்வி பிறக்கும்.

இராமனும் கைகேயியைப் பொய்மையாய் நேசித்திருப்பின்,
அவன் பண்பு மாசுறும்.

ஆதலால், கைகேயிமேல் இராமன் கொண்ட அன்பு,
உண்மையானது என்பதே பதிலாகிறது.

இராமன் கைகேயியை உண்மையாய் நேசித்தபோதும்,
யாரானாலும் தன்னை அதிகம் மதிக்கவேண்டும் எனும்,
அவள் இயல்பற்ற விருப்பினால்,

அவள்முன் அவனால்,

இயல்புநிலை பெறமுடியாமற் போயிற்றென்பதே உண்மை
நிலை.

இராமனது அவ் உண்மை அன்புநிலையை உணர்த்தவே,
'அந்திவந்தடைந்த தாயைக் கண்ட ஆன்கன்றின் அன்னான்'
எனக்கம்பன் பேசுகிறான்.



இவற்றால்,

நல்லவளாய் நாம் நம்பும் ஆரம்பக் கைகேயியிடம்,

தீய இயல்புகள் இருந்தன என்பதனை,

தெளிவுபட விளங்கிக் கொள்கிறோம்.

நல்லவளாய் ஆரம்பத்திற் காட்டப்பட்ட கைகேயியிடம்,

வெளிப்படையாகத் தீயஇயல்புகளைக் காட்டி,

அப்பாத்திரத்தைச் சிதைவுறச் செய்யாமல்,

அப்பாத்திரத்தில்,
முன்னரே தீயியல்புகள் இருந்தமைக்காம் சான்றுகளைக்
குறிப்பினால் காட்டி,
பின்னால் முழுக்க முழுக்கத் தீயளாகும் கைகேயியின்
இயல்புக்கு,
கூனி மட்டுமே காரணம் அல்லள் என்பதனையும்,
‘இல்லது பிறவாகு’ எனும் உண்மையையும்,
நிரூபணம் செய்கிறான் கம்பன்.
ஆரம்பத்தில் சிறந்தவளாயும், பின் தீயளாயும் காட்டப்படும்
கைகேயியை,
ஒரு பாடலில் ‘சிறந்த தீயாள்’ எனக்கம்பன் விழிப்பது,
அப்பாத்திரத்தின் முழுமைப் பண்பைக் காட்டி நிற்கிறது.
இங்ஙனமாய் முரண்பட்ட ஒரு பாத்திரத்தை,
முரண்பாடின்றி அமைத்ததன் மூலம்,
தான் கவிச்சக்கரவர்த்திதான் என கம்பன் நிறுவுகிறான்.



முடிவுரையாய்ச் சிலவார்த்தைகள்.
கம்பன் தந்த சில குறிப்புக்கள் கொண்டு,
முழுக்க முழுக்க மானுடப்பார்வையால் கைகேயியைப்
பார்த்திருக்கிறேன்.
எனது இப்பார்வை விமர்சனத்துக்கு உரியதே.
இக்கட்டுரைக்கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமாயின்,
‘தெய்வக்கற்பினள்’,
‘கூாமொழிமடமான்’,
‘கூாயசீந்தையள்’,
என்றெலாம் கைகேயிபற்றிக் கவிக்கூற்றாய்வரும் அடிகள்
பொய்க்காதா? கேள்வி பிறக்கும்.
இக்கேள்விக்கு இரண்டு சமாதானங்கள் உள.
ஒரு பாத்திரம்பற்றிய கவியின் கூற்றே,
அப்பாத்திரம்பற்றிய தெளிவான செய்தியாம்.

நிலைத்த ஒரு குணப்பண்பைப்பொருத்தி கவிஞனமைக்கும்
பாத்திரத்துக்கே,
மேற்சொன்ன வரையறை பொருந்தும்.
பண்பு மாற்றமுறும் ஒரு பாத்திரத்தின் இயல்பை,
கவிக் கூற்றினால் வரையறை செய்தல் இயலாது.
கைகேயி ஒரு நிலைத்த பண்பிலளாய்,
நல்லவளாகவும், தீயவளாகவும்,
அமைக்கப்பட்ட பாத்திரமாதலால்,
கைகேயிபற்றிய,
கவிக் கூற்றுக்களுக்கிடையிலேயே முரண்பாடுகள் உள.
‘தெய்வக்கற்பினள்’,
‘தூமொழிமடமான்’,
‘தூயசீந்தையள்’, என,
மேற்சொன்னவாறு கைகேயியைப் புகழ்ந்த அதே கம்பன்,
‘இரக்கமீலாள்’,
‘கூற்று’,
‘தீயவையாகிலும் சிறந்த தீயாள்’,
என்றெல்லாம் இழிவுபடவும் பேசுகிறான்.
கைகேயிபற்றிய, கம்பனின் அபிப்பிராயத்திலேயே,
முரண்பாட்டைக் காண்கிறோம்.
எனவே, கவிக் கூற்றினைக் கொண்டு,
கைகேயி பாத்திரத்தைத் தீர்மானித்தல் முடியாததாகிறது.
அத்துணிவினாற்றான்,
இங்ஙனம் கைகேயியைக் காணமுயன்றிருக்கிறேன்.
இதுமுதற் காரணம்.
இக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் நான் உரைத்ததுபோல்,
தெய்வீகம் மறந்து கம்பனைக்காண,
உலகியல் யதார்த்தங்களைத் தரிசிக்க முடிகிறது என்பது,
இரண்டாவது காரணம்.

இலக்கியத் தேடல்கள்,
கற்போர்க்கு,
பயனுள்ள செய்திகளைத் தரவேண்டும் என்பது நியதி.
அங்ஙனமாயின்,
கைகேயியைத் தீயளாய்க் காட்டும் இக்கட்டுரையின் பயன்
யாது?
கேள்வி எழலாம்.
இக்கட்டுரை,
கைகேயியின் தீயியல்புகள்பற்றி விரிவாய்ப் பேசியிருப்பினும்,
கைகேயியின் தீமையை எடுத்துக்காட்டுவது மட்டுமே,
அதன் நோக்கமன்று.
ஒரு குடும்பத்தின் ஒத்த இயல்புடையவரான அங்கத்தினர்
மத்தியில்,
ஒவ்வா இயல்புடைய ஒருவர்,
விதிப்பயனால் இணைந்துவிட்டால்,
அத்தனிநபரின் தீயியல்பை வெளிப்படுத்தி,
தூற்றுவதும், இகழ்வதும் இன்றைய வழக்கமாகி வருகிறது.
தம்மோடு ஒவ்வாத குடும்ப அங்கத்தினரான தனிநபரை,
தூற்றுவதாலும் இகழ்வதாலும்,
தம்குடும்பத்துட் பகை விளைவதையும்,
அப்பகையால், குடும்பமானம் இழக்கப்படுவதையும் அறியாது,
பலரும் இவ் இழிநிலையை இன்று பேணுகின்றனர்.
அத்தகையோர்க்கு,
இயல்பில்லாத ஒருவர், தம் குடும்பத்துள் இணையினும்,
மற்றைய குடும்ப அங்கத்தவர்கள்,
தம் நிறைவினால் அவர் குறையை உள்வாங்கி,
குடும்பச் சமநிலையைப் பேணின்,
அதனால், அக்குடும்பம் சிறப்புறும் என்பதும்,
அக்குடும்ப உறவு தொடர்ந்து நிலைபெறும் என்பதும்,
இக்கட்டுரையூடு என்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இக்கட்டுரையில் நான்,
 மானுடநோக்கில் பாத்திர ஆராய்ச்சி செய்திருப்பதோடு,
 கம்பகாவியத்தோடு ஒரு வாழ்க்கை நெறியை எடுத்துக்
 காட்டும் கடமையையும்,
 செய்ய முனைந்திருக்கிறேன்.



கைகேயியைச் சகிக்கும் விடயத்தில்,
 கோசலை, சுமித்திரை ஆகியோர்,
 முன்னரே செய்ததைத்தானே,
 இராமனும் செய்தான்.
 இதில், இராமனுடைய தனிப்பெருமை என்ன?
 சாதாரண பெண்மணிகள் செய்ததை,
 அவதார புருஷனான இராமனும் செய்ததில் ஆச்சரியமென்ன?
 கேள்விகள் பிறக்கும்.
 அற்புதமான விடையை ஆக்கித் தருகிறான் கம்பன்.
 அதுகாண்பாம்.



தசரதனின் அன்பை ஈர்த்து,
 கைகேயி உயர்வுகொண்டிருந்தபோது மட்டுமல்லாமல்,
 வரம் கேட்டு,
 தசரதனதும் பரதனதும் அன்பிழந்து தாழ்வுற்றபின்பும்,
 அநாதையாய் நிற்கும் நிலையிலும், அவளைத் தாழ்த்தாது,
 முன்னைப் பெருமித நிலையோடு,
 அவளை வாழ வைக்க நினைக்கிறான் இராமன்.
 யுத்தமுடிவில்,
 வானுலகில் இருந்து போர்க்களம் வந்த தசரதனிடம்,
 'தீயன் என்று நீ துறந்த என் தெய்வமும் மகனும்,
 தாயும் தம்பியுமாம் வரம் தருக' என,
 வரம் வேண்டுகிறான் அவன்.

கைகேயியைத் தன் தெய்வம் என,
 பலரும் சூழ்ந்த போர்க்களத்தில் அறிவித்ததன் மூலம்,
 தன்னைச் சார்ந்தோரால்,
 கைகேயியிக்குத் தொடர்ந்தும் முதன்நிலை மரியாதை
 வழங்கப்படவேண்டும் என,
 இராமன் மறைமுகமாய் உணர்த்துகின்றான்.
 இராமன் ஆட்சிக்கு வந்ததாலும், தசரதன் இல்லாததாலும்,
 கைகேயியை யாரும் இழிவு செய்துவிடக்கூடாது என்றும்,
 தோல்வியுற்று முதிர்ந்த காலத்திலும்,
 தன் பழைய மிடுக்கோடு,
 மாற்றமின்றி, கைகேயி தொடர்ந்து வாழவேண்டும் என்றும்,
 குடும்பத்தின் புதிய தலைமையேற்ற இராமன் நினைக்கிறான்.
 அவ்வங்கீகரிப்பினால் கைகேயிமட்டுமன்றிப் பரதனும்,
 இயல்போடு அக்குடும்பத்தில் தொடர்ந்தும் இணைந்திருக்க
 வழிபிறக்கிறது.
 தமக்குச் சாதகமில்லாச் சூழ்நிலையில் கைகேயியைப்
 பொறுத்து நடந்த,
 தாயரான கோசலை, சுமித்திரையரைவிட உயர்ந்து,
 சூழ்நிலைகள் தனக்குச் சாதகமான பின்னும்,
 தீங்கிழைத்த கைகேயியைத் தண்டிக்க நினைக்காது,
 மாற்றமில்லாது, முன்னைத்தருக்கோடு அவள் வாழவேண்டும்
 என நினைக்கும் இராமனின் நினைத்தற்கரிய இவ்வுயர்பண்பு,
 அவனை, குணக்குன்றாய் நம் மனக்கண்முன் நிறுத்துகின்றது.
 வாழ்வாங்கு வாழ வழிகாட்டி,
 வானுறையும் தெய்வத்தில் ஒருவனாய் ஏற்றம் கொள்கிறான்
 இராமன்.
 நம் வாழ்வியலை வளம்படுத்தி உயர் பண்புட்டும்,
 அவ்வரிய ராமதரிசனத்தைப் பெறச்செய்வதே,
 இக்கட்டுரையின் தலையாய நோக்கம் என்றுணர்க.



“நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாள்”

இராமகாதை என்னும் விரிந்த கடலுள் அமைந்த
முத்துக்களாய்,
அற்புதமாய்க் கம்பனால் அமைக்கப்பட்ட,
பாத்திரங்கள் பலப்பல.
அம்முத்துக்களுள் சில பெரியவை, சில சிறியவை.
பெரியதான முத்துக்கள் நம்மைக் கவர்வது இயற்கையே.
அபூர்வமாய்,
சில சிறிய முத்துக்கள், பெரியமுத்துக்களைவிட,
நம் மனங்கவர்ந்துவிடுகின்றன.
அங்ஙனம், கம்பனால் அழகுற அமைக்கப்பட்டு,
நம் மனங்கவர்ந்து நிற்கும் ஒரு சிறிய முத்தாய்,
அகலிகை பாத்திரம் அமைந்து விடுகிறது.
தமிழிலக்கியப்பரப்பில் அகலிகைக் காதை,
பலபுலவர்களாலும் பண்டுதொட்டுப் பயிலப்பட்டு வருகின்றது.
பலராலும் கையாளப்பட்ட அக்காதையை,
மூலநூலான வான்மீகத்தின் வழிநின்று,
கம்பனும் தன் காவியத்துட் புகுத்துகிறான்.
இராமகாதையின் விரிந்த பரப்பில்,
அகலிகைப் பாத்திரத்தின் அகலம் மிகச் சிறியது.
புருஷோத்தமனாக இராமனைக் காட்டும் புலவனின்
நோக்கத்திற்கு,

துணைசெய்து நிற்பதோடு,
 அகலிகைப்பாத்திரத்தின் தேவை,
 கம்பகாவியத்தைப் பொறுத்தவரை முடிந்துபோகிறது.
 அதுதவிர,
 கதைப்போக்கிலோ காவிய ஓட்டத்திலோ,
 இப்பாத்திரத்தின் பாதிப்பு,
 இல்லையென்றே சொல்லும்படியானது.
 அகலிகையோடு தொடர்புடைய இரண்டு பாத்திரங்கள்,
 இராமகாதையில் வந்து போகின்றன.
 அகலிகையின் கணவரான,
 கௌதம முனிவர் எனும் பாத்திரம்,
 ஜனகரின் குலகுருவாய்த் திகழும்,
 அகலிகையின் புதல்வரான,
 சதானந்த முனிவர் எனும் பாத்திரம் என்பவையே
 அவ்விரண்டு பாத்திரங்களுமாம்.
 அகலிகைக் காதை மட்டுமன்றி,
 அதனோடு தொடர்புடைய மற்றைய இரு பாத்திரங்களுங்கூட,
 பாலகாண்டத்தோடு நிறைவுறுகின்றன.
 இவ் அகலிகையின் கதை,
 இருபத்தெட்டுப் பாடல்களில் அமைக்கப்பட்டு,
 அகலிகைப்படலமாய்,
 கம்பராமாயணப் பாலகாண்டத்தில் இடம்பெறுகிறது.
 இவ் இருபத்தெட்டுப் பாடல்களுள்,
 ஆறு பாடல்கள் தனித்த வர்ணனைகளாய் அமைவன.
 பதினைந்து பாடல்கள் இராமகாவியத்தோடு அக்கதை
 இயையுமாற்றைக் கூறுவன.
 சர்ச்சைக்குரியதான அகலிகையின் வரலாறு,
 விசுவாமித்திர முனிவனின் கூற்றாய்,
 ஏழே பாடல்களில் கம்பனாற் சொல்லப்படுகிறது.
 அவ்வேழு பாடல்களிற் கம்பன் செய்யும் நுட்பங்களை

ஆராயுமுன்,
கம்பகாவியத்தில் அகலிகைப்படலம் கூறும்,
நிகழ்வுகளின் சுருக்கத்தை முதலிற் காண்பாம்.



முதலில், இலக்கியப் பரிச்சயம் குறைந்த இளைஞர்க்காய்,
அகலிகையின் கதைச்சுருக்கம் ஒரு சில வரிகளில்.
கௌதம முனிவரின் மனைவியான அகலிகை,
அழகிற் சிறந்தவள்.
அவள் அழகு உலகெங்கும் பேசப்படுகின்றது.
தேவேந்திரன் அவள் அழகு கண்டு மயங்குகிறான்.
பிறனில் விழையும் அறமற்ற பெருவிருப்பு உந்த,
அகலிகையை அனுபவிக்கத் திட்டமிடுகிறான்.
ஒருநாள் அதிகாலை விடிவதன் முன்,
கௌதம முனிவர்,
நித்திய கருமங்கள் நிறைவேற்ற,
நீர்நிலைநோக்கிச் செல்கிறார்.
முனிவரில்லா அச்சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி,
கௌதமரின் வடிவம் கொண்டு,
ஆச்சிரமத்தினுள் நுழைகிறான் இந்திரன்.
வந்தது கணவனே என நினைந்து,
இந்திரனின் வஞ்சனைக்குப் பலியாகி,
தன்னை இழக்கிறாள் அகலிகை.
நீர்நிலை சென்ற கௌதமர் நிகழ்ந்தது உணர்ந்து,
ஆத்திரத்துடன் ஆச்சிரமம் திரும்புகிறார்.
முனிவரின் வருகையுணர்ந்து,
இந்திரன் பூனையாய் மாறி ஓட,
அவனைச் சபித்து,
கலங்கி நிற்கும் அகலிகையையும்,
கல்லாகச் சாபமிடுகிறார் அவர்.

அகலிகை வருந்தி வேண்ட,
 'தசரத குமாரனான இராமன் கழந்துகள்பட,
 மீண்டும் பெண்ணாவாய்!' என,
 சாபவிமோசனம் உரைத்து கௌதமர் செல்கிறார்.
 பின்னாளில்,
 வேள்விகாக்க விசுவாமித்திரரோடு இராமன் காடேகிறான்.
 யாகம் முடிந்து,
 மிதிலை செல்லும் வழியில்,
 அவன் கழந்துகள் பட்டு,
 கல்லாய்க் கிடந்த அகலிகை,
 சாபம் நீங்கிப் பெண்ணாகின்றாள்.
 பின், அகலிகையைக் கௌதமரிடம் சேர்ப்பித்து,
 விசுவாமித்திரரும், இராமஇலக்குவரும் மிதிலை சேர்கின்றனர்.
 இதுவே, கம்பன்தரும் அகலிகைக் காதையின் சுருக்கம்.



மேற்சொன்ன அகலிகைக் காதையை,
 கம்பன்,
 பின்னோக்கும் உத்தியால் உரைக்கத் தலைப்படுகிறான்.
 தசரதனிடம்,
 இராமலட்சுமணர்களை வேள்விகாக்க வேண்டிப்பெற்று,
 காடேகிறார் விசுவாமித்திரர்.
 வழியில் இராமனால் தாடகைவதம் நிகழ்த்தப்படுகிறது.
 பின்,
 இராமலட்சுமணர்கள் அரக்கர்களை அழித்து,
 முனிவரின் வேள்விகாத்து வெல்கின்றனர்.
 அதன்பின்,
 இராமலட்சுமணர்களை அழைத்துக் கொண்டு,
 ஜனகனின் வேள்வி காணப்புறப்படுகிறார் விசுவாமித்திரர்.
 இவ்விடத்திலேயே,

கம்பனின் அகலிகைப்படலம் ஆரம்பிக்கிறது.
 சோனை நதிக்கரையிற் தங்கி,
 கங்கையைக் கண்டு மிதிலைநாடு சேரும் இவர்கள்,
 மிதிலை நகரின் மதிற்புறத்தே,
 ஒளிரும் கல்லொன்றைக் காண்கின்றனர்.
 அக்கல்லின்மேல் இராமன் கழந்துகள்பட,
 அது பெண்ணாகிறது.
 ஆச்சரியமுற்ற இராமன்,
 யாரிவள்? என விசுவாமித்திரரை வினவுகிறான்.
 இவ்விடத்தில், அகலிகையின் வரலாறு,
 விசுவாமித்திரரால் விரித்துரைக்கப்படுகிறது.
 அகலிகையை இந்திரன் விரும்பியமை ஒரு பாடலிலும்,
 இந்திரன் கௌதம முனிவரின் வேடத்தில் வந்த செய்தி
 ஒருபாடலிலும்,
 இந்திரனால் அகலிகை மாசுபடும்செய்தி ஒரு பாடலிலும்,
 கௌதம முனிவர்வர, இந்திரன் பூனையாய் ஓடும் செய்தி
 ஒருபாடலிலும்,
 இந்திரற்கான கௌதமரின் சாபம் ஒருபாடலிலும்,
 அகலிகைக்கான கௌதமரின் சாபம் ஒரு பாடலிலும்,
 அகலிகைக்கு முனிவர் சொன்ன சாபவிமோசனம் ஒரு
 பாடலிலுமாக,
 மொத்தம் ஏழு பாடல்களில்,
 அகலிகை வரலாறு கம்பனால் உரைக்கப்படுகிறது.
 இதன்பின், சாபவிமோசனம் பெற்ற அகலிகையை அழைத்துச்
 சென்று,
 கௌதம முனிவரிடம் விசுவாமித்திரர் ஒப்படைக்க,
 இராமன் கௌதமரை வணங்கி,
 முனிவரோடு மிதிலை செல்கிறான் என்பதோடு,
 கம்பனின் அகலிகைப் படலம் முற்றுப்பெறுகிறது.

நம் பழைய மரபுப்புலவர்களால் மட்டுமன்றி,
 நவீன இலக்கியக் கர்த்தாக்களாலுங்கூட,
 அகலிகைக் கதை அழகுறக் கையாளப்பட்டுள்ளது.
 பலபுலவர்களாலும் பயிலப்பட்ட அவ் அகலிகைக் கதை,
 அப்புலவர்களின் மனப்போக்கிற்கேற்ப,
 விதவிதமாய் மாற்றியுரைக்கப்பட்டது.
 இந்திரனை,
 அகலிகையின் முன்னைக்காதலனாய் உரைப்பார் ஒருவர்.
 இந்திரனின் அழகுகண்டு அவன்பால் விருப்புற்று,
 அகலிகை,
 அவனை அணைந்ததாய் உரைப்பார் மற்றொருவர்.
 இருளில் வந்தது யாரென்று தெரியாமலே,
 அகலிகை தன்னையிழந்ததாய் உரைப்பார் வேறொருவர்.
 இங்ஙனம்,
 அகலிகைக் கதை பலவிதமாய்ப் பேசப்பட்டிருக்கிறது.
 இராமகாவியத்தின் அறநிலை வழுவாமல்,
 தனக்கென ஒரு தனிப்பாணி அமைத்து,
 கம்பன் இக்கதையை அற்புதமாய்க் கையாள்கிறான்.
 அவ்வற்புதம் காண்பாம்.



கம்பனில் வரும் அகலிகை,
 தெரிந்தே கற்பிழந்தாளா? ஏமாற்றப்பட்டாளா?
 கம்பகாவியத்தினூடு அகலிகையைக் கற்போர் மனதில்,
 இக்கேள்வி விஸ்வரூபம் எடுக்கிறது.
 வந்தது இந்திரன் எனத் தெரிந்தே,
 அகலிகை கற்பிழந்தாள் என,
 ஒருசாரார் வாதிடுகின்றனர்.
 அங்ஙனமன்றி,
 அவள் தன்னையறியாமலே தவறிழைத்தாள் என,

அடித்துப் பேசுகின்றனர் வேறு சில அறிஞர்கள்.
இவ்விருதிறத்தாரும், முரண்பட்ட தம் வாதத்திற்கு,
கம்பன் கவிதையினையே சான்றாய்க் காட்டுவது,
வியப்புத்தருகிறது.

முரண்பட்ட இவ்விருதிறத்தார்க்கும்,
கம்பன் கவி சான்றாவது எங்ஙனம்?

ஆராய்வது அவசியமாகிறது.

மாறுபட்ட அவ்விருதிறத்தாரினதும்,
வாதங்களை முதலில் ஆராய்வோம்.



அகலிகை தெரிந்தே கற்பிழந்தாள் என,
வாதிடுவோரில் ஒருசாரார்,
கம்பகாவியத்துட் புகாமல்,
தம் அறியாமையே சான்றாக,
அழுக்குகளை இரசிக்கும் தம் ஆழ்மன விருப்பினை
வெளிப்படுத்தி,
கற்பனையான ஒரு வாதத்தினை முன்வைக்கின்றனர்.
அவ்வாதம் ஆராயப்படவேண்டிய ஒன்றன்று.

ஆயினும்,

இளையோர் மனதில் அவர்கருத்து பதியாதிருக்க,
அவர்தம் வாதத்தையும் ஆராய்தல்கூட அவசியமாகிறது.
கற்பனையான அவர்தம் வாதம்தான் என்ன?
காண்பாம்.



அகலிகை ஓர் இளம்பெண்.

கௌதம முனிவரோ முதியவர்.

இம்முரண்பாட்டால்,

இவ் இருவர்தம் வாழ்க்கையும் சிறப்புற்றிருக்க வாய்ப்பில்லை.
முனிவரானதாலும், முதியவரானதாலும்,

சிற்றின்ப நாட்டமின்றி இருக்கக்கூடிய கௌதமர்,
 அகலிகையை மகிழ்விக்க முடியாதவராய் இருந்திருப்பார்.
 காமநாட்டமிக்க இளைஞனான இந்திரனிடம்,
 தன் நீண்டநாள் ஏக்கம் தீரும் விருப்பால்,
 அகலிகை உடன்பட்டே இணங்கியிருப்பாள் என,
 மரபிலக்கியங்களில் பயிற்சி இல்லாத,
 அழுக்குகளைத் தேடிக்காண விழைதலையே ஆய்வாகக்
 கருதும்,
 நவீன அறிஞர் சிலர் உரைக்கின்றனர்.
 இவர்களின் இக்கூற்று முழுக்க முழுக்கப் பொய்யானது.



நரையோடும், திரையோடும் கூடிய முதியதோற்றத்தில்,
 முனிவர்களை,
 சினிமாக்களிலும், நாடகங்களிலும் மட்டுமே கண்டு பழகிய
 இவர்கள்,
 முனிவர் என்றாலே முதியவர் எனக் கருதுகின்றனர்.
 இவர்தம் கருத்துத் தவறானது.
 மாபெரும் முனிவரான 'சுகர்',
 பதினாறே வயதானவர் என்பதை இவர்கள் அறியார்.
 கௌதமர் முதியவர் என்ற கருத்துக்கு,
 இராமாயணத்தில் எங்கும் ஆதாரம் இல்லை.
 அதுபோலவே,
 அகலிகையை மிக இளமையான பெண் என்று,
 அறியாது உரைத்து வருகின்றனர் இவர்கள்.
 அகலிகைக்குச் சாபவிமோசனம் அளித்தபின்,
 இராமஇலக்குவணரை அழைத்துக்கொண்டு,
 விசுவாமித்திரர் மிதிலை செல்கிறார்.
 இவர்களை,
 ஜனகனின் குலகுருவான சதானந்தரே வரவேற்பதாய்,

கம்பன் கூறுகிறான்.

சதானந்தமுனிவர் அகலிகையின் மகனாவார்.

அகலிகை கல்லாய்க் கிடந்த கால அளவை,

இராமாயணம் நமக்குத் தராவிடினும்,

மேற்சொன்ன சம்பவத்தால்,

இந்திரனால் ஏமாற்றப்படும்போது,

அகலிகை,

ஒரு தாயாகவே இருந்தனள் என்பது தெரியவருகிறது.

இவ்வுண்மை தெரியவர,

இந்திரனால் ஏமாற்றப்பட்ட போது,

அகலிகை மிகச்சிறிய வயதுடைய இளம் பெண்ணாய்

இருந்தனள் எனும்,

கூற்றின் பொய்மை உணர்கிறோம்.



பற்றில்லாத முனிவர்கள் சிற்றின்ப நாட்டமிலராதலால்,

சிற்றின்ப வேட்கை கொண்ட பெண்ணை,

திருப்தி செய்யார் எனும் வாதமும் தவறானதே.

புலனடக்கும் பயிற்சியில்லாது சிற்றின்பம் புகுவார்,

அவ்வின்பத்துள் நிலைக்க வல்லாரல்லர்.

புலன்களை அடக்கவல்ல முனிவரோ,

தம் மனஉறுதியால்,

காம இன்பத்தின் கரைகாண வல்லார்.

இவ்வுண்மையால்,

அகலிகையின் இன்ப ஏக்கமே,

இந்திரன்பால் அவளை ஈடுபடச் செய்தது எனும் கூற்றின்,

பொய்மை வெளிப்படுகிறது.

இவற்றால்,

மேலோட்டமாய்க் கற்று,

அகலிகையைக் கொச்சைப்படுத்தும்,

போலி அறிஞர்தம் பொய்யுரைகள் நிராகரிக்கப்படுகின்றன.
கம்பகாவியத்தின் உட்புகுந்து,
கம்பன் கவிதைகளையே சான்றாக்கி,
தெரிந்தே அகலிகை தவறிழைத்தாள் என உரைக்கும்,
அறிஞர்தம் வாதங்களை இனிக் காணப்புகுவாம்.



அவ்வறிஞர் காட்டும் முதற்சான்று இது.
பூனையாய் ஓடிய இந்திரனுக்குச் சாபம் கொடுத்து,
பின், அகலிகையை நோக்கிச் சாபமுரைக்கிறார் கௌதமர்.
அச்சாபத்தை,
பின்வருமாறு கம்பசூத்திரம் பதிவுசெய்கிறது.

“எல்லையில் நாணமெய்தி யாவர்க்கும் நகைவந்தெய்த
புல்லிய பழயினோடும் புரந்தரன் போயபின்றை
மெல்லியலாளை நோக்கி ‘விலைமகள் அனைய நீயும்
கல்லியல் ஆதி’ என்றான் கருங்கலாய் மருங்கு வீழ்வாள்”

முனிவரான கௌதமர் இப்பாடலில்,
‘விலைமகள் அனைய நீயும்’ என அகலிகையை விழிப்பதால்,
அகலிகை,
இந்திரனிடம் தெரிந்தே தன் கற்பை இழந்தாள் என,
இவர்கள் உரைக்கின்றனர்.
இனி, கௌதமரிடம் சாபவிமோசனம் வேண்டும் அகலிகை,
பிழைத்தது பொறுத்தல் பெரியவர் கடன் எனக்கூறி,
மன்னிப்புக் கோருகிறாள்.

‘பிழைத்தது பொறுத்தல் என்றும் பெரியவர் கடனே; அன்பால்,
அழல்தரும் கடவுளன்னாய்! முடிவிற்கருளுக!’ என்ன,
தழைத்து வண்டுகிமிரும் தண்தார்த் தசரதராமன் என்பான்
கழல் துகள் கதுவ, இந்தக்கல்லுரு தவிர்தி’ என்றான்.’

இப்பாடலில்,

'பிழைத்தது பொறுத்தல் என்றும் பெரியவர் கடனே' என,
அகலிகை கூறுவதால்,
அவளே, தான் பிழைத்ததை ஒத்துக்கொள்வதாய்க் காரணம்
காட்டி,
தெரிந்தே அவள் கற்பிழந்தாள் என,
இவர்கள், தம்வாதத்தை வலிமை செய்கின்றனர்.
இங்ஙனமாய்,
அகலிகை தெரிந்தே தவறினள் என்று,
உரைப்பார்தம் கூற்று ஆராய்தற்கு உரியது.



அகலிகை தெரிந்தே தவறிழைத்தாள் என்பதற்கு,
மேற்சொன்ன இரு ஆதாரங்களும் போதியனவாய்
அமையவில்லை.
அகலிகையை விலைமகளாய்ப் பேசும் கௌதமர்,
சம்பவத்தால் உணர்ச்சிவயப்பட்ட நிலையிலேயே,
அக்கூற்றை உரைக்கிறார்.
சூழ்நிலையின் தாக்கத்தால்,
அகலிகை தெரிந்தே தவறிழைத்தாள் என எண்ணி,
கௌதமர் அக்கூற்றை உரைத்திருக்கக்கூடும்.
முக்காலும் உணரும் முனிவர், நடந்தது அறியாரோ? எனின்,
கோபத்தால் உணர்வு கலங்கிய நிலையில்,
முக்காலும் உணர்தல் முனிவராலும் முடியாதென்பதே
பதிலாகிறது.
ஆதலால்,
விலைமகளென முனிவர் பேசியதைக் கொண்டு மட்டுமே,
அகலிகையை,
தவறிழைத்தவளாய்க் கொள்ள முடியவில்லை.



அதுபோலவே,
சாபவிமோசனம் வேண்டும் அகலிகை,
'பிழைத்தது பொறுத்தல் என்றும் பெரியவர் கடனே' என
பெரியவர்களின் இயல்பை,
முனிவர்க்கு எடுத்துக்காட்ட உரைத்தாளேயன்றி,
தான் பிழைத்ததை ஒத்துக்கொள்ள,
அங்ஙனம் உரைத்தாள் அல்லள் என,
உரைத்தலும் கூடும்.

எனவே,
இவ்விரு செய்திகளையும் மாத்திரம் கொண்டு,
அகலிகை தெரிந்தே பிழை செய்தாள் என,
வைக்கப்படும் வாதம் வலியிழந்து போகிறது.



இனி,
அகலிகை கற்புள்ளவளே!
வந்தவன் இந்திரன் என அறியாதே,
அவள் ஏமாந்து தனை இழந்தாள் என,
கம்பனைச் சான்றாய்க் காட்டி,
உரைப்போரின் வாதங்களைக்காண்பாம்.



கற்பு என்பது,
தமிழர்களால் மிக உயர்த்திப்போற்றப்பட்ட ஒரு பண்பு.
இப்பண்பு கொண்ட பெண்களை,
தமிழ்மரபு தெய்வமாய்ப் போற்றிற்று.
இம்மரபை ஏற்றே கம்பன் காவியம் செய்கிறான்.
இம்மரபைப் போற்றுதற்காக,
மூலநூலின் பல இடங்களிற் திருத்தம் செய்யவும்,
கம்பன் தவறினானில்லை.
வான்மீகத்தில்,

கபடசந்நியாசியாய் வரும் இராவணன்,
 சீதையின் இடையையும், தொடையையும்பற்றி இழுத்துச்
 செல்வதாய்க் கதை.
 மாற்றான் தீண்டின் மாசுறும் கற்பு என்பதால்,
 தமிழ் மரபுநோக்கி,
 இராவணன், சீதையை,
 பர்ணசாலையோடு பறித்துச் சென்றதாய்,
 மூலகதையை மாற்றியுரைப்பான் கம்பன்.
 அதுமட்டுமல்லாது இவ்வகலிகைக் கதையிலேயே,
 தமிழ் மரபு பேணுதற்காய்,
 அத்தகு மாற்றம் ஒன்றை அவன் செய்கிறான்.
 இராமன் கால்பட்டுக் கல் பெண்ணாவதாய் வான்மீகம் கூறும்.
 இராமனேயானாலும்,
 ஆண்மகனான அவன் கால்பட்டு அகலிகை உயிர்ப்புறுவது,
 தமிழர்தம் கற்பு நிலைக்குப் பொருந்தாது எனக்கருதி,
 மூலகதையில் மாற்றம் செய்து,
 இராமன் காந்துகள்பட்டே அக்கல் பெண்ணாயிற்று என,
 மாற்றியுரைத்தான் கம்பன்.
 இங்ஙனமாய்,
 கற்புநிலை பற்றி அதிக அக்கறை காட்டிய கம்பன்,
 கற்பிழந்த ஒருவள்,
 தூயனான இராமன் காந்துகள்பட்டு உயிர்த்தாள் என,
 மூலகாதையில் மாற்றம் செய்து பாடுவானா?
 எனக்கேள்வி எழுப்பி,
 இராமனாற் சாபவிமோசனம் கொடுக்கப்பட்ட அகலிகை,
 நிச்சயம் தூயளே என்பர் இவர்.
 அநுமானப்பிரமாணத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்ட
 இக்கருத்தே,
 இவர்தம் முதல் வாதம்.

சீதை, பாஞ்சாலி, தாரை, மண்டோதரி, அகலிகை எனும்
ஐவரும்,

பஞ்சகன்னிகையர் என,

தெய்வப்பெண்களாய் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, போற்றப்படுகின்றனர்.

தெய்வநிலையிற் போற்றப்படும்,

பஞ்சகன்னியர்களுள் ஒருவளாய் அமைந்ததால்,

அகலிகை நிச்சயம் தூயளே என்பது,

அதே அநுமான அடிப்படையைக் கொண்டு,

இவர்தம் அடுத்த வாதம்.



ஓர் உண்மையைக் காண,

மூன்று பிரமாணங்களை நம் ஆன்றோர் ஏற்றுக்கொள்வர்.

அறிவுக்கருவிகளால் நேரே காண்பது அவற்றுள் ஒன்று.

இது 'காட்சிப்பிரமாணம்' எனப்படும்.

தெரிந்தவை கொண்டு,

தெரியாதவற்றை ஊகித்து அறிதல் மற்றொன்று.

இது 'அநுமானப்பிரமாணம்' எனப்படும்.

உயர்ந்தோர் கருத்தை ஏற்று,

ஒன்றை ஒத்துக்கொள்வது இன்னொன்று.

இது 'ஆகமப்பிரமாணம்' எனப்படும்.

அகலிகை கற்புள்ளவள் என,

வாதிடுவோர்தம் மேற்சொன்ன இரண்டு வாதங்களும்,

அநுமானப் பிரமாணத்தினை ஆதாரமாய்க் கொண்டு

அமைந்தவை.

வாதநிலையில் அநுமானப்பிரமாணத்தினை,

காட்சிப் பிரமாணத்தால் உறுதி செய்தாலன்றி,

ஒப்புதல் முடியாது.

எனவே,

மேற்சொன்ன இருவாதங்களும்,

அகலிகையை,
நல்லவளாய் உறுதி செய்ய முடியாது,
நலிவுற்று நிற்கின்றன.



இனி,
அகலிகையை நல்லவளாய் வாதிடுவோர்,
ஆகமப்பிரமாணம் ஒன்றினை எடுத்துக் காட்டி,
அகலிகை நல்லவள் என உரைக்கின்றனர்.
அவ்வாகமப்பிரமாணம்,
விசுவாமித்திரர் கூற்றாய் வெளிவருகிறது.
இராமன் காந்துகள்பட்டு சாபவிமோசனமுற்ற அகலிகையை,
கௌதம முனிவரிடம் அழைத்துச் செல்கிறார் விசுவாமித்திரர்.
அவளைக் கௌதமரிடம் ஒப்புவித்து,
'மனத்தினாற் பிழை செய்யாத இவளை ஏற்றுக்கொள்' என,
உரைக்கிறார் அவர்.
அச்செய்தியைச் சொல்லும் பாடல் இது.

'அஞ்சன வண்ணத்தான்தன் அடித்துகள் கதுவாமுன்னம்,
வஞ்சீபோல் இடையாள் முன்னை வண்ணத்தள் ஆகிநின்றாள்;
நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாளை நீ அழைத்தீடுக!' என்ன,
கஞ்சமா மலரோன் அன்ன முனிவனும், கருத்துட் கொண்டான்.'

இப்பாடலில் அகலிகையை,
'நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாள்' என,
விசுவாமித்திரர் கூறுகின்றார்.
முனிவரான விசுவாமித்திரர்,
நிதானத்துடன் உரைக்கும் இக்கூற்று,
ஆகமப்பிரமாணமாய்க் கொள்ளத்தக்கதே.
'நெஞ்சினாற் பிழைப்பிலாள்' என,
விசுவாமித்திரரைச் சொல்ல வைத்ததன்முலம்,

அகலிகையை இந்திரன் வஞ்சித்தே கெடுத்தான்
என்பதையும்,
தான் தவறுவது தெரியாமல்,
உடலளவில் மாத்திரமே,
அகலிகை கெட்டுப்போனாள் என்பதையும்,
அதனாற்றான் அவளுக்கு இராமனால் சாபவிமோசனம்
கிட்டியது என்பதையும்,
கம்பன் நமக்கு உணர்த்துகிறான் என,
உறுதிபட இவர்கள் உரைப்பார்.
அகலிகையை,
நல்லவளாய்க் காட்ட முயலும் இவ்வாதம்,
வலிமையானதாகவே தோன்றுகிறது.



அகலிகை,
தெரிந்தே தவறிழைத்தாள் என உரைப்போர்,
மேற்சென்ன வாதத்தினை ஏற்க முடியாதென்பார்.
தம்மறுப்புக்கு ஆதாரமாய்,
கவிக் கூற்றாய் அமையும் கம்பனின் பாடலொன்றை,
எடுத்துக் காட்டுவர்.
அவர்தம் வாதத்தை வலிமையாக்கும்,
அக்கம்பன் கவி காண்பாம்.



கௌதமமுனிவர் வேடத்தில் வந்த இந்திரன்,
அகலிகையைத் தன் விருப்புக்கு ஆளாக்க,
அவளும் அவனாசைக்கு உடன்படுகிறாள்.
இந்நிலையில்,
தான் ஏமாற்றப்பட்டதறிந்து கௌதமன் விரைந்து
திரும்புகிறான்.
மேற்செய்திகள் கம்பனால் சொல்லப்படும் பாடல் இது.

‘புக்கு, அவளோடும், காமப் புதுமண மகுவின் தேறல்
ஒக்க உண்டிருத்தலோடும், உணர்ந்தனள்; உணர்ந்தபின்னும்,
தக்கது அன்று’ என்னவொரான்; தாழ்ந்தனள் இருப்ப, தாழா
முக்கணான் அனைய ஆற்றல் முனிவனும், முடுகி வந்தான்.’

மாறு வேடத்தில் வந்த இந்திரன்,
அகலிகையை அனுபவிக்கும் செய்தியை,
இப்பாடலில் முதல் ஒன்றரை வரிகள் சொல்கின்றன.
புக்கு, அவளோடும், காமப் புதுமண மகுவின் தேறல்
ஒக்க உண்டு இருத்தலோடும்’,
இந்திரன், அகலிகையைச் சேர்ந்து,
தன் நீண்டநாட் காமவேட்கையைத் தீர்க்க முனைகிறான்.
எல்லையற்ற இன்பநாட்டம் கொண்ட அவ் இந்திரன்,
தேவமாதரிடம் பெறாத புதிய இன்பத்தை,
அகலிகையிடம் காண்கிறான் எனும் கருத்தை,
இவ் ஒன்றரை வரிகளும் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.
இது, இப்பாடலுக்கு தெரியும் இந்திரனின் மனநிலை.
இனி, அகலிகையின் மனநிலையைக் காண்போம்.
கம்பன் பாடல் அவள் மனநிலையைத் தெளிவுபடப் பேசுகிறது.
உணர்ந்தனள்; உணர்ந்தபின்னும்,
‘தக்கது அன்று’ என்னவொரான்; தாழ்ந்தனள் இருப்ப,
தன்னைச் சேர்பவன் இந்திரன் என அகலிகை உணர்ந்தாள்
என்றும்,
உணர்ந்தபின்பும் அது தக்கதான செயலல்ல என,
அச்செயலை விலக்கினாளல்லளென்றும்,
இந்திரனின் விருப்புக்கு ஆட்பட்டுத் தாழ்ந்தனள் என்றும்,
இவ்வடிகளிற் தெளிவுபடச் செய்தி சொல்லப்படுகிறது.
இவையே இப்பாடல் தரும் செய்திகள்.



இப்பாடலை ஆதாரம் காட்டியே,
தெரிந்தே அகலிகை கற்பிழந்தாள் என,

உறுதிபட இப்புலவர்கள் வாதம் செய்வார்.
இவ்வாதமும் ஏற்கத்தக்க ஒன்றாகவே படுகிறது.



மேற்சொன்ன கம்பனின் கூற்றினால்,
அகலிகை தெரிந்தே கற்பிழந்தவள் என்பது
உறுதிப்படுமேல்,

'நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாள்' என,
இவளை எங்ஙனம் விசுவாமித்திரர் உரைத்தல்கூடும்?
கேள்வி பிறக்கிறது.

ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டு நிற்கும்,
இவ்விரண்டு பாடல்களால்,
அகலிகை, தெரிந்து தவறினளா?
தெரியாது தவறினளா? எனும்,
கேள்விக்கு விடைகாணமுடியாமல்,
திகைத்து நிற்கிறது இலக்கிய உலகம்.



அறிவுச் சோம்பல் கொண்ட சில இலக்கியவாதிகள்,
கம்பனின் முரண்பட்ட இவ்விரு கூற்றுக்களை,
ஆராய்ந்து முடிவுகாண முயலாமல்,
வழமையான தம்பாணியில்,
இவ்விருபாடல்களில் ஒன்று,
பிற்சேர்க்கை என உரைத்துத் தப்பமுயல்கின்றனர்.
இன்றுவரை வெளிவந்த எந்த இராமாயணப்பதிப்பிலும்,
இவ்விருபாடல்களில் எந்தவொன்றும்,
பிற்சேர்க்கையாய் ஒதுக்கப்படவில்லை.
கம்பகாவியத்திற்கு உரைசெய்த அறிஞர் பலரும்,
முரண்பாடான இப்பகுதிக்கு விடைகாணாது விட்டது,
இப்பகுதி பற்றிய சர்ச்சைகள்,
மேலும் வளரத் துணையாயிற்று.

முரண்பட்ட இவ்விருகூற்றுக்கள் கொண்டு மோதி நிற்பார்க்கு,
கம்பன் தரும்விடைதான் என்ன?
கம்பகூத்திரத்துள் நுழைந்து தேடின பதில் கிடைக்காமலா
விடும்?
முயல்வோம்.



‘நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாள்’ என,
விசுவாமித்திரர் சொல்லும் கூற்று,
வேறுகருத்துக்கு இடமின்றி,
தெளிவுபடச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால்,
அப்பாடலுள் நுழைந்து தேடும் அவசியமற்றுப் போகிறது.
அங்ஙனமாயின்,
அகலிகையின் நடத்தையைக் குறைகூறும்,
பாடல்வரிகளுக்குள்,
அவள் ‘நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாள்’ எனும்,
முனிவர் கூற்றுக்காம்,
ஆதாரம் ஏதும் அகப்படுகிறதா என ஆராய்தல்
அவசியமாகிறது.
அகலிகை,
மனதால் குற்றம் இழைக்கவில்லை என்பதற்கான
ஆதாரத்தினை,
அவள் நடத்தையைக் கூறும் பாடல் வரிகளுக்குள்
காண்போமாகில்,
இம்முரண்பாட்டுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கலாம்.
இவ்வெண்ணத்தோடு,
அகலிகை தவறிழைத்ததாய்க் கூறும் அப்பாடலுள்,
மீண்டும் புகுந்து தேட,
நம் நெஞ்சம் விழைகிறது.
மீண்டும் ஒருதரம் அப்பாடலைக் காண்கிறோம்.

'புக்கு, அவளோடும், காமப் புகுமண மதுவின் தேறல்
ஒக்க உண்டிருத்தலோடும், உணர்ந்தனள்; உணர்ந்தபின்னும்,
தக்கது அன்று' என்னவொரான்; தாழ்ந்தனள் இருப்ப, தாழா
முக்கணான் அனைய ஆற்றல் முனிவனும், முடுகி வந்தான்.'

இப்பாடலில் வரும்

உணர்ந்தனள்; உணர்ந்தபின்னும்,
தக்கது அன்று' என்னவொரான்; தாழ்ந்தனள் இருப்ப,
எனும் அடிகளே,

அகலிகையின் செயற்பாட்டைக் குறிக்கின்றன.

இவ்வடிகளே,

அகலிகை நெஞ்சினாற் பிழைப்பின்றி இருந்தாள் எனும்
கூற்றுக்காம்,

ஆதாரம் கிடைக்கிறதா என ஆராய,
அற்புதமான விடை கிடைக்கிறது.

அகலிகை மனதினாற் தவறிழைக்கவில்லை எனும் கருத்தை,
அவள் தவறிழைத்தாள் என வாதிடுவோர் கூறும்,
அதே பாடல் அடிகள் கொண்டு நிரூபிக்க முடிகிறது.

விடைகாணும் விருப்போடு அப்பாடலுள் மீண்டும் நுழைவோம்.



தன் நித்திய கருமங்களை நிறைவேற்ற,

ஆற்றங்கரை செல்கிறார் கௌதமர்.

முனிவர் அகன்றார் எனத் தெரிந்ததும்,

அவர் வடிவெடுத்து ஆச்சிரமம் புகுந்து,

அகலிகையை அணைய முயல்கிறான் இந்திரன்.

புலராப் பொழுதில்,

தெளியா அறிவோடு இருந்த அகலிகை,

ஒத்தவடிவு, ஒத்தகுரல் தந்த மயக்கத்தால்,

வந்தவன் கணவனே என நினைந்து,

அவன் விருப்புக்கு உடன்படுகிறான்.

வடிவும், குரலும் ஒத்தாலும்,
மோகம் கொண்ட இந்திரனின் இயக்கத்தால்,
இவன், தன் கணவனல்லன் என அகலிகை உணர்கிறாள்.
'காமப் புதுமண மதுவின் தேறல்
ஒக்க உண்டு கிருத்தலோடும் உணர்ந்தனள்'
அவளின் இவ் ஐயத்திற்கு,
மென்மை சார்ந்த அவளின் உணர்வே சான்றாகிறது.
அக்குறிப்பினை,
கம்பனிட்ட 'உணர்ந்தனள்' எனும் வார்த்தையால்,
தெரிந்து கொள்கிறோம்.
இவன் கணவனல்லன் என,
அகலிகை,
உணர்வால் தெரிந்தனளே அன்றி,
அறிவால் தெரிந்தனள் அல்லள்.
அதுநோக்கியே, 'அறிந்தனள்' எனாமல்,
'உணர்ந்தனள்' என்கிறான் கம்பன்.
வந்தவன் கணவன் அல்லன் என உணரினும்,
அறிவால் அதனை நிரூபிக்கமுடியாத ஐய நிலையில்,
அகலிகை மனம் தவிக்கிறது.
இந்நிலையில்,
ஐயமுற்ற அகலிகை,
வந்தவனை விலக்கியிருக்கக் கூடாதா?
கேள்வி பிறக்கிறது.



வாசகராய் இக்கேள்வியைக் கேட்பது சுலபம்.
அகலிகையின் நிலைநின்று,
இக்கேள்விக்கான விடையை ஆராய்தல் வேண்டும்.
வந்திருப்பது கணவனா? இல்லையா? என்று,
உறுதியாய்த் தெரியாத நிலையில்,

'நீ' என் கணவனல்லன், மாற்றான்' என,
 வந்தவனை அகலிகை விலக்கியிருக்கலாம்.
 நிச்சயமில்லாத ஐயநிலையில்,
 அவள் அதைச் செய்திருப்பின்,
 ஒருவேளை வந்தது கணவனே ஆகின்,
 கணவன் செயற்பாட்டில் பிற ஆடவர் நினைப்புண்டாகிய,
 குற்றத்திற்கு ஆளாகி,
 கணவன் முன் அவள் பழிசமக்கவேண்டிவரும்.
 அதுநோக்கியே,
 அகலிகை மேற்சொன்ன முடிவை எடுக்கமுடியாது போயினள்.
 உணர்வுக்கும், அறிவுக்குமான முரண்பாட்டில்,
 குழப்பமுறுகிறாள் அகலிகை.
 இவள் குழப்பத்தை,
 அற்புதமான ஒரு தொடராற் காட்டுகிறான் கம்பன்.
 'தக்கதன்றென்னவோராள்'
 கம்பனின் இத்தொடர்,
 மாற்றானுக்கு உடன்படும் இச்செயல்,
 தகுதியான செயலன்று என நினையாது,
 தாழ்ந்தாள் அகலிகை எனும் கருத்தைத் தருவதாய்க்
 கொண்டே,
 பலரும் அவளைக் குற்றம் காண்கின்றனர்.
 ஆனால், அத்தொடருக்காம் அர்த்தம் அதுவன்று.
 அறிவுக்கும், உணர்வுக்கும் இடைநின்று குழம்பிய அகலிகை,
 அச்செயல் தக்கதென்றோ,
 தக்கது அன்று என்றோ,
 முடிவு செய்யமுடியாது தவித்தனள் என்பதையே,
 அக்கூற்று உணர்த்துகிறது.
 'தக்கது, அன்று என்னவோராள்'
 எனப்பிரித்தே இத்தொடருக்குப் பொருள்கொள்ளல் வேண்டும்.
 அங்ஙனம் பொருள்கொள்ள,

அகலிகை தெரிந்து தவறிழைத்தாள் எனும் கருத்துமாறி,
குழப்பமுற்று நின்றாள் எனும் பொருள் வெளிப்படுகிறது.



பாடலில் கம்பனிடும் அடுத்த சொல்,
அகலிகையை நல்லவளாய்க்காண,
மீண்டும் இடர் செய்து நிற்கிறது.

‘தாழ்ந்தனள்’ என்பதே கம்பன் அடுத்து இடும் சொல்.

‘தாழ்ந்தனள்’ எனக் கம்பன் இடும் அச்சொல்லுக்கு,
கற்பு நிலைநின்றும் அகலிகை ‘தாழ்ந்தனள்’ எனப் பொருள்
கொண்டு,

பலரும் மயங்குகின்றனர்.

ஒருசொல் பலபொருள் தரும் உண்மை மறந்த இவர்கள்,
‘தாழ்தல்’ எனும் சொல்லுக்காம் பிறபொருள்களைத்
தேடத்தவறினர்.

‘தாழ்தல்’ எனும் சொல்லுக்கு,
தாழ்த்துதல் எனும் பொருளும் உண்டு.

அப்பொருள் கொண்டு நோக்க,

‘தாழ்ந்தனள்’ எனக் கம்பனிட்ட வார்த்தை,

‘தாழ்த்தினள்’ எனப் பொருள் தருவதை உணரலாம்.

அப்பொருளை,

நடந்த சம்பவத்தோடு இயைத்து நோக்க,

கம்பசூத்திரம் தெளிவாகிறது.

வந்தவன் கணவனா? அல்லனா? எனத் தெளிய முடியாது
தவிக்கும் அகலிகை,

அவன் ஆசையை மறுக்க முடியாவிடினும்,

அவன் ஆசைக்கு முற்றாய் உடன்படாது,

காலத்தைத் தாழ்த்தினள் எனும் உண்மை வெளிப்படுகிறது.

வந்தவன் பொய்யனேல்,

உண்மையறிந்து தன் கணவன் விரைவில் திரும்புதல் கூடும்.

அது கூடுமேல் தான் தவறிலிருந்து தப்பலாம் என நினைந்து,
அகலிகை காலத்தைக் கடத்துகிறாள்.

இக்கருத்தை நிரூபிக்குமாற்போல்,
உண்மையுணர்ந்த கௌதமர்,
தவறு தடுக்கும் நோக்கத்தோடு,
வேகமாய்த் திரும்பினார் என உரைக்கிறான் கம்பன்.
'முடுகி வந்தான்' எனும் கம்பன் வார்த்தைகளால்,
இவ்வுண்மை உணர்கிறோம்.



மேற்சொன்ன கருத்துக்களை மனங்கொண்டு,
மீண்டும் கம்பன் பாடலைக் காணவிழைகிறோம்.

'புக்கு, அவளோடும், காமப் புகுமண மகுவின் தேறல்
ஒக்க உண்டிருத்தலோடும், உணர்ந்தனள்; உணர்ந்தபின்னும்,
தக்கது அன்று' என்னவோரள்; தாழ்ந்தனள் இருப்ப, தாழா
முக்கணான் அனைய ஆற்றல் முனிவனும், முடுகி வந்தான்.'

இந்திரன் தன்னை அணைக்க,
அவன் தீண்டலின் மாறுபாட்டால்,
இவன் கணவனல்லன் என உணரின்னும்,
அறிவால் அக்கருத்தை உறுதிப்படுத்த முடியாத அகலிகை,
அவன் இச்சைக்கு உடன்படுதல்,
தக்கதா? அன்றா? எனத் தெளிவுபட முடியாமல்,
உண்மை வெளிப்படும்வரை நேரத்தைத் தாழ்த்தியிருப்ப,
கௌதமமுனிவர் தவறு தடுக்கும் நோக்கத்தோடு,
வேகமாய் ஆச்சிரமம் திரும்பினார் என,
இப்பாடலுக்குப் பொருளமைவது இப்போது புலனாகிறது.
கம்பன் சொற்களே வெளிப்படும் இப்பொருளால்,
தெரிந்தே அகலிகை பிழைசெய்தாள் எனும் வாதம்,
தவறென உணர்கிறோம்.

தர்ம சங்கடமான சூழ்நிலையில்,
 உணர்வுக்கும் அறிவுக்குமான போராட்டத்தில்,
 ஏதும் செய்ய இயலாத அகலிகையின் அவலத்தை,
 நுட்பமாய்க் கம்பன் காட்டியிருப்பது நமக்குப் புரிகிறது.
 இந்திரனுக்கு இசைந்த அவள் செயல்,
 நெஞ்சினால் செய்த பிழை அன்று எனப் புரிந்துகொள்கிறோம்.
 இதனால், 'நெஞ்சினாள் பிழைப்பிலாளை நீ அழைத்தீடுக' எனும்,
 விசுவாமித்திரர் கூற்றின் உண்மை வெளிப்பட,
 மேற்சொன்ன இருபாடல்களுக்குள்ளும்,
 முரண்பாடினமை தெற்றெனப் புலனாகிறது.



அங்ஙனமாயின்,
 குற்றமிழையாத அகலிகையைக் கௌதமர் சபித்தது ஏன்?
 கேள்வி பிறக்கும்.
 அகலிகையின் அகத்துள் நடந்த,
 இப்போராட்டத்தை உணராத கௌதமர்,
 அவளும் பிழை செய்ததாய் நினைந்து,
 அகலிகைக்கும் சாபமிடுகிறார் என்பதே பதிலாம்.
 முற்றும் உணரும் வல்லமை பெற்றவரேனும்,
 ஆத்திர நிலையில் சிதைவுற்ற சிந்தையால்,
 அவர் அகலிகையின் அகம் உணர்ந்தார் அல்லர்.
 பின்னர் தெளிவு பெற்றதும்,
 அகலிகையின் உண்மைநிலையை,
 கௌதமர் உணர்கிறார் என்பதை வெளிப்படுத்தவே,
 'நெஞ்சினால் பிழைப்பிலாளை நீ அழைத்தீடுக' என,
 விசுவாமித்திரர் சொல்ல,
 'கஞ்சமா மலரோன் அன்ன முனிவனும் கருத்திற் கொண்டான்'
 என்று கம்பன் பாடுகிறான்.



நெஞ்சினால் தவறிழையாது இருந்திருப்பின்,
 கௌதமரின் சாபத்தை,
 ஏன் அகலிகை மறுத்துரைக்கவில்லை?
 மீண்டும் கேள்வி பிறக்கும்.
 சம்பவம் நிகழ்ந்த போது,
 தன் மனதில் நிகழ்ந்த போராட்டம்,
 உணர்வு சார்ந்ததென்பதால்,
 காட்சியே சான்றாய்க் கொண்டு கோபத்தோடு நின்ற
 கௌதமருக்கு,
 சான்றுகளற்ற அகம் சார்ந்த தன் உணர்வை,
 அகலிகையால் வெளிப்படுத்த முடியவில்லை என்பதும்,
 அக்கருத்தை அவள் வெளிப்படுத்தியிருப்பினும்,
 அது அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்காது என்பதுமே பதில்களாம்.
 தன்மேற் கொண்ட அன்பே,
 கணவனின் கோபத்திற்குக் காரணம் என உணர்ந்தவளாய்,
 வாதிட்டு அவரை இழிவு செய்யாமல்,
 அவர் சாபமேற்று,
 சாபவிமோசனம் வேண்டி அவள் பணிந்தனளாம்.



இவை அனைத்தையும் கருத்திற் கொண்டே,
 கம்பநாடன், 'நெஞ்சினாற் பிழைப்பிலாள்' என,
 அகலிகையைக் குறிப்பிடுகிறான்.
 கற்போரை,
 அகலிகை தவறிழைத்தாளோ? என ஐயுறவைத்து,
 'நெஞ்சினாற் பிழைப்பிலாள்' எனும் சூத்திரத் தொடரினால்,
 அவ் ஐயம்பற்றியே ஐயம் தந்து,
 அறிவுத்தேடலால் உண்மை உணர்ந்து,
 கற்போர் களிப்புறும் வண்ணம்,
 அவள் தூய்மையை மீட்டெடுக்கும் கம்பநாடன் கவித்திறம்
 வியக்கவைக்கிறது.

எல்லை தாண்டின் விரசமாகிவிடக்கூடிய அகலிகைக்
காதையைத் தூய்மை செய்து,
கம்ப காவியத் தரத்திற்கேற்ப,
சொற்குத்திரங்களுள் அதிநுட்பமாய் அமைத்துக் காட்டும்,
கம்பன் கவித்திறம் கண்டு மகிழார் யார்?



‘நெருப்பைச்சூட்ட நெருப்பு’

தெய்வமான இராமன்மேலும் குற்றங்காண,
ஒரு கூட்டம் இருக்கவே செய்கிறது.
அறம்பிறழ்ந்த வாழ்வை வழமையாக்கிக் கொண்ட பலர்,
தம் இயல்பு கொண்டே,
இராமனையும் நோக்கத் தலைப்படுகின்றனர்.
பொய்மையே வாழ்வாகிப் போனதால்,
மெய்மையையும் வேஷமாய்க் கருதும் வழக்கு,
இன்று வந்திருக்கிறது.
அறப்பிறழ்வே வாழ்வாகிப் போனோர்க்கு,
இராமனையும் சீதையையும் விட,
இராவணனையும் சூர்ப்பனகையையுமே,
அதிகம் பிடிக்கிறது.
நீண்ட நம் தமிழ் மரபின் ஆழம் புரியாமல்,
பிறநாகரீகங்களைக் கையேந்திப் பெற்று,
பெருமை கொள்ளும் சிலர்,
தொன்மையும், வன்மையும் இல்லாத,
அம்மேற்குலக நாகரீகங்களை உச்சிமேற்கொண்டு,
அவர்தம் பண்பாட்டோடு,
நம் பழைய இலக்கியங்களைப் பொருத்திக்காண
விழைகின்றனர்.
நலிவுற்ற நவீன நாகரீகங்களோடு,
தொன்மைமிக்க நம் இலக்கியங்கள் பொருந்தாவிடத்து,

அவை தரமற்றவை என உரைக்கும்,
 அறிஞர் கூட்டம் ஒன்று,
 இன்று வளர்ந்து வருகிறது.
 அவர்தம்மால் தமிழ்த்தாய் தலை கவிழ்கின்றாள்.



எவ்வித வரைமுறையும் இல்லாது வாழ்வதே,
 சுதந்திரம் என்பது அவ்வறிஞர்தம் கருத்து.
 சமூகம் எனும் கூட்டு வாழ்க்கையில்,
 அனைவரினதும் ஒன்றிணைந்த உயர்வுக்காக,
 நம் தமிழ்ச்சான்றோரால் வரையறை செய்யப்பட்ட
 கட்டுப்பாடுகளையும்,
 அடிமைத்தனமாய்ப் பொருள்கொள்ளும் அவர்கள்,
 தம் அறியாமையால்,
 நம் பண்பாட்டின் பெருமை உணரத்தவறி,
 விழுமியங்கள் நிறைந்த நம் தமிழ்ப்பண்பாட்டினை,
 குறைகூறி மகிழ்கின்றனர்.
 தம் மூதாதையரை மூடர் என இனங்கண்டு மகிழும்,
 அவர்தம் அறியாமை வெளிப்பாடு,
 ஆய்வென்னும் பெயரில் வெளியாகி,
 அறிவுலகை அதிரச்செய்கிறது.
 உறவெல்லைக்குள்,
 இயல்பாய், அன்பினால் நிகழும் விட்டுக்கொடுப்புக்களும்,
 இவர்கட்கு,
 அடிமைத்தனத்தின் விளைவுகளாய்த் தெரிகின்றன.
 ஒன்றிணைந்த கணவன், மனைவி உறவிலும்,
 ஆணும் பெண்ணும்,
 'தான்' என்னும் சுயநல உணர்வோடு இயங்குதலே,
 உண்மைச் சுதந்திரம் என இவர்கள் உரைக்கின்றனர்.
 அக உணர்வறியா இவ் அறிவிலிகள்,

மனைவிமேலான கணவனின் அக்கறையைக்கூட,
 ஆணாதிக்கமாய் அடையாளம் கண்டு,
 ஆண்டாண்டு காலமாய்,
 அழகுற்றிருந்த நம் அகவாழ்வின் அரிய பயனான,
 அன்பின் உயர்வைச் சிதைக்க முயல்கின்றனர்.
 வீணர்தம் இவ்விளையாட்டால்,
 வீறுற்ற நம் தமிழர்தம் விழுமிய வாழ்வியல் வீழ்ச்சியுற,
 விம்முற்று நிற்கின்றனர் ஆன்றோர்.



கம்பராமனும்,
 அத்தகையோரால் ஆணாதிக்கவாதி என,
 குற்றஞ் சாட்டப்படுகிறான்.
 அக்குற்றச்சாட்டுக்கு அடிப்படையாய்,
 அவர்களால் உதாரணம் காட்டப்படுவது,
 சீதை தீக்குளித்த சம்பவம்.
 சீதையின் கற்பின்மேல் சந்தேகம் கொண்டானென்றும்,
 ஆணாதிக்கவாதியாய்,
 அவளை அக்கினியிலிட்டு அநியாயம் செய்தானென்றும்,
 இராமனை அவர்கள் குறைகூறி வருகின்றனர்.
 'காசீல் கொற்றத்து இராமன்' என,
 கம்பனால் புகழப்பட்ட இராமனுக்கு,
 கம்பனையே மேற்கோள்காட்டி,
 களங்கம் விளைவிக்க முயல்கின்றனர்.
 ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம் காணாத,
 ஐயமும், திரிபுமே அறிவெனக்கொண்ட இத்தகையோரால்,
 நம் இளைய தலைமுறை,
 பிழையாய் வழிப்படுத்தப்படுகிறது.
 அவர்தம் தெளிவிற்காய்,
 போர்க்களத்தில் நடந்த சீதையின் தீக்குளிப்புப்பற்றி,
 விரிவாய்க் காண்பது நம் கடமையாகிறது.

அறமே வடிவான கம்பராமன் ஆணாதிக்கவாதியா?
 ஆராய விழைகிறது நம் மனம்.
 விருப்பு வெறுப்பின்றி, அறிவே துணையாய்,
 ஆன்றோர் தடம்பற்றி,
 அறத்தினதும், கம்பனதும் கைப்பிடித்து,
 உண்மையைத் தரிசிக்கும் விருப்போடு,
 தீக்குளிப்பு நிகழ்ந்த போர்க்களத்துள் நாமும் புகுவோம்.



இராமபாணத்தால்,
 போர்க்களத்தில் மாண்டு வீழ்கிறான் இராவணன்.
 மண்டோதரியும் உடன் மாண்டுபோக,
 வீடணன் யாவார்க்கும் நீர்க்கடன் இயற்றி,
 பின் இராமனைச் சேர்கிறான்.
 இராமன் ஆணைப்படி,
 இலக்குவனால் வீடணன் முடிசூட்டப்படுகிறான்.
 ஆட்சிப்பொறுப்பேற்ற வீடணனுக்கு,
 அரசநீதிகளை இராமன் எடுத்துரைக்கிறான்.
 பின், சிறைமீட்ட செய்தியை சீதைக்குச் சொல்லுமாறு,
 அனுமனை அனுப்புகிறான்.



இராமனின் ஆணையேற்று,
 அன்னையிடம் வருகிறான் அனுமன்.
 வாடிய பயிர்க்கு உயிர்ப்பூட்டும் வான்மழை போல்,
 மங்கலம் கூறி சீதையை மகிழ்விக்கிறான்.

'ஏழை, சோபனம்! ஏந்திழை, சோபனம்!
 வாழி, சோபனம்! மங்கல சோபனம்!
 ஆழி ஆன அரக்கனை ஆரியச்
 சூழி யானை துகைத்தது, சோபனம்!'

அன்னை சிறைமீட்கப்பட்ட ஆனந்த மிகுதியால்,
 பரவசம் கொள்ளும் அனுமன்,
 தன்னை மறந்து இராமநாமத்தைப் பலமுறை பாடுகிறான்.
 அங்கும் இங்குமாய்க் குதித்துக் கூத்தாடுகிறான்.
 களிப்பின் மிகுதியால் நடுங்கும் தன் கைகளை,
 தலைசூட்டி அன்னையைத் தாழ்ந்து நிற்கிறான்.

‘பாடினான் திரு நாமங்கள்; பல் முறை
 கூடு சாரியின் குப்புற்றுக் கூத்து நின்று
 ஆடி, அங்கை கிரண்டும் அலங்குறச்
 சூடி நின்றனன், குன்று அன்ன தோளினான்’

உணர்வு மிக, அறிவு குன்றுதலும்,
 அறிவு மிக, உணர்வு குன்றுதலும் இயற்கை.
 கம்ப காவியத்தில்,
 நிறை அறிவின் குறியீடாய்,
 அனுமனைத் தரிசித்துப் பழகிய நாம்,
 இவ்விடத்தில்,
 உணர்ச்சி மிகுதியால் அறிவு குன்றி நிற்கும்,
 புதிய அனுமனைக் காண்கின்றோம்.
 உணர்ச்சி மிகைபட, உடல் நடுங்குதல் இயல்பு.
 அனுமனின்,
 எல்லையற்ற உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டை உணர்த்தவே,
 அவன் கைகள் நடுங்குவதாய்க் கம்பன் காட்டுகிறான்.

‘அங்கை கிரண்டும் அலங்குற’

(அலங்குற - மிகுதியாக நடுங்க)

உணர்ச்சி வயத்தால்,
 அனுமனின் உடல் மட்டுமன்றி,
 உள்ளமும் தளம்பிற்று என்பதை,
 தொடரும் அவன் செயல் உணர்த்துகிறது.

மங்கலம் உரைத்த அனுமனை,
 மகிழ்ச்சியால் தொழுகிறாள் அன்னை.
 விலையில்லாத நிலையுள்ள அனுமனின் தொண்டுக்கு,
 விலையுள்ள நிலையற்ற இவ்வுலகப் பொருள் எவையும்,
 ஈடாகா என நினைந்து,
 தன் நன்றியை வெளிப்படுத்த,
 தலைவியான சீதை, தொண்டனான அனுமனை,
 தலையினால் உன்னைத் தொழத்தகும் என்று
 மரபை மீறி உரைத்து, வணங்கி நெகிழ்கிறாள்.

‘உலகம் முன்றும் உதவுதற்கு ஒரு தனி
 விலை இலாமையும் உன்னினென்; மேல் அவை
 நிலை இலாமை நினைந்தனென்; நின்னை என்
 தலையினால் தொழவும் தகும் - தன்மையோய்!’

நன்றி உரைத்த சீதை,
 தொடர்ந்து, ‘இனிச்செய்வது யாது?’ என வினவ,
 அனுமனிடமிருந்து ஆச்சரியம்தரும் பதில் பிறக்கிறது.
 அறம்பிறழ உரைத்தறியா அனுமன்,
 அந்நிலை தவறி,
 மாதரைக் கோரல் மரபல்ல என அறிந்திருந்தும்,
 அதுகாலும், அன்னையைச் சூழ்ந்திருந்த அரக்கியரைக்
 கொல்ல,
 அனுமதி கோருகிறான்.

‘என உரைத்து, ‘திரிசடையாள், எம் மோய்!
 மனவினில் சுடர் மா முக மாட்சியாள்-
 தனை ஒழித்து, இவ் அரக்கியர்தங்களை
 வினையினில் சுட வேண்டுமென், யான்’ என்றான்.’

அனுமனின் கூற்றினால் அரன்ற அரக்கியர்க்கு,
 ‘அஞ்சேல்!’ என்று அபயம் அளித்து,

அனுமனை நோக்கி,

'யான் இழைத்த தீமையால் இவ்விடர் உற்றதன்றி,
இவர் இழைத்த தீமை இதுவன்று' என உரைத்த சீதை,
'இவர் கூனியிலும் கொடியார் அலரே,
ஆதலால், இவர் செயலை பொருட்படுத்தாது விடுக',
என்கிறாள்.

'யான் இழைத்த வினையினின் இவ் இடர்
தான் அடுத்தது, தாயினும் அன்பினோய்!
கூனியின் கொடியார் அலரே, இவர்!
போன அப் பொருள் போற்றலை, புந்தியோய்!'

பஞ்சவடியில்,

கடுஞ்சொல் இயம்பி,

இலக்குவனை இழிவு செய்த குற்றவுணர்ச்சியால் வாடும்
சீதை,

அவ்வுணர்வை உட்படுத்தி,

இத்துன்பம் தன்னால் விளைந்தது என்கிறாள்.

மகிழ்விலும் நிலைதளும்பா அம்மங்கை,

எய்தவன் இருக்க அம்பினை நோக விழையும்,

அனுமனின் அறம்பிறழ்ந்த கோரிக்கையை நிராகரிக்கிறாள்.

அளவற்ற அன்பு தந்த உணர்ச்சியால்,

அனுமன் தடுமாறி நிற்பதை உணர்த்த,

'தாயினும் அன்பினோய்' என அவனை விளிக்கிறாள்.

உணர்ச்சி மிகுதியால் அறிவுத்தடுமாற்றமுற்ற அனுமனை,
நெறிப்படுத்த எண்ணி,

'புந்தியோய்' என இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு,

அவனை விளிக்கும் சீதையின் உத்தி இரசிக்கத்தக்கது.

(புந்தியோய் - தேர்ந்த அறிவுடையவனே)

சீதையின் அறிவுறுத்தலால் தெளிவுற்ற அனுமன்,

இராமனைச் சென்று சேர்வதோடு இக்காட்சி நிறைவுறுகிறது.



அறிவின் சிகரமான அனுமனை,
 உணர்ச்சி மிகுதியால் அறிவு குன்றிய பாத்திரமாக,
 இவ்விடத்தில் கம்பன் காட்டியது ஏன்?
 கேள்வி பிறக்கிறது.

'தன் பெரும் குணத்தால்,
 தன்னைத் தான் அலகு ஒப்பிலாதான்' எனவும்,
 'பண்டை நூல் கதிரோன் சொல்ல படித்தவன்' எனவும்,
 'தர்மத்தின் தனிமை தீர்ப்பாள்' எனவும்,
 முன்னம் அனுமனைப் பாராட்டிய கம்பனே,
 அவனைத் தாழ்த்துவனா?

அனுமனின் தடுமாற்றத்தினூடு,
 கம்பன் எதனையோ சொல்ல நினைப்பது புரிகிறது.
 இராமனைச் சூழ்ந்திருந்தாரில்,
 அறிவாலும், அறத்தாலும் வலிமை பெற்றிருந்தார் இருவர்.
 ஒருவன் அனுமன், மற்றவன் வீடணன்.

இவ்விருவரில்,
 வீடணனின் அறியாமையால்தான்,
 சீதை தீப்புகுந்த சம்பவம் நிகழப்போகிறது.
 அன்பினால் விளைந்த, எல்லையற்ற உணர்வு மிகுதியே,
 வீடணனின் அறியாமைக்குக் காரணமாயிற்று.

அறிஞனான அவனது அறியாமையின் நியாயம் உணர்த்த
 விரும்பிய கம்பன்,
 அக்காட்சியின் முன்னுரையாய்,
 அனுமனது அறியாமையையும் காட்டி,
 உண்மை அன்பின் விளைவே,
 இவ்விருவர்தம் உணர்ச்சி வயப்பாட்டின் அடிப்படை என,
 உணர்த்துகின்றான்.

அறிவு மிக்க அனுமனே,
 உணர்வு மிகுதியால் தளர்ந்தான் எனக் காட்டியதன் மூலம்,
 பின் நிகழப்போகும்,

வீடணனின் அறியாமையை,
நியாயப்படுத்துகின்றான் அவன்.
அவ்வுண்மையைத் தெளிவுற உணர்ந்துகொண்டு,
பின் வீடணன் தளர்ந்து தவறிழைத்த,
அக்காட்சியுட் புகுவோம்.



சீதையிடம் அனுமன் சென்று திரும்பியதும்,
இராமன் வீடணனைநோக்கி,
'தேவியைச் சீரோடும் தா' என வேண்டுகிறான்.

'என்ற போதின், கிறைஞ்சினன், 'எம்பிரான்
தன் சூணைப் பெருந் தேவி தயா' எனா
நின்ற காலை, நெடியவன், 'வீடண!
சென்று தா, நம தேவியை, சீரோடும்.'

இராமன்,
அனுமனைக் கொண்டே சீதையை அழைப்பிக்காமல்,
வீடணனிடம் சீதையைத் தா! என, வேண்டி நிற்பதேன்?
கேள்வி பிறக்கிறது.
முடிசூட்டப்பட்டதால்,
இலங்கை அரசின் தலைவனாகிறான் வீடணன்,
இலங்கை அரசனால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட சீதையை,
இலங்கை அரசனே தருதல்தான் முறைமை.
அது நோக்கியே,
சீதையைத் தருக! என,
வீடணனிடம் வேண்டி நிற்கிறான் இராமன்.
அன்பினால் சீதையை உடன்காண விழையாமல்,
அவளைத்தருக! என வீடணனை வேண்டி நிற்கும்,
இராமனின் செயலால்,
தான் வழங்கிய ஆட்சியெனினும்,

அவ்வாட்சிக்குரிய அதிகாரத்தில் தலையிடாத,
இராமனின் பெரும்பண்பும் வெளிப்படுகிறது.



இனி,
சீதையைத் தருக என இராமன் கோரும்,
மேற்சொன்ன பாடலுள் நுழைவோம்.
'சென்றுதா நம தேவியைச் சீரொடும்' என்று,
இராமனிடமிருந்து வார்த்தைகள் பிறக்கின்றன.
இராமனின் இக்கூற்றின் பொருளுணர்தலில்,
வீடணன் கொண்ட மாறுபாடே,
சீதை தீக்குளிப்பதற்கான அடிப்படையாய் அமைகிறது.
மேற்சொன்ன தொடருக்கு,
இராமன் கொண்ட பொருள் என்ன?
அத்தொடரை வீடணன் எவ்வாறு விளங்கினான்?
ஏன் அங்ஙனம் விளங்கினான்?
என்பவற்றை சற்று விரிய ஆராய்வாம்.



போர் முடிந்து வீடணன் முடிசூட்டிய வேளையது.
நன்றி உணர்ச்சியின் ஆழ்ந்த பாதிப்பாலும்,
இராமன் மேற்கொண்ட எல்லையற்ற அன்பினாலும்,
உயிரன்ன உறவெல்லாம் அழிந்த மருட்சியாலும்,
உணர்ச்சிவயப்பட்ட நிலையில் நிற்கின்றான் வீடணன்.
அந்நிலையில்,
தன் அன்பிற்குரியவனான இராமன்,
'சீதையைச் சீரொடும்தா!' என வேண்ட,
அவ்வேண்டுதலின் ஆழம்,
வீடணனுக்குப் புரியாமல் போய்விடுகிறது.
'சீர்' எனும் சொல்லுக்கு,
செல்வம், சிறப்பு, அழகு எனும் பொருள்களைக் கொண்டு,

‘சீதையை அலங்கரித்து அழைத்துவா!’ என,
 இராமன் உத்தரவிட்டதாய் நினைத்து விடுகிறான் வீடணன்.
 அப்போதுதான் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றிருந்த அவனுக்கு,
 இராமனை மகிழ்விக்க,
 உரிமையுடன் கிடைத்த முதற்சந்தர்ப்பம் இது.
 தன் நன்றியுணர்ச்சியை முற்றாய் வெளிப்படுத்த,
 இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்த விரும்புகிறான் அவன்.
 சீதைமேல் எல்லையற்ற காதல் கொண்டிருந்த,
 இராமனின் முன்,
 அவளை அழகியாய் அழைத்துவரின்,
 இராமன் பெரிதும் மகிழ்வான் எனக் கருதிவிடுகிறான்.
 ‘சீர்’ என்ற சொல்லுக்கு புகழ் என்றோர் அர்த்தமுமுண்டு.
 கணவனைப் பிரிந்து பத்துத் திங்களாய்,
 தவவாழ்க்கை வாழ்ந்த சீதையின் தவக்கோலத்தை,
 உலகு காணவேண்டுமென்பதே இராமனின் விருப்பு.
 ‘இப்பிறப்பென்பதொன்றும் இரும்பொறையென்பதொன்றும்,
 கற்பெனப் படுவதொன்றும், களிநடம் புரியக் கண்டேன்’ என,
 முன்பு அனுமன்,
 சீதையைக் கண்டு உரைத்த செம்மை நிலையை,
 உலகு கண்டு உவக்கவேண்டும் எனக் கருதுகிறான்
 இராமன்.
 அந்நோக்கம் கருதியே,
 புகழொடும் தா எனும் பொருளில்,
 ‘சீரொடும் தா நம தேவியை’ என்று உரைக்கின்றான்.
 புகழெனும் பொருளில் இராமன் சொன்ன சீரெனும் வார்த்தை,
 வீடணன் மனக்கருத்தில் அழகு எனப்பொருள்தர,
 சீதைமேற் காதல் கொண்டவனான இராமன்,
 அழகியாய் அவளைக்காண விழைகிறான் எனத் தவறாய்
 நினைந்து,
 சீதையை அலங்கரித்துக் கொணரும் எண்ணத்துடன்,

அவளைச் சார்கிறான் வீடணன்.
அவனின் இவ் எண்ணப்பிறழ்வே,
சீதை தீக்குளித்த பிரச்சினையின் அத்திவாரமாயிற்று.



இப்பாடலில்,
இராமன், சீதையை நமதேவீ எனக் குறிப்பிடுகிறான்.
சீதை தீக்குளிப்பதற்குச் சற்றுமுன் நடந்த சம்பவம் இது.
இந்நிலையில், போர்க்களத்தில்,
'என் மனைவி' என இராமன் உறுதிபடப் பேசுவதிலிருந்து,
அந்தநிமிடம் வரை,
சீதைமேல் இராமன்,
ஐயமோ, வெறுப்போ கொண்டிருக்கவில்லை என்பது,
உறுதிபடத் தெரியவருகிறது.
இக்கருத்தைப் பதிவு செய்துகொண்டு,
தொடரும் சம்பவங்களைக் காணுதல் அவசியம்.



இருவர் அகம் கலந்த வாழ்வே இல்லறம் எனப்படும்.
கணவன், மனைவி உறவென்பது,
அவ்விருவர்க்குமட்டுமே உரித்தான ஒன்று.
அங்ஙனமிருக்க,
சீதையின் ஒழுக்க நிலையை,
இராமன் உலகத்துக்கு உணர்த்த விரும்பியது ஏன்?
இருவர் மனம் சார்ந்த உறவை,
உலகுக்குப் பகிரங்கப்படுத்துவது அவசியமா?
அங்ஙனம் செய்வதால், உறவுத் தூய்மை தாழ்ச்சியுறாதா?
கேள்விகளுக்கு விடைகாணல் அவசியமாகிறது.
சாதாரண மனிதர் வாழ்வில்,
இல்லற உறவு அந்தரங்கமானதே.
பொதுவாழ்விற்குப் புகுந்தோர், அங்ஙனம் உரைத்தல் ஆகாது.

என்று ஒருவன் தலைவனாகிறானோ,
அன்றே அவன் வாழ்வு,
மற்றையோருக்கு உதாரணமாகி விடுகிறது.
அவன் தனிவாழ்வின் அனைத்து அங்கங்களும்,
அவனை நேசிப்போரால் பின்பற்றப்படுகின்றன.
அவன் செயற்பாடுகள் அனைத்தும்,
மற்றவர் வாழ்வுக்கு மேற்கோள்களாகின்றன.
அத்தலைவனுக்குக் கொடுக்கும் தனிக்கௌரவங்களை,
அவனைச்சார்ந்தாருக்கும் சமூகம் கொடுக்கிறது.
அதனால்,
பொதுவாழ்விற்கு புகுவார்,
தம் பொதுவாழ்வின் தூய்மையை மட்டுமன்றி,
தனிவாழ்வின் தூய்மையையும்,
தமைச்சார்ந்தார் தூய்மையையும்,
சமூக முன்னிலையில் உறுதி செய்தல் அவசியம்.
இராமனுக்கு மட்டுமன்றி,
பொதுவாழ்விற்கு புகுந்தோர் அனைவருக்கும்,
இவ்விதி பொதுவாம்.
இவ்வுண்மையை நன்கு உணர்கிறான் இராமன்.
தன் மனைவி கற்பு நிலையில் உயர்ந்தவள் என்பதை,
இராமன் தெளிவுபட உணர்ந்திருப்பினும்,
மாற்றான் மனையில் பத்து மாதங்கள் வாழ்ந்த சீதை,
கற்புநிலையிற் தவறாது தவ்வாழ்க்கை வாழ்ந்ததையும்,
அதனாற்றான்,
அவளைத் தான் அங்கீகரித்தனன் என்பதையும்,
உலகுக்கு உணர்த்துதல்,
தன் கடமை என நினைக்கிறான்.
அங்ஙனம், தான் உணர்த்தத்தவறின்,
பின்னாளில், ஒழுக்கநிலை தவறினாரும்,
தன் வாழ்வை மேற்கோள்காட்டி,

தம் ஒழுக்கயினத்திற்காம் அங்கீகரிப்பை நியாயப்படுத்துவர்,
என உணர்கிறான் அவன்.

அந்நிலை தவிர்க்கவும்,

பொதுவாழ்விற்புகும் உலகத்தார்க்கு,

அவ்வாழ்வின் வரையறையை உணர்த்தவும் விரும்பியே,

சீதையின் கற்பு நிலையை,

உலகின்முன் காட்ட விழைகிறான் அவன்.

சமுதாயம் எனும் விரிந்த பரப்பில்,

பலரதும் நன்மை நோக்கி,

தன் தனிவாழ்வைப் பகிரங்கப்படுத்தும் இராமனின் செயல்

இழிந்ததன்று.

அது உயர்வின் உச்சநிலை என, நாம் உணர்தல் அவசியம்.



சீதையிடம் வந்த வீடணன்,

‘இராமன் நினைக்காண விழைந்தனன்.

தேவர் முதலியோரும் காணவந்தனர்.

அவர்காண,

கோலம் புனைந்து வருக’ என வேண்டி நிற்கிறான்.

‘வேண்டிற்று முடிந்தது அன்றே;

வேதியர் தேவன் நினைக்க

காண்டற்கு விரும்புகின்றான்;

உம்பரும் காண வந்தார்;

‘புண் தக்க கோலம் வல்லை

புனைந்தனை, வருத்தம் போக்கி,

ஈண்டுக் கொண்டு அணைதி’ என்றான்;

எழுந்தருள், இறைவி!’ என்றான்.’

தவவேடம் கொண்டு இராமனுடன் கானகம் புகுந்த சீதை,

ஆரணியத்தில்,

முனிபத்தினியரால்,

அணிகள் புனையப்பட்டு அலங்கரிக்கப்படுகிறாள்.
 இராவணன் சீதையை அபகரித்த போது,
 அவ்வலங்கார நிலையிலேயே சீதை இருந்தாள்.
 இராவணன் அவளைத் தூக்கிச் செல்லும் போது,
 இராமனுக்குத் தான் செல்லும் திசையுணர்த்த,
 அவ்வணிகளைக் கழற்றி,
 பொதியாக்கிக் கீழே போடுகிறாள் அவள்.
 பின், சுக்கிரீவன் ஆதியோர் அந்நகைகளை இராமனுக்குக்
 காட்டுகின்றனர்.
 இச்செய்திகளைத் தெரிந்த வீடணன்,
 சீதை இராமனை விட்டுப் பிரியும்போது,
 எந்நிலையிலிருந்தாளோ,
 அதே நிலையில் அவளை இராமனிடம் சேர்ப்பிப்பதுதான்,
 அண்ணன் இராவணன் செய்த பிழைக்கு,
 பரிகாரமாய் இருக்கும் என நினைத்திருக்கவும் கூடும்.
 அதுநோக்கியே அணிபூண்டு அலங்கரித்து வருமாறு,
 அவன் சீதையை வேண்டினான் போலும்.



அலங்கரித்து இராமனிடம் வரும்படி வீடணன் வேண்ட,
 அவனுக்குச் சீதை உரைக்கும் பதிலில்,
 இராமனும் சீதையும்,
 ஒத்த உணர்வுபெற்ற உயர்ந்த தம்பதியர் எனும்,
 உண்மையை,
 கம்பன் உணர்த்துகின்றான்.
 'அலங்கரித்து வருக!' எனும் வீடணனின் வேண்டுகோளை,
 மறுத்துரைக்கிறாள் சீதை.

'யான் இவண் இருந்த தன்மை, இமையவர் குழுவும், எங்கள்
 கோனும், அம் முனிவர் தங்கள் கூட்டமும், குலத்துக்கு ஏற்ற
 வான் உயர் கற்பின் மாதர் ஈட்டமும், காண்டல், மாட்சி;

மேல் நிலை கோலம் கோடல் விழுமியது அன்று வீர!'

தான் அசோகவனத்தில் இருந்த தன்மையை,
 இராமன் மட்டுமன்றி,
 தேவர்களும், முனிவர்களும்,
 கற்புடைய மாதரும் காணவேண்டுமென,
 இப்பாடலிற் சீதை உரைப்பது,
 இருவர்க்கே உரித்தான தனிவாழ்வை,
 இராமன் பகிரங்கப்படுத்தலாமா? எனக் கேட்பாரை,
 வாய்மூட வைக்கிறது.

இராமன் மட்டுமன்றி சீதையும் தன் ஒழுக்க நிலையை,
 உலகுக்கு உணர்த்த விரும்பியதை,
 நாம் தெரிந்துகொள்கிறோம்.

தான் காத்த தவவாழ்வின் சிறப்பை,
 பகிரங்கப்படுத்தும் சீதையின் விருப்பம்,
 தற்பெருமைச்செயலன்று.

தலைவியாய் தன் தனிவாழ்வின் தூய்மையை,
 உலகுக்கு உணர்த்த நினைக்கும்,
 இராமன் மனநிலை உணர்ந்த,
 மாசற்ற பத்தினியின் மறுவற்ற செயல் என உணர்க!



அபகரித்த நிலையிலேயே,
 சீதையை ஒப்படைத்தல் கடனென்றும்,
 அலங்கரித்த நிலையிலே சீதையைக் காணின்,
 இராமன் மகிழ்வான் என்றும்,
 தவறாய் நினைக்கும் வீடணன்,
 அலங்கரிக்க மறுத்து நிற்கும் சீதையிடம்,
 தன் கருத்தை வலியுறுத்த நினைக்கின்றான்.
 தான் சொன்னால் சீதை கேளாள் என உணர்ந்த அவன்,
 அலங்கரித்து அழைத்து வரப்படுவதே,

இராமனின் விருப்பமுமாம் என உரைத்து நிற்கின்றான்.
 'சீரொடும் தருக' என்ற இராமனின் உரைக்கு,
 குறிப்புணராமல், தான் கொண்ட தவறான பொருளினை,
 இராமனின் கூற்றாய் உரைத்து,
 சீதையையும் தவறாய்த் திசைதிருப்பி விடுகிறான்.
 இராமன் விரும்பினான் எனும் கூற்று,
 சீதையின் தர்க்கத்தை நிறுத்துகிறது.
 தன்னை அலங்கரிக்க அவள் உடன்படுகிறாள்.

'என்றனர், இறைவி; கேட்ட

இராக்கதர்க்கு இறைவன், நீலக்

குன்று அன தோளினான் தன்

பணியினின் குறிப்பு இது' என்றான்;

நன்று' என நங்கை நேர்ந்தாள்,

நாயகக் கோலம் கொள்ள;

சென்றனர், வான நாட்டுத்

தலோத்தமை முதலோர், சேர.'

இப்பாடலில் வீடணன்,

நின்னை அலங்கரித்து அழைத்துவரும்படி,

இராமன் பணித்தான் என்று சொல்லாமல்,

அது அவன் பணிப்பின் குறிப்பு எனப் பேசுகிறான்.

அதிலிருந்து,

சீதையை அலங்கரித்து அழைத்துவந்த செயல்,

இராமனின் கருத்தறியாமல்,

அவனாய் நினைந்தியற்றிய,

குறிப்பறியமாட்டா குற்றமே என உணர்கிறோம்.



தேவ மங்கையரால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சீதையை,

புஷ்பக விமானத்தில் ஏற்றி,

இராமன் முன் அழைத்து வருகிறான் வீடணன்.

சீதையைக் காண,
 தேவரும் முனிவரும் நெருக்குறுகின்றனர்.
 நெருங்கும் அவர்களை,
 அரக்கர்கள் அடக்கி விலக்க,
 அவர்தம் செயலால் வருந்தி,
 முனிவர்கள் இராமனிடம் முறையிடுகின்றனர்.
 அவர்களை விலக்கியதற்காய்,
 வீடணனை இராமன் கண்டித்துப் பேசுகிறான்.

‘முனிவரர் வாசகம் கேட்புறாதமுன்,
 நனி இதழ் துடித்திட நகைத்து, வீடணன்
 தனை எழு நோக்கி, ‘நீ, தகாத செய்தியோ,
 புனித நூல் கற்று உணர் புந்தியோய்?’ என்றான்.’

அறத்தில் தான் கொண்ட உறுதியால்,
 தன் உறவையெலாம் பறிகொடுத்து,
 இராமன் வெற்றிக்காய்ப் பாடுபட்டவன் வீடணன்.
 அத்தகு தியாகியை,
 மற்றைய அரக்கர் தம் இச்சிறு செயலுக்காய்,
 கடுமையான வார்த்தைகளால் இராமன் கண்டிக்கிறான்.
 இது பொருந்துமா? கேள்வி பிறக்கிறது.
 பதில் தேடி ஆராயப் புகுகிறது நம் அறிவு.
 வீடணனைக் கண்டித்ததை மட்டுமன்றி,
 இராமன் கடுங்கோபம் கொண்டதையும்,
 இப்பாடல் உரைக்கின்றது.
 நனி இதழ் துடித்திட நகைத்து’,
 இதழ் துடிக்க நகைக்கும் இராமனின் மெய்ப்பாடு,
 இராமன் கடுங்கோபங்கொண்டதை வெளிப்படுத்துகிறது.
 உண்மை அன்போடு,
 எம்முடை அன்பின் வந்த
 அகன் அமர் காதல் ஐய நீன்னொடும் எழுவரானோம்’ என,

முன்பு,

வீடணனை உறவாய்க் கொண்ட இராமன்,
முனிவர்களை அரக்கர் விலக்கியதற்காக,
அவன்மீது இத்துணை கோபம் கொள்வானா?

சிந்திப்பது நம் கடமையாகிறது.

சூழ்நிலையைப் புரிந்து இப்பாடலுட் புகுதல் அவசியம்.

அலங்கரிக்கப்பட்ட சீதை,

ஆகாயத்தில் கொண்டு வரப்படுகிறாள்.

முண்டியடிக்கும் தேவரும் முனிவரும் விலக்கப்படுகின்றனர்.

அலங்கரிக்கப்பட்டு வரும் சீதையை,

இராமன் காண்கிறான்.

தன் விருப்புக்களை நன்கு உணர்ந்த சீதை,

அலங்கரிக்கும் செயலுக்கு உடன்பட்டிராள் என்பதையும்,

வீடணனின் வலியுறுத்தலே,

அவளை இந்நிலைக்கு உடன்படச் செய்திருக்கும்
என்பதையும்,

உடன் அவன் உணர்ந்து கொள்கின்றான்.

தன் கூற்றின் பொருள் உணராது,

அன்பின் மிகுதியால் வீடணன் செய்த செயல்,

சீதையின் கற்புநிலையை,

மற்றையோர் ஐயுறும்படி செய்துவிட்டதால்,

இராமன் மனம் சலிப்புறுகிறது.

சீதையின் கற்பு நிலையை அவளின் தவக்கோலத்தால்,

உலகுக்குக் காட்ட முயன்ற,

தன் எண்ணம் பிறழ்ந்து போனதால்,

தன் உள்நோக்கம் உணராது செயற்பட்ட வீடணன்மேல்,

கோபம் பிறக்க,

அக்கோபத்தின் காரணத்தை,

பலர் கூடிய சபையில் வெளிப்படுத்த முடியாத இராமன்,

முனிவரை விலக்கிய அரக்கர் செயலில்,

தன் கோபத்தை ஏற்றி,
 மறைமுகமாய் வீடணனைக் கண்டிக்கின்றான்.
 'புனித நூல் கற்றுணர் புந்தியோய் நீ தகாத செய்தியோ'
 இது வீடணனைக் கண்டிக்கும் இராமனின் கூற்று.
 முனிவர்களை விலக்கியவர்கள் அரக்கர்கள்.
 ஆனால், இப்பாடல் வரி,
 வீடணனே அச்செயலைச் செய்ததாய்க் குறிக்கிறது.
 இம்முரண்பாடு,
 வீடணன்மேலான இராமனின் கோபத்திற்காம் காரணத்தை,
 ஐயுறச் செய்கிறது.
 இராமனின் கோபத்திற்காம் காரணம்,
 மேற்சொன்ன அவன் மனநிலையின்,
 வெளிப்பாடென்றே உணர்கிறோம்.
 பாடலில் வரும் 'கேட்புறா முன்' எனும் வார்த்தைகளால்,
 முனிவர் முறைப்பாடு காதில் விழும்முன்னமே,
 இராமன் கோபிக்கத் தொடங்கினான் என்பதை அறிகிறோம்.
 எனவே, இராமனின் அக்கோபம்,
 முனிவர் வார்த்தைகளால் விளைந்ததன்று என்றும்,
 சீதையை அலங்கரித்து வந்த,
 வீடணனின் மாறுபாட்டால் விளைந்ததே என்றும்,
 தெளிவாய் அறிந்து கொள்கிறோம்.



போர்க்களம் வந்த சீதை,
 இராமனைக் கண்டு மகிழ்ந்து வணங்கி நிற்கிறாள்.
 தனை வணங்கும் சீதையை நோக்கி,
 கடும் சொற்களை வாரியிறைக்கின்றான் இராமன்.
 இவ்விடத்தில் இராமன் பேசும் வார்த்தைகள்,
 காதை முழுதும் நாம் காணும் இராமன்தானா இவன்?
 எனும் ஐயத்தை நமக்கு ஏற்படுத்துகின்றன.

பத்துத்திங்கள் தவமிருந்து,
கண்ணிலும் கருத்திலும் இராமனைச் சுமந்திருந்த சீதை,
அன்பு பொங்க அவன் அருகில் வர,
கடுஞ்சொற்களால் இராமன் அவளை வதைக்கின்றான்.

‘உண் திறம் உவந்தனை; ஒழுக்கம் பாழ்பட,
மாண்டிலை; முறை திறம்பு அரக்கன் மா நகர்
ஆண்டு உறைந்து அடங்கினை; அச்சம் தீர்ந்தது, இவண்
மீண்டது என் நினைவு? எனை விரும்பும்’ என்பதோ?’

‘உன்னை மீட்பான்பொருட்டு, உவரி தூர்த்து, ஒளிர்
மீன்னை மீட்டுறு படை அரக்கர் வேர் அற,
பின்னை மீட்டு, உறு பகை கடந்திலேன்; பிழை
என்னை மீட்பான்பொருட்டு, இலங்கை எய்தினேன்.’

‘பெண்மையும், பெருமையும், பிறப்பும், கற்பு எனும்
திண்மையும், ஒழுக்கமும், தெளிவும், சீர்மையும்,
உண்மையும், நீ எனும் ஒருத்தி தோன்றலால்,
வண்மை இல் மன்னவன் புகழின், மாய்ந்தவால்.’

‘யாது யான் இயம்புவது? உணர்வை ஈடு அறச்
சேதியாநின்றது, உன் ஒழுக்கச் செய்தியால்;
சாதியால்; அன்று எனின், தக்கது ஓர் நெறி
போதியால்’ என்றனன் - புலவர் புந்தியான்.’

எதிரியின் முன்னும்,
நிலைதளும்பி கடுஞ்சொல் உரைத்தறியா,
இராமனின் நாப்பயிலும் வார்த்தைகள் இவை அல்ல என்பது,
நமக்குத் தெளிவாய்த் தெரிகிறது.
எனினும், இவ்வார்த்தைகளை இராமன் உரைப்பதாய்,
கம்பன் உறுதி செய்கிறான்.
கற்பின் செல்வியாய்த் திகழும் தன் மாண்புறு மனைவியை,
வழுக்கியும் வாயாற் சொல்லலாகா வார்த்தைகளால்,
இராமன் தூஷித்தது ஏன்?

ஆராய்தல் அவசியமாகிறது.



பத்து மாதங்கள் அசோகவனத்தில்,
 'கிருந்த மாநிலம் செல்லரித்திடவும்' அதையறியாது,
 'சுருதி' நாயகன் வரும் வரும்' எனக் கருதி,
 மாநிலம் அனைத்தையும் அளந்த கண்ணுடன்,
 மன்மதன் எழுதிய ஓவியம் புகையுண்டாற் போல்,
 இருந்தவளாகிய சீதையின் வடிவம் ஒன்றே,
 அவள் கற்பு நிலையை உலகுக்கு உணர்த்த போதுமானது.
 இந்நம்பிக்கையால்தான்,
 இராமன் சீதையைப் போர்க்களத்திற்கு அழைக்கின்றான்.
 அவன் ஆணையை,
 தவறாய் விளங்கிய வீடணன் செயலால்,
 இராமன் எண்ணம் தவிடுபொடியாகிறது.
 தான் நினைத்ததற்கு நேரெதிராய்,
 தவவேடம் கலைந்து அலங்கார பூஷிதையாய் சீதைவர,
 இங்ஙனமே சீதை இராவணன் இடத்தில் இருந்தாளோ? என
 உலகம் ஐயுறுதற்கு,
 அச்செயலே ஆதாரமாய் அமைந்து போயிற்று.
 இந்நிலையில்,
 சூழ்நிலையின் தாக்கம் உணர்ந்து,
 சீதைக்கு எய்தக்கூடிய பழிதுடைக்க,
 இராமன் முடிவு செய்கிறான்.
 தான் உரைத்ததை மாறி உணர்ந்து,
 சூழ்நிலையைச் சிக்கலாக்கிய வீடணனை,
 அவன் இனத்தார்முன் விட்டுக்கொடுக்க விரும்பாமல்,
 கொடியனெனத் தான் பழியேற்று,
 சீதையின் தூய்மையை உலகுக்குணர்த்த,
 முடிவு செய்கிறான் அவன்.
 அவ்விடத்தில் அதேநிலையில்,

சீதையின் கற்பு நிரூபிக்கப்பட்டாலன்றி,
 தூயதான அவள் பெண்மை ஐயுறப்படும் என உணர்ந்து,
 அவள்கற்பின் தூய்மை வெளிப்படும் சூழலை உருவாக்க,
 என்றுமில்லாத இயல்புடன்,
 இராமன்,
 சீதையைக் கடுஞ்சொற்களால் தூற்றத் தொடங்குகிறான்.



தீக்குளிப்பின் மூலம்,
 சீதையின் கற்பை நிரூபிக்க முடியுமெனின்,
 அன்போடு சீதைக்கு அதையுரைத்து,
 அச்செயலை இராமன் சாதித்திருக்கலாமே என்பார் சிலர்.
 இராமன்,
 அவ் இக்கட்டான நிலையில்,
 சீதையில் அன்பு காட்டி, அவளைத் தீக்குண்டத்தில் இறக்கி,
 அவள் கற்பை நிரூபித்திருப்பின்,
 ஐயுறுவோர்,
 அதனையும் ஏதோ வஞ்சனைச் செயலென்றே வாதிடுவர்.
 வருணனை மிரட்டிப் பணியவைத்த இராமன்,
 அங்ஙனமே அக்கினியையும் பணியவைத்து,
 சீதையின் தூய்மையையும்,
 பொய்மையாய் நிரூபித்தான் என,
 புல்லர்கள் புகலக்கூடும்.
 அஃது உணர்ந்த இராமன்,
 சீதையின் ஒழுக்கம் உறுதி செய்யப்படும்வரை,
 அவளை அங்கீகரியாதவன் போல்,
 ஆத்திரமுற்ற தோற்றம் தருகிறான்.
 தானாக சீதை தீக்குண்டம் இறங்கும்படியான,
 சூழ்நிலையை உருவாக்குகின்றான்.
 அச்சூழ்நிலையை உருவாக்கும் நோக்குடனேயே,
 சீதையை நோக்கி,

இராமன் கடுஞ்சொற்களைப் பயில்கின்றான்.



உலகுக்காய் இராமன் சீதையைத் தூற்றினான் என்பது,
 உண்மையென ஒப்பிடினும்,
 அன்போடு ஓடிவந்த சீதையை,
 கடுஞ்சொற்களாற் கடிந்த இராமனின் செயல்,
 இல்லறத்தினின்றும்,
 அவனை இழிவுறச் செய்து விடுமன்றோ?
 இச்செயலால், இராமன் பொதுவாழ்வில் வெற்றிபெறினும்,
 தனிவாழ்வில் தவறிழைத்தவன் ஆகிவிடுவானன்றோ?
 கேள்விகள் பிறக்குமெனக் கம்பன் உணர்கிறான்.
 இராமன்மேல் இக்குற்றம் உரைக்கப்படும் என உணர்ந்தே,
 இராமனைச் சீதை வணங்குதற்கும்,
 சீதையை இராமன் தூற்றுதற்கும் இடையில்,
 ஒரு பாடலை அமைக்கின்றான் அவன்.
 அப்பாடல் காண்பாம்.

‘கற்பினுக்கு அரசீனை, பெண்மைக் காப்பினை
 பெற்பினுக்கு அழகினை, புகழின் வாழ்க்கையை,
 தற்பிரிந்து அருள் புரி தருமம் போலியை,
 அற்பின் அத் தலைவனும் அமைய நோக்கினான்.’

இப்பாடலிற் பல தொடர்களால்,
 சீதையின் கற்பினை உறுதி செய்யும் கம்பன்,
 நிறைவான அடியில்,
 கணவனாக,
 இராமன் தன் கடமையை நிகழ்த்திய பாங்கினையும்,
 நுட்பமாய் எடுத்துக்காட்டுகிறான்.
 வந்து, தன்னை வணங்கி நிற்கும் சீதையை,
 மற்றவர் அறியாவண்ணம்,
 அன்புக்குறிப்புக்காட்டிப் நோக்குகிறான் இராமன்.

‘அமைய நோக்கினான்.’

பாடலில் வரும் இத்தொடரால்,
மேற்கருத்து உணர்த்தப்படுகிறது.
குறிப்பொடு சீதையை நோக்கும் இராமனை,
அன்புள்ள கணவன் என்கிறான் கம்பன்.

‘அற்பின் அத் தலைவனும்’

(அற்பு - அன்பு, தலைவன் - கணவன்)
இராமன் சீதையை ஐயுறாததையும்,
அவன் சீதைமேற் கொண்ட காதல் குறைவுறாததையும்,
மேற்சொன்ன தொடர்களால் நிரூபித்து,
தனிவாழ்விலும் இராமன் தாழ்வுறவில்லை என,
தெளிவுபடக் கம்பன் உறுதிசெய்கிறான்.
பார்த்தல், காணுதல் எனும் சொற்கள் இருக்க,
நோக்குதல் எனும் சொல்லை,
கம்பன் இவ்விடத்தில் பயன்படுத்துவது அவதானிக்கத்தக்கது.
குறிப்போடு பார்த்தலே நோக்குதலாம்.
மிதிலையில், இராமனும் சீதையும்,
ஒருவர்க்கொருவர் பார்த்துக்கொள்வதை,
‘அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினான்’ என்று,
நோக்கல் எனும் இதே வார்த்தையாற் குறிப்பிடுகிறான் கம்பன்.
இங்கும் நோக்கினான் எனும் வார்த்தையே,
கம்பனால் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

அங்ஙனமாயின்,
இராமன் பார்வையிற் பொதிந்திருந்த நோக்கம்தான் என்ன?
‘உன்மேல் அன்பாயிருக்கிறேனாயினும் அறம் நோக்கி,
உன் கற்பைச் சோதிக்கப்போகிறேன்’, எனும் குறிப்பு,
இராமன் பார்வையில் இருந்தது போலும்.
உணர்ச்சிமிகுதியினால்,
சீதை,
இராமன் பார்வையிலிருந்த அக்குறிப்பை,
கவனியாது விட்டனள்.



இராமனின் சுடுவார்த்தைகளால்,
 மனம் வெந்து தேம்புகிறாள் சீதை.
 'அசோகவனத்திற் கண்ட தன் மாண்பினை,
 மாருதி உரைத்திலனோ?' என அரற்றுகிறாள்.
 'என் தவம், என் நலம், என் கற்பு இவையனைத்தும்,
 இராமன் உணராததால் வீணாயிற்று' என விம்முகிறாள்.
 'மங்கையர்தம் மனநிலையை,
 மும்மூர்த்திகளும் அறியவல்லரோ?' என அழுகிறாள்.
 பின், சற்று தெளிவுற்றவளாய்,
 'கணவனே ஐயுற்ற பின்,
 புறத்தே இனி யாருக்காக என் கற்பினைக் காட்டுவேன்.
 சாதலே சிறந்ததென' உரைத்து,
 'இடுதி! தீ' என இலக்குவனுக்குக் கட்டளையிடுகிறாள்.
 திகைக்கும் இலக்குவன்,
 இராமன் அச்செயலைத் தடுப்பான் என நினைந்து,
 அவனை நோக்க,
 இராமனோ, 'முட்டுக தீ' என,
 கண்களால் குறிப்புக்காட்டுகிறான்.

'இளையவன்தனை அழைத்து, 'இடுதி, தீ' என,
 வளை ஒலி முன் கையாள் வாயின் கூறினாள்;
 உளைவுறு மனத்தவன் உலகம் யாவுக்கும்
 களைகளைத் தொழு, அவன் கண்ணின் கூறினான்.'

இப்பாடலில் வரும்,
 'வாயின் கூறினாள்', 'கண்ணின் கூறினான்' எனும்,
 இருதொடர்களும் ஆழ்ந்து கவனிக்கத்தக்கன.
 'கூறினாள்' எனும் சொல்லே கருத்தை முற்றுவிக்க,
 'வாயின் கூறினாள்' என,
 வேண்டாது கம்பன் உரைத்தது ஏன்?

தன் கற்பின் வன்மையறிந்த,
 இலக்குவன், அனுமன், வீடணன், முதலியோர்,
 இராமனுக்கு உண்மையுணர்த்தி,
 இறக்கும் தன் எண்ணத்தைத் தடுப்பார் என,
 அவ் ஏழையின் நெஞ்சு ஏங்குகிறது.
 தன் காதற்கணவனோடு கைகோர்த்து வாழும் விருப்பு,
 உள்நின்று உஞற்ற,
 இறப்பதற்காய்த் 'தீ முட்டுக' என,
 இலக்குவனுக்கு உரைத்த சொல்,
 அவள் மனதினின்றும் பிறவாமல்,
 வாயினின்றே பிறந்ததாய் உணர்த்தவே,
 கம்பன் 'வாயின் கூறினான்' என வலிந்து கூறுகிறான்.
 அதுபோலவே,
 சீதை தீ முட்டும்படி சொல்ல,
 அரன்று, அவலமுறும் இலக்குவன்,
 அண்ணன் கால்களைத் தொழ,
 மற்றவர் அறியாமல்,
 நடப்பது நாடகம் என அவனுக்கு உணர்த்தும் நோக்கோடு,
 வார்த்தைகளால் வெளிப்பட உரைக்காமல்,
 கண்களால் குறிப்புக்காட்டினான் இராமன் என உணர்த்த,
 'கண்களில் கூறினான்' எனவும்,
 கம்பன் உரைத்தனன் போலும்.
 தன் உணர்வுகளை,
 வார்த்தைகளாய்க் கொட்டிவிடுகிற இலக்குவன்,
 இவ்விடத்தில் மௌனித்திருப்பது,
 நடப்பது நாடகமென,
 அவனும் உணர்ந்தானோ? என ஐயுறவைக்கிறது.
 நடப்பது நாடகமென உணரினும்,
 தாயாய்த் தான் கருதும் சீதையின் தனித்துயர் பொறுக்க
 மாட்டது,

இலக்குவன் நெஞ்சு வாடவே செய்கிறது.
 இலக்குவன் மட்டுமன்றி,
 அறிஞனான அனுமனும்,
 சீதையின் கற்பின் திறத்தை இலங்கையில் உடனிருந்து
 கண்டவனான வீடணனும் கூட,
 இவ்விடத்தில் மௌனம் சாதிக்கின்றனர்.
 இராமனோடு நெருங்கி,
 அவன் உணர்வைப்புரிந்தவராகையால்,
 அவர் அனைவரும் இராமனின் நோக்கத்தைப் புரிந்தனர்
 போலும்.
 அதுமட்டுமன்றி,
 கணவன் மனைவிக்கு இடையிலான,
 உறவு நிலை உரையாடலில்,
 மூன்றாம் மனிதர் தலையிடுவது தவறு எனும் நாகரீகமும்,
 இவர்கள் மௌனத்தால் நமக்கு உணர்த்தப்படுகிறது.



மாயமானின் அவலக்குரல் கேட்டு,
 இராமனுக்குத் தீமையென நினைந்து,
 இலக்குவனை அவ்விடம் செல்ல ஆணையிட்ட சீதை,
 அச்செயலை அவன் மறுக்கவே,
 'நின்ற நின் நிலை நெறியிற்றன்று' என,
 முன்பு வைதனள்.
 தூயனான இலக்குவனை வீணாய்த் தான் வைதமை,
 மூளாத்தீப்போல் உள்நின்று,
 சீதையின் மனத்தை வாட்டி நின்றது.
 அசோக வனத்தில் அனுமனிடம்,
 'என் மஞ்சனை வைதேன்' என,
 மருண்டுரைக்கும் சீதையின் மனத்தால்,
 இவ்வுண்மை உணர்கிறோம்.
 அம்மனக்குற்றம் நீங்க,

இலக்குவன் கையாலேயே எரிமுட்டி,
அதில் அவளை இறக்கி,
அவள் உள்ளத்தின் உட்கிடந்த குற்ற உணர்வையும்,
இராமன் நீக்கினான் எனக்கொள்வதும் பொருந்துமாம்.



மும்முர்த்திகளும், தேவரும், உலகமும், உயிர்களும்,
வாய்திறந்து அரற்ற,
இராமனை வலம் வந்து வணங்கி,
அக்கினியுட் புகுகிறாள் அன்னை.

‘கனத்தினால் கடந்த பூண் முலைய கைவளை,
மனத்தினால், வாக்கினால், மறு உற்றேன் எனின்,
சீனத்தினால் சுடுதியால், தீச் செல்வா!’ என்றாள்;
புனத் துழாய்க் கணவற்கும் வணக்கம் போக்கினாள்.’

மாற்றானால் விரும்பப்பட்ட மாசு உடலுக்குண்டு.
வாக்கும் மனமுமோ எனின்,
அவை,
இராமன் நினைவின் நின்று என்றும் அகலப்பெறா தூய்மைய.
அதுநோக்கியே,
அவ்விரண்டினாலும் குற்றமிழைத்தேனெனின்,
‘சுடுக’ என உரைத்து,
அன்னை தீ புகுகிறாள் போலும்.
அதுவுமன்றி,
தான் உடலினாற் தவறிழையாததை உலகம் வெளிப்பட
அறியும்.

அதனை நிரூபித்தல் தேவையன்றாம்.
உடல்போலவே,
தன் மனதும், வாக்கும் தூய்மையுடையன என்பதை
உணர்த்தவே,

அவ்விரண்டையும் தனித்துரைத்து,
தீயுட் புகுந்தாள் அன்னை எனக் கொள்வதும்,
பொருந்துமாம்.



அன்னை அக்கினியுள் புக,
அவள் கற்பின் தீயினால்,
நெருப்பிலிட்ட பஞ்சாய்,
தீ தீய்ந்தது.

‘பாய்ந்தனள்; பாய்தலும், பாலின் பஞ்சு எனத்
தீய்ந்தது அவ் ளி, அவள் கற்பின் தீயினால்.’

சீதையின் கற்பால் சுடப்பட்ட அக்கினிதேவன்,
அவளைக் கையிற் சுமந்து,
இராமன்முன் தோன்றுகிறான்.

‘அழுந்தின நங்கையை அங்கையால் சுமந்து
எழுந்தனன் - அங்கி, வெந்து எரியும் மேனியான்.’

‘சீதையை நெருப்பிலிட்டு,
என்னைத் தண்டித்தது ஏன்?’ எனக் கேட்டு நிற்கும்
அக்கினிதேவனை,

அறியாதவன் போன்று,

‘யார் நீ?

எரியுட் தோன்றி இத்தீயளைச் சுடாது போற்றுகிறாய்,
யார் சொல்லி இச்செயல் செய்கிறாய்?’ என வினவுகிறான்
இராமன்.

‘இன்னது ஓர் காலையில், இராமன், ‘யாரை நீ?

என்னை நீ இயம்பியது, எரியுள் தோன்றி? இப்

புன்மை சால் ஒருத்தியைச் சுடாது போற்றினாய்;

அன்னது ஆர் சொல்ல? ஈது அறைதியால்’ என்றான்.’

அக்கினிதேவனோ,

‘எப்பொருளின் தூய்மையையும் நீருபிப்பவன் யான்.

சீதையின், கற்பு எனும் வெந்தீ சுட,

பொறுக்காது நின்முன் வந்தனன்’ எனக்கூறி,

உலகறியச் சீதையின் கற்பின் திறத்தை,

உறுதி செய்து உரைக்கிறான்.

அவன் கூற்றினால் உலகம் உவக்கிறது.

அப்போதும் அதிராத இராமன்,

‘தூய்மையை உலகுக்கு உணர்த்துபவன் நீ.

பழிப்பிலள் இவளென நீ உரைத்தலால்,

இனி, இவள் விலக்கத்தக்கவள் அல்லள்’ என்கிறான்.

‘அழிப்பு இல சான்று நீ, உலகுக்கு; ஆதலால்,

கழிப்பு இல சொல்ல, நீ இவளை, ‘யாகும் ஓர்

பழிப்பு இலள்’ என்றனை; பழியும் இன்று; இனிக்

கழிப்பிலள்’ என்றனன் - கருணை உள்ளத்தான்.’

அக்கினிதேவன்,

சீதையின் கற்பினை உறுதிசெய்த பின்பும்,

இவள் விலக்கத்தக்கவள் அல்லள் என,

இராமன் உரைத்தானேயன்றி,

அவளை, தான் ஏற்றதாய் உரைத்தானல்லன் என்பது,

ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கது.



அக்கினிதேவன்,

சீதையின் கற்பினை உறுதிசெய்த பின்பும்,

இராமன் முழுமையாய்த் தெளிவு பெற்றிலனோ? எனும்,

ஐயம் தோன்றும் வண்ணம்,

மேலும் சில பகுதிகளை இப்படலத்துள்,

இணைக்கின்றான் கம்பன்.

அக்கினிதேவன் வந்து சென்ற பின்பு,

பிரமதேவன் தோன்றி,

இராமனுக்கு, அவன் அவதார நிலையை உணர்த்துகிறான்.
 தொடர்ந்து, சிவபெருமான் பிரசன்னமாகி,
 மீண்டும் சீதையின் கற்பினை உறுதிசெய்கிறார்.
 முடிவாக, சிவபெருமானின் பணிப்பின் பெயரில்,
 சொர்க்கத்திலிருக்கும் தசரதன் பூதலம் வந்து,
 இராமனைப் பாராட்டி,
 பின், தனைவணங்கிய சீதையைத் தழுவி,
 'தீக்குளிக்கச் செய்தமைக்காக இராமன்மேல் கோபம்
 கொள்ளற்க' என வேண்டி,
 'இராமன் செயலால் நின் நலம் உயர்ந்ததன்றித்
 தாழ்ந்ததில்லை' என உரைத்து,
 அவளைச் சமாதானம் செய்கின்றான்.

'என்று, மைந்தனை எடுத்து எடுத்து, கிறுகுறத் தழுவி,
 குன்று போன்று உள தோளினான், சீதையைக் குறுக,
 தன் சூணைக் கழல் வணங்கவும், கருணையால் தழுவி
 நின்று, மற்று இவை நிகழ்த்தினான், நிகழ்த்த அரும் புகழோன்.'

'“நங்கை! மற்று நின் கற்பினை உலகுக்கு நாட்ட,
 அங்கி புக்கிடு” என்று உணர்த்திய அது மனத்து அடையேல்;
 சங்கை உற்றவர் பெறுவதும் உண்டு; அது சரதம்;
 காங்கை நாடுடைக் கணவனை முனிவுறக் கருதேல்.

'“பொன்னைத் தீயிடைப் பெய்தல் அப் பொன்னுடைத் தூய்மை
 தன்னைக் காட்டுதற்கு” என்பது மனக் கொளல் தகுதி;
 உன்னை காட்டினன், “கற்பினுக்கு அரசி” என்று, “உலகில்,
 பின்னைக் காட்டுவது அரியது” என்று எண்ணி, இப்பெரியோன்.'

'பெண் பிறந்தவர், அருந்ததியே முதல் பெருமைப்
 பண்பு கிறந்தவர்க்கு அருங் கலம் ஆகிய பாவாய்!
 மண் பிறந்தகம் உனக்கு; நீ வான் நின்றும் வந்தாய்;
 எண் பிறந்த நின் குணங்களுக்கு இனி இழுக்கு கிலையால்.'



சீதை தீக்குளித்து மீண்டபின்னும்,
 பிரமனும், சிவனும், தசரதனும் தோன்றி,
 இராமனைத் தேறுதல் செய்வதால்,
 தீக்குளித்த பின்னும்,
 இராமன், சீதையை ஐயுற்றானோ? என,
 ஐயுறுவார் கருத்துத் தவறானது.
 அங்ஙனமேல்,
 மேற்சம்பங்கள் நிகழ்ந்தது எதற்காக?
 அறிதல் அவசியமாம்.



கம்பகாவியத்தில்,
 இராமனுக்கு மானுடநிலை, தெய்வநிலை என,
 இருநிலைகள் உண்டு.
 தெய்வநிலையில் இராமனை நோக்குவார்க்காகவே,
 தொடரும் காட்சிகள் அமைக்கப்படுகின்றன.
 அக்கினி,
 தேவனேயன்றி, தெய்வம் இலனாம்.
 தேவர்கள், தெய்வ ஆணைக்கு ஆட்படுவர்.
 தேவுக்கள் பிறர் ஆணையில் இயங்குவர் என்பதனை,
 அக்கினியினுடனான இராமன் உரையாடலில்வரும்,
 'கீபுன்மைசால் ஒருத்தியைச் சுடாகு போற்றினாய்!
 அன்னகு ஆர் சொல்ல?' எனும் கூற்று உறுதிசெய்யும்.
 இதனால், அக்கினியின் சாட்சி,
 தெய்வ அவதாரமான இராமன் ஆணையால் நிகழ்ந்ததோ?
 என,
 கற்போரில் சிலர் ஐயுறல்கூடும்.
 இராமன் மானுடனாயின்,
 தொடரும் காட்சிகளுக்கான தேவை, அற்றிருக்கும்.

அவதார புருசனாயும் இராமனை உரைத்ததால்,
 அக்கினியில் இட்ட பின்னும்,
 சீதையின் கற்பினை,
 தெய்வங்களின் மூலமும் உறுதிசெய்கிறான் கம்பன்.
 அதுநோக்கியே,
 அக்கினி வருகையின்பின்,
 தெய்வங்களுள் உயர்ந்தவராகிய,
 மும்மூர்த்திகளுள் இருவரான பிரமனும், சிவனும் கூட,
 பூதலம் வருவதாயும்,
 பிரமன் இராமனின் அவதார நிலையையும்,
 சிவன் சீதையின் கற்புநிலையையும் உணர்த்துவதாயும்,
 காட்சி அமைக்கிறான் அவன்.
 ஏவுனர் இல்லா இறையவர் உறுதிசெய்ய,
 சீதையின் கற்பும், ஐயுறுவார் அகமும் தெளிகின்றன.
 இஃது உண்மையாயின்,
 அதன்பின்னும்,
 தசரதன் வந்து தேறுதல் செய்யும் காரணம் என்ன?
 கேள்வி பிறக்கும்.
 பதில் காண விழைகிறோம் நாம்.



அக்கினியும், பிரமனும், சிவனும் அங்கீகரிக்க,
 சீதையின் ஒழுக்கம் உறுதிசெய்யப்படுகிறது.
 அந்த அளவில்,
 இராமன் அவளை மனைவியாய் ஏற்கும் உரிமையை
 எய்துகிறான்.
 எனினும், அவளைப் பட்டத்தரசியாய் ஏற்க,
 குல மூதாதையரின் அங்கீகரிப்பு அவசியமாகிறது.
 தனிவாழ்வு வேறு, பொதுவாழ்வு வேறு.
 பொதுவாழ்வுக்காம் உரிமை தந்தவனாகிய,
 தசரதன் அங்கீகரித்தாலன்றி,

இராமன், சீதையைப் பட்டத்தரசியாய் ஏற்றல் இயலாது.
 அதுநோக்கியே,
 சிவனின் உத்தரவின் பேரில் தசரதன் வருகைதருகிறான்.
 சீதையைத் தேற்றும் தசரதன்,
 'தீக்குளிப்புக்காக நின் கணவனைக் கோவிக்காதே' என
 உரைக்கையில்,
 'கங்கை நாடுடைக் கணவனை' என,
 கம்பன் இடும் வார்த்தைகள்,
 ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தக்கவை.
 'நின் கணவன், வெறுமனே கணவனாய் மட்டுமன்றி,
 கங்கை நாட்டின் அரசனாயும் இருக்கின்றான்.
 அதுநோக்கியே, நின்னைத் தீக்குளிக்கச் செய்தனன்.
 தெய்வ அங்கீகரிப்பால் நின்னை மனைவியாகவும்,
 குலமுதல்வனான எனது அங்கீகரிப்பால்,
 நின்னைப் பட்டத்தரசியாகவும் ஏற்கவேண்டியே இராமன்
 இச்செயல் செய்தனன்' என,
 தசரதன் குறிப்பால் உரைத்தமையை,
 மேற்தொடரின்மூலம் கம்பன் நமக்கு உணர்த்துகின்றான்.
 சீதையைத் தேற்றும் தசரதன் வார்த்தைகள்,
 அவளைப் பட்டத்தரசியாய் ஏற்கும் அங்கீகரிப்பினை
 இராமனுக்குப் பெற்றுத்தருகின்றன.
 ஆழ்ந்துநோக்கின்,
 பொதுவாழ்விற்புகுவோர்,
 தம் தனிவாழ்வு, பொதுவாழ்வுத் தூய்மையினை
 உலகிற்கு உணர்த்தி வாழுதலின் அவசியத்தை,
 இக்காட்சியூடு,
 கம்பன் அழுத்தி வலியுறுத்துகிறான் என்பதே உண்மையாம்.



மானுட நிலைநிற்கும் இராமன்,
 சீதையின் கற்பினை ஐயுறுவோர்க்காக,

இச்செயல் செய்தான் எனின்,
 தீயரான அவர்கள்,
 சீதை அக்கினியுட் புகுந்த பின்னும்,
 தொடர்ந்தும் அவளை ஐயுறாரா?
 ஐயுறும் அவர்கள் தம் பிழைகளுக்குச் சான்றாய்,
 இராமன், சீதையை அங்கீகரித்தமையை எடுத்துக் காட்டாரா?
 அவர்தம் முடிவில்லாத ஐயத்திற்கு,
 அக்கினியுட்புகுந்த சீதையின் செயல்,
 முற்றுப்புள்ளி வைக்குமா?
 கேள்விகள் பிறக்கும்.
 சீதையை இராமன் ஐயுற்றானில்லை.
 தம்வாழ்வு,
 உலகத்தார்க்கு முன்னுதாரணமாக இருத்தல் வேண்டியே,
 சீதையை இராமன் தீப்புகச் செய்தனன்.
 தன் தனிவாழ்வின் நடத்தைகள்,
 பொதுவாழ்வின் அறத்தினைப் பாதித்தல் கூடாது என்பதே,
 இராமனின் விருப்பு.
 சீதை தீக்குளிப்பின் பின்னும்,
 சீதை சிறையெடுக்கப்பட்டதை முன்னுதாரணமாய்க் காட்டி,
 தீயவர் எவரேனும் அறம்மீற முற்பட்டால்,
 சீதை வழிநின்று அவரும் அக்கினியுட் புகுதல் வேண்டும்.
 தீயர் அக்கினியிற் புகுவரேல் அழிவர்.
 சமூக அறம் காக்கப்படும்.
 எனவே,
 சீதையின் கற்பு அக்கினியால் உறுதி செய்யப்பட்ட பின்பு,
 அவளை ஐயுறுவோர் இருப்பினும்,
 அவர்தம் சொல்லும் செயலும்,
 சமூக அறநிலையைப் பாதிக்கா.
 அதனால்,
 பொதுவாழ்வின் அறநெறியை உறுதி செய்த பின்பு,
 இராமன்,

தன் தனிவாழ்வில் அன்போடு சீதையை ஏற்றுக் கொள்கிறான்.
 தீக்குளிப்பின் முடிவில் கவிக்கூற்றாய்வரும்,
 'கருணை உள்ளத்தான்' எனும் தொடர்,
 இராமனின் உண்மை மனநிலையை,
 உலகுக்கு உணர்த்துகிறது.



இராமன் சீதையைத் தீக்குளிக்கச்செய்த செயல்,
 ஐயத்தாலோ,
 அன்றி அவள் கற்பை சோதிக்கும் நோக்கத்தாலோ,
 விளைந்ததன்று என்பதும்,
 பொதுவாழ்வில் ஈடுபட்ட தன் தனிவாழ்வும்,
 தூய்மையுடையதே என,
 உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டும் இராமனின்செயல் இது
 என்பதும்,
 தன் தனிவாழ்வின் தூய்மையை உணர்த்தி,
 தலைவனான இராமன்,
 உலகத்தின் அறநிலையை வரையறை செய்தான் என்பதும்,
 மேற்கூறிய சம்பவங்களால் நமக்குத் தெற்றெனப்
 புலனாகின்றன.
 சீதையைத் தீக்குளிக்கச்செய்த இராமனின் செயல்,
 இன்றைய பெண்ணிலைவாதிகளாற் சொல்லப்படும்,
 ஆணாதிக்கத்தின் வெளிப்பாடு அன்றென்று,
 நாம் தெளிவுபட உணர்ந்து கொள்கிறோம்.
 அக்கினியுட் புகுந்து தன் கற்பின் திறம் உணர்த்தி,
 இராமனின் நோக்கத்தை வெற்றிகொள்ள வைத்து,
 ஒப்பற்ற வாழ்க்கைத் துணைநலமாய்,
 புகழ்புரிந்த இல்லாளாய்,
 நம் நெஞ்சமெலாம் நிறைந்து,
 நெருப்பைச் சுட்ட நெருப்பாய் ஒளிர்கிறாள்,
 அன்னை சீதை.



“மயன் மகள்”

மண்டோதரி.

கம்பகாவியத்தில்,

இவள் இரண்டே காண்டங்களில் காட்டப்படினும்,
கற்போர் மனதில் அசையா இடம் பிடித்தவள்.

‘அழகமர் மண்டோதரி’ என,

மணிவாசகரால் பாடப்பெற்று மாண்புற்றவள்.

கல்லாயும், புல்லாயும் கணவன் இருப்பினும்,

காரிகையரால்,

கற்பின் திறன் காக்க முடியுமெனக் காட்டியவள்.

கற்புச் சிறப்பில் அருந்ததிக்கு ஒப்பானவள்.

காமுகனான இராவணனின் மனைவியான இவள்,

ஏகபத்தினி விரதனான இராமன்தன் துணைவியாம்,

சீதைக்கு நிகரான கற்புத்திறம் கொண்டவள்.

சோலையில் வளர்ந்த பயன்மரம் சீதை.

பாலையில் வளர்ந்த பயன்மரம் மண்டோதரி.

முள்மரத்திற் படர்ந்த முல்லைக்கொடிபோல்,

விதியால் அவள் வாழ்வு அமையினும்,

மங்காது பூத்து மணந்த மாண்பினள்.

வீரர்களான இந்திரசித்தன், அக்ககுமாரன் ஆகியோரை,
பெற்றெடுத்த பெருமாட்டி.

அசுரதச்சனான மயனின் மாண்புறு மகள்.

இவ்வற்புதப் பாத்திரத்தில் கம்பன் கைவண்ணம்,
பல 'நாகாசு' வேலைகளைச் செய்கிறது.
கம்பன் கவித்திறத்தால்,
இப்பாத்திரம் கவினும் வகையினைக் காண்பதே,
இக்கட்டுரையின் நோக்கமாம்.



கம்பகாவியத்தில்,
நான்கு இடங்களில் மட்டுமே,
மண்டோதரி காட்டப்படுகிறாள்.
சுந்தரகாண்டத்திலேயே,
மண்டோதரிப் பாத்திரம்,
கம்பனால் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது.
அக்காண்டத்தில்,
இருமுறை மண்டோதரியை நாம் தரிசிக்கின்றோம்.
பின், யுத்தகாண்டத்தில் இருமுறை மண்டோதரியைச்
சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டுகின்றது.
சுந்தரகாண்டத்தில்,
மண்டோதரி அறிமுகமாகும் முதற்காட்சியிலேயே,
அப்பாத்திரத்தின் இயல்புகளனைத்தையும்,
காட்டிவிடுகிறான் கம்பன்.
காவியத்தின் உட்புகுந்து,
கம்பன் கவியூடு மண்டோதரியைக் காண்பாம்.



அக்காட்சியைக் காணும்முன்,
சிந்தனைக்குரிய ஒரு சிறுகுறிப்பு.
மண்டோதரி மனைவியாய் அமைந்திருக்க,
சீதைமேல் இராவணன் காமுற்றதைக் காரணமாய்க்கொண்டு,
மண்டோதரி,

அழகும், கவர்ச்சியும் அற்றவள் என்பது போலும்,
 சீதையுடனான வடிவ ஒப்பீட்டில்,
 அவள் தாழ்ந்தவள் என்பது போலும்,
 கற்றோர் சிலருக்கு ஒரு கருத்துண்டு.
 அக்கருத்து தவறென்பதை,
 மண்டோதரியின் அறிமுகத்திலேயே,
 நிருபணம் செய்கிறான் கம்பன்.
 சுந்தர காண்டத்தில்,
 அடுத்தடுத்து மண்டோதரி தோன்றும்,
 இரண்டு காட்சிகளும்,
 கற்போர் மனதில் அவள்பற்றிய முழுவடிவை,
 உருவாக்குகிறான் அவன்.
 அழகும், திருவும் மட்டுமன்றி,
 கற்பின் திறத்தால்,
 தெய்வத்தன்மையும் வாய்க்கப்பெற்றவள் இவள் என்பதை,
 இவ்விரு காட்சிகளும் குறிப்பால் உணர்த்தும்,
 கம்பனின் கைத்திறன் கற்றோர்க்கு விருந்தாய் அமைவது.
 அவ்வரிய விருந்தைச் சுவைக்கும் விருப்போடு,
 மண்டோதரி தோன்றும் அறிமுகக்காட்சியை,
 முதலில் காணப்புகுவாம்.



பிராட்டியைத் தேடி,
 கடல் தாண்டி இலங்கை வருகிறான் அனுமன்.
 தன்உருவைச் சிறிதாக்கி,
 இலங்கை மாநகருட் புகுந்து,
 அனைத்து இடங்களிலும் அன்னைையைத் தேடுகிறான் அவன்.
 அங்ஙனம், சீதையைத் தேடிவரும் அனுமன்,
 அங்கிருந்த ஓர் அரண்மனையுட் புகுகிறான்.
 வானகமோ! என வளமுற்றிருந்த இலங்கையில்,

அற்புத மாளிகைகள் பலவற்றைக் கண்ட அனுமன்,
 அம்மாளிகைகளுள்,
 தலையாயதாய் இருந்த இம்மாளிகையைக் கண்டு,
 அதன் சிறப்பால் வியந்து,
 இராவணன், தான் விரும்பும் சீதையை,
 உயர்ந்ததான இம்மாளிகையில்தான்,
 சிறைவைத்திருப்பான் என எண்ணுகிறான்.
 அங்ஙனம், அனுமனால் வியக்கப்படுவது,
 மண்டோதரியின் மாளிகை.

இலங்கைநகரை,

அழகுற அமைத்துக்கொடுத்தவன் அசுரதச்சனான மயன்.

அவனது மகளான மண்டோதரியே,

இராவணனின் பட்டத்தரசி.

இலங்கையில்,

அழகுற்ற பல மாளிகைகளை அமைத்த மயன்,

தன் மகளுக்கென,

மற்றைய மாளிகைகளைவிட சிறப்புற்ற ஒரு மாளிகையை,

அமைத்துக் கொடுத்தனன் போலும்.

அனுமனால் பேசப்படும் இம்மாளிகை பற்றிய சிறப்பினூடு,

கம்பன் இக்கருத்தை நமக்குத் தருகிறான்.

அம்மாளிகையை கம்பன் வர்ணிக்கும் பாடல் இது.

‘கண்டு, கண்ணொடும் கருத்தொடும் கடாவினன்,

‘காரணம் கடை நின்றது;

உண்டு வேறு ஒரு சிறப்பு; எங்கள் நாயகற்கு

உயிரினும் இனியானைக்

கொண்டு போந்தவன் வைத்தது ஓர் உறையுள்கொல்?

குலமணி மனைக்கு எல்லாம்

விண்டுவின் தட மார்பினின் மணி ஒத்தது

இது!’ என, வியப்புற்றான்.’



அங்ஙனம் அழகுற்றிருந்த அரண்மனையில்,
ஒரு பஞ்சணையில் மண்டோதரி படுத்துக்கிடக்கின்றாள்,
அக்காட்சியைக் காண்கிறான் அனுமன்.

இவ்விடத்தில்,

அறிஞனும், காமங்கடந்த பிரமச்சாரியுமான அனுமனின்
கண்கண்டு,

மண்டோதரி நமக்குக் காட்டப்படுகிறாள்.

தெய்வ மங்கையர்,

அவள் கால்களைப் பிடித்தும்,

சாமரம் வீசியும்,

வீணை வாசித்தும்,

பணியாற்றி நிற்கின்றனர்.

தேவமங்கையர் மீட்டிய யாழிசையையும்,

கற்பக மலர்களின் வாசனையையும்,

உறக்கத்திலும் அவளது செவியும், நாசியும் துயக்கின்றன.

உறங்கிக் கிடக்கும் மண்டோதரியின் கால்களை,

மன்மதனின் ஐந்து மலரம்புகளையும் தாங்கி நிற்கும்,

அழகிய அம்பராத்தூணிக்கு ஒப்பிடுகிறான் கம்பன்.

‘அரம்பை, மேனகை, தீலோத்தமை, உருப்பசி

ஆதியர், மலர்க் காமன்

சரம் பெய் தூண்போல் தளிர் அடி தாம் தொட,

சாமரை பணிமாற,

கரும்பையும் சுவை கைப்பித்த சொல்லியர்,

காமரம் கனி யாழின்

நரம்பின் இன் இசை செவி புக, நாசியில்

கற்பக விரை நாற.’

இங்ஙனமாய்,

அழகுற அரண்மனையில் உறங்கிக் கிடக்கும்,

மண்டோதரியைக் கண்டு,

இவளே சீதையென மயங்குகிறான் அனுமன்.

“இன்ன தன்மையின், எரி மணி வீளக்கங்கள்
எழில் கெடப் பொல்கின்ற
தன்னது இன் ஒளி தழைப்புறத் துயில்வுறு
தையலை, தகைவு இல்லான்,
'அன்னள் ஆகிய சானகி இவள்' என
அயிர்த்து, அகத்து எழு வெந் தீ,
துன்னும் ஆர் உயிர் உடலொடு கடுவது ஓர்
துயர் உழந்து, இவை சொன்னான்:”

மண்டோதரியின் தோற்றம் கண்டு,
இவளே சீதையென,
பேரறிஞனான அனுமனே,
ஐயுறுவதாய்க் காட்டுவதன் மூலம்,
மண்டோதரி சீதைக்கு நிகரானவள் என,
நிருபணம் செய்கிறான் கம்பன்.
புறம் கொண்டு அகம் காணும் ஆற்றல் மிக்க அனுமன்,
மண்டோதரியைச் சீதையாய் ஐயுற்றதால்,
மண்டோதரி புறத்தால் மட்டுமன்றி,
அகத்தாலும் சீதைக்கு நிகரானவள் என,
நாம் தெரிந்து கொள்கின்றோம்.



அறிஞரிடம் விளையும் ஐயக்கருத்து,
அவர்தம் விரிந்த அறிவுத்திறத்தால்,
வலிமையின்றி, கணப்பொழுதில் தோன்றி மறைதலே இயல்பு.
ஆனால், பண்டிதனான அனுமனோ,
மண்டோதரியைச் சீதையோ என ஐயுறுகையில்,
அவ் ஐயம்,
வலிமையாய்த் தோன்றியதாய்க் காட்டுகிறான் கம்பன்.
அதனாற்றான்,

மண்டோதரியைச் சீதையாய்க் கருதிய அனுமன்,
கற்பு நீங்கிய சீதை இவளெனின்,
'இராமன் புகழும், பெருமையும், இலங்கையும், நானும்,
இன்று அழிதல் திண்ணம்' என்கின்றான்.

'எற்பு வான் தொடர் யாக்கையால் பெறும் பயன்
கிழந்தனள்! இது நிற்க
அற்பு வான் தளை இற் பிறப்புஅதெனாடும்
கிகந்து தன் அருந் தெய்வக்
கற்பு நீங்கிய கனங்குழை இவள் எனின்
காகுத்தன் புகழோடும்
பொற்பும் யானும், இவ் இலங்கையும் அரக்கரும்,
பொன்றுகும் இன்று' என்றான்.'

இப்பாடலில் வரும் 'எனின்' எனும் வார்த்தை,
அனுமன் கொண்டது ஐயமே என்பதையும்,
'பொன்றுகும் இன்று' எனும் தொடர்,
அந்தவினாடியில் அவ்ஐயம்,
வலிமையாய் நின்றதென்பதையும் காட்டி நிற்கின்றன.
வினாடி அளவே தோன்றிடினும்,
வலிமையாய்த் தோன்றிய அனுமனது ஐயம்,
அனுமனது அறியாமையை வெளிப்படுத்தும் நோக்கோடு,
கம்பனால் உரைக்கப்படவில்லை.
மண்டோதரி, சீதைக்கிடையிலான,
ஒற்றுமையின் வலிமை உணர்த்தவே உரைக்கப்பட்டது.
அனுமனுக்கு ஏற்பட்ட இவ்வலிமையான ஐயத்தின் மூலம்,
மண்டோதரி,
சீதைக்கு நிகரானவளே என,
கம்பன் மேலும் வலியுறுத்துகிறான்.



சீதையோ என, மண்டோதரியை ஐயுற்ற அனுமன்,
 சில நிமிடங்களில், அவ் ஐயம் அகலப்பெறுகிறான்.
 தெளிவுற்ற அனுமன்,
 அறிவுக் கண்கொண்டு,
 உறங்கிக்கிடக்கும் மண்டோதரியை, மீண்டும் நோக்குகிறான்.
 சீதையெனின் மானுட வடிவினள் ஆவாள்.
 இவள் அவ்வடிவில் மாறுகொள்கிறாள்.
 அரக்கியோ! தேவமாதோ! என ஐயுறும்படி இம்மங்கை
 இருக்கின்றாள்.
 இவ்வடிவ வேறுபாடு,
 உறங்கிக்கிடப்பவள் சீதையல்லள் என அனுமனுக்கு
 உணர்த்துகிறது.
 இராமனைக்கண்டு காதலுற்ற ஒரு பெண்,
 காமனைக்காணினும் காதலுறாள் எனும் உணர்வு தைக்க,
 தான் நினைந்தது மிகை என உணர்ந்து,
 பஞ்சணையிற் கிடப்பவள் சீதையல்லள் என,
 தெளிவுறுகிறான் அனுமன்.

‘மானுயர்த் திரு வடிவினள் அவள்; இவள்

மாறு கொண்டனள்; கூறின்,

தான் இயக்கியோ? தானவர் தையலோ?

ஐயுறும் தகை ஆனாள்!

கான் உயர்த்த தார் இராமன்மேல் நோக்கிய

காதல் காரிகையார்க்கு

மீன் உயர்த்தவன் மருங்குதான் மீளுமோ?

நினைந்தது மிகை’ என்றான்.’

இராமன் உரைத்த,

சீதைக்காம் இலக்கணங்கள் சில பொருந்தியிருப்பினும்,
 இவள் சீதை அல்லள் என்பதற்காம் சான்றினை,
 சகலாகம பண்டிதனான அனுமனின் அறிவு,

தொடர்ந்து தருகிறது.

உறங்கிக் கிடக்கும் மண்டோதரியின் கூந்தல் விரிந்து கிடக்க,
அவளையறியாமல் உறக்கத்தில் அவள் வாய்,
சில தீயசொற்களைப் பயில்கிறது.

விரிந்து கிடக்கும் கூந்தல்,

அவள் எய்தப்போகும் அமங்கலத்தை உரைக்கின்றது.

உறக்கத்தில் அவள் வாயுரைத்த சொற்கேட்டு,

அச்சொற்பிறத்தற்கு ஏதுவான,

அவள் காணும் கனாவினை உணர்ந்து,

அக்கனாவின் பயன் கொண்டு,

இவளுக்குப் பெரிய தீங்கு எய்த இருக்கிறது என,

பேரறிஞனான அனுமன் உய்த்து உணருகிறான்.

இவள் கணவற்கும், தேசத்திற்கும்,

விரைவில் பேரழிவு உறும் என்பதை,

அனுமன் அறிந்து கொள்கிறான்.

‘இலக்கணங்களும் சீல உள என்னினும்,

எல்லை சென்று உறுகில்லா

அலக்கண் எய்துவது அணியது உண்டு’ என்று, எடுத்து

அறைகுவது, இவள் யாக்கை;

மலர்க் கருங் குழல் சோர்ந்து, வாய் வெரீஇ, சீல

மாற்றங்கள் பறைகின்றாள்;

உலக்கும் இங்கு இவள் கணவனும்; அழிவும், இவ்

வியன் நகர்க்கு உளது!’ என்றான்.’

இவ் அனுமானப்பிரமாணங்களால்,

தான் கண்டவள் சீதை அல்லல் எனத் தெளிவுற்று,

அப்புறம் செல்கிறான் அனுமன்.

இவ்வறிமுகக் காட்சியில்,

சீதைக்கு ஒப்பான மண்டோதரியின் அழகினையும்,

பண்புநலத்தினையும்,

தேவரும் பணியும் அவள் பெருமித வாழ்வினையும்,
அவள் எய்த இருக்கும் துன்பத்தினையும்,
கம்பன் நமக்குக் காட்டுகிறான்.

இது, மண்டோதரியை நாம் தரிசிக்கும் முதற்காட்சி.
இனி,
மண்டோதரி தோன்றும் இரண்டாம் காட்சியைக் காண்போம்.



தெளிவுற்ற அனுமன்,
பிராட்டியை அசோக வனத்தில் சந்தித்து,
பின், இராவணனைக் காணவிரும்பி,
அதற்காம் வழிசமைக்க,
அசோக வனத்தை அழிக்கத் தொடங்குகிறான்.
கிங்கரர், சம்புமாலி, பஞ்சசேனாதிபதிகள் ஆகியோர்,
அனுமனைப் பிடிக்க முயன்று மடிந்துபோக,
மண்டோதரி புதல்வனான அக்ககுமாரன்,
போருக்குக் கிளம்புகின்றான்.
அனுமனோடு மற்போர் செய்து அவனும் மாண்டுபோக,
அக்ககுமாரன் அழிந்த செய்தி கேட்டு,
இராவணனைச் சூழ்ந்து,
மண்டோதரி முதலியோர் அழுது புலம்புகின்றனர்.
அழுது புலம்பும் பல பெண்கள் மத்தியில் ஒருத்தியாய்,
மண்டோதரி மீண்டும் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறாள்.
முதற்காட்சியில்,
உறக்கநிலையில் மண்டோதரியைத் தரிசித்த நாம்,
இக்காட்சியில் இயங்குநிலையில் அவளைக் காண்கிறோம்.
'கயல் மகிழ் கண் இணை கலுழி கான்று உக,
புயல் மகிழ் புரி குழல் பொடி அளாவுற,
அயன் மகன் மகன் மகன் அடியின் வீழ்ந்தனள்,
மயன் மகள்; வயிறு அலைத்து அலறி மாழ்கினாள்.'

காவியநாயகியாகிய சீதையின் அறிமுகத்தில்,
அவள் கண்ணிணைகள்,
இராமன் கண்களைக் கௌவி மகிழ்வதாய்க் காட்டுவான்
கம்பன்.

‘எண்ணரு நலத்தினள் இனையள் நின்றழி
கண்ணொடு கண்ணிணைக் கௌவி ஒன்றையொன்றுண்ண’
மண்டோதரி தோன்றும் இக்காட்சியிலோ,
அவளின் கண்ணிணைகள்,
கண்ணீராற் சோர்வதாய்க் கம்பனாற் காட்டப்படுகின்றன.
‘கயல் மகள் கண்ணிணை கலுழி கான்றுக’
அறிமுகக் காட்சிகளில் அமைந்த,
கண்ணிணைகளின் இம்மாறுபட்ட வெளிப்பாட்டால்,
சீதை, மண்டோதரி ஆகியோரின்,
வேறுபட்ட வாழ்க்கைநிலையை,
மறைமுகமாய்க் கம்பன் நமக்கு உணர்த்த முயல்கிறான்.
வாழ்வே அழகையாய் வருந்தப்போகிறாள் மண்டோதரி
என்பதை,
கம்பன், குறிப்பால் நாம் உணர்ந்து கொள்கிறோம்.



மண்டோதரி பற்றிய பல செய்திகளையும்,
இப்பாடலில்,
கம்பன் நமக்குத் திரட்டித் தருகிறான்.
அசுர சிற்பியான மயனின் மகள் இவள் என்பது,
இப்பாடல் தரும் முதற்செய்தி.
பாடலில் வரும் ‘மயன் மகள்’ எனும் தொடரால்,
இச்செய்தியை அறிகிறோம்.
கயல் போன்ற அழகிய கண்களையும்,
மேகம் போன்ற கரிய கூந்தலையும் கொண்டு,
அழகுற்றுத் திகழ்பவள் இவள் என்பது,
இரண்டாவது செய்தி.

‘கயல்மகிழ் கண்’, ‘புயல் மகிழ் புரிசூழல்’ எனும் இருதொடர்களும், இச்செய்திகளைத் தருகின்றன. சிறப்புமிக்க வம்சத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டவள் என்பது மூன்றாவது செய்தி. இச்செய்தி சொல்லவே ‘அயன் மகன் மகன் மகன்’ என, இராவணன் வம்சத்தைக் கம்பன் விரித்துரைக்கின்றான். பேரன்புமிக்க தாய் இவள் என்பது நான்காவது செய்தி. ‘வயிறு அலைத்து அலறீ மாழ்கினாள்’ எனும் தொடரால், இச்செய்தியை உய்த்து உணர்கிறோம். கணவனை அன்றி வேறு கதி அறியாதவள் என்பது ஐந்தாவது செய்தி. மகனின் இழப்பைத் தாங்கமுடியாது, கணவன் காலே கதியென வீழ்ந்து கதறும் அவள் செயல், இச்செய்தியை உணர்த்துகிறது. ‘அடியின் வீழ்ந்தனள்’ எனும் தொடர் இக்கருத்துணர்த்தி நிற்கிறது. இங்ஙனமாய், மண்டோதரியை அறிமுகம் செய்யும் இவ்விரண்டாவது பாடலில், மண்டோதரி பற்றிய ஒரு முழுப்பார்வையை, கம்பன் நமக்குக் காட்டிவிடுகிறான்.



முதல் அறிமுகத்தில், மண்டோதரியின் பாதங்களை வர்ணித்த கம்பன், இவ்விரண்டாம் அறிமுகத்தில், அவளின் கூந்தலையும், கண்களையும் வர்ணிக்கிறான். தெய்வங்களை, பாதத்திலிருந்து கேசம்வரை வர்ணிப்பதும், மனிதர்களை, கேசத்திலிருந்து பாதம்வரை வர்ணிப்பதும் கவிஞர் இயல்பு.

மண்டோதாரிபற்றிய பாதாதி கேசமான இவ்வர்ணனையால்,
மண்டோதாரியின் தெய்வத்தன்மையை,
கம்பன்,

மறைமுகமாய் நமக்குக் உணர்த்த நினைக்கிறான் போலும்.
அவளின் அத்தெய்வத்தன்மையை,
திருவாசகத்தில் அவள் பெயர்பதித்து,
மணிவாசகரும் உறுதி செய்கிறார்.



முதல் இரண்டு காட்சியிலும்,
மண்டோதாரியின் பண்புநலத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்தி,
வடிவு நலத்தை வெளிப்படையாய்க் காட்டிய கம்பன்,
மூன்றாம் காட்சியில்,

அவள் வடிவு நலத்தோடு பண்புநலத்தையும்,
வெளிப்படையாய் இணைத்துக் காட்டுகின்றான்.

இராவணன்,

தன் மனைவியான மண்டோதாரிமேல் பெருங்காதல்
கொண்டிருந்ததை,

கம்பன், இக்காட்சியில் உறுதி செய்கிறான்.

மண்டோதாரி இராவணன்மேற் கொண்ட பெருங்காதலும்,

பகையையும் மதிக்கும் அவள் பண்பும்,

பட்டத்தரசிக்குரிய அவளது இனப்பற்றும்,

இக்காட்சியிற் கம்பனால் விரிக்கப்படுகின்றன.

அக்காட்சி காண்பாம்.



இந்திரனை வெற்றி கொண்டதால்,

இந்திரசித்தன் எனும் காரணப்பெயர்பெற்ற,

மேகவண்ணன் என்பான்,

மண்டோதாரியின் வயிற்றுதித்த இராவணனின் முதற்புதல்வன்.

அவன், போரில் இலக்குவனாற் கொல்லப்படுகிறான்.

இலக்குவன் முதலியோர்,
 இந்திரசித்தன் தலையை அறுத்துக்கொண்டு செல்ல,
 தலையற்றுக் கிடக்கும் மகனது உடலை,
 போர்க்களத்தில் தேடி எடுத்து,
 இலங்கையுள் கொண்டுவருகிறான் இராவணன்.
 தன் மைந்தனின் உடலைக்காண,
 மறுகிவருகிறாள் மண்டோதரி.

‘கருங் குழல் கற்றைப் பாரம்
 கால் தொட, கமலப் பூவால்
 குரும்பையைப் புடைக்கின்றாள் போல்
 கைகளால் முலைமேல் கொட்டி,
 அருங்கலச் சும்மை தாங்க,
 அகல் அல்குல் அன்றி, சற்றே
 மருங்குலும் உண்டு உண்டு’ என்ன,
 மயன் மகள் மறுகி வந்தாள்.’

இப்பாடலில்,
 மீண்டும் ஒருதரம் மண்டோதரியின் அழகும் இளமையும்,
 கம்பனால் பேசப்படுகின்றன.
 மாண்டு கிடக்கும் மைந்தனைக்காண மறுகிவரும் தாயின்,
 அழகினை வர்ணிப்பது நாகரீகம் ஆகுமா?
 கேள்வி பிறக்கிறது.
 வீழ்ந்து கிடப்பவன்,
 ‘வில்லாளரை எண்ணின் விரற்கு முன்னிற்கும்’ பெருவீரன்.
 அவன் வீரத்தால் ஈர்ப்புண்ட வாசகர் பலர்,
 இவன் மாண்டானே என மனம் வருந்துகின்றனர்.
 மாண்டது எதற்காக?
 அவர் மனத்துள் கேள்வி பிறக்கிறது.
 இராவணன் காமமே காரணம் எனப் பதில் பிறக்க,
 மண்டோதரி ஈர்ப்புடன் இருந்திருந்தால்,

இராவணனுக்கு சீதைமேல் காதல் பிறந்திருக்குமா?
 மீண்டும் அவர் மனத்துள் கேள்வி.
 விடை தேடும் அவர்தம் அறிவு, ஈர்ப்பற்ற மண்டோதரியே,
 மைந்தனின் மரணத்திற்குக் காரணமானாள் என,
 முடிவு செய்கிறது.
 வன்மையற்றவளாய் மண்டோதரியைக் கருதி,
 வாசகன் சலிப்புறுகிறான்.
 வாசகனின் அச்சலிப்புத் தவறென்றும்,
 மண்டோதரியின்,
 அழகுக்கோ, ஈர்ப்புக்கோ எக்குறையும் இல்லை என்றும்,
 வரம்பிகந்த இராவணன் காமமே,
 மைந்தன் மரணத்திற்காம் காரணம் என்றும்,
 உரைக்க வேண்டியே,
 மண்டோதரியின் அழகு,
 பொருந்தா இவ் இடத்தில் புகழப்படுகிறது.
 இப்பாடலில் வரும்,
 'கருங்குழல் கற்றைப் பாரம்' எனும் தொடர்,
 மண்டோதரியின் இளமையைச் சுட்டி நிற்கிறது.
 கைகளால் தன்மார்பில் அறைந்து கொள்கிறாள் மண்டோதரி.
 அச்செயல்,
 தாமரைப்பூக்களால் குரும்பைகளை மோதினாற்போல்
 இருப்பதாய்,
 உரைக்கிறான் கம்பன்.
 'கமலப் பூவால் குரும்பையைப் புடைக்கின்றாள் போல
 கைகளால் முலைமேல் கொட்டி.'
 மார்பில் அறையும் மண்டோதரியின் கைகள் சிவக்க,
 அக்கைகள் தாமரைக்கு உவமையாகின.
 மார்பிலறையும் மென்மையான கைகள் சிவப்பதால்,
 அம்மார்பு திண்மையுற்றிருப்பது,
 மறைமுகமாய் உணர்த்தப்படுகிறது.

இக்குறிப்பினால் மண்டோதரியின் இளமை,
 மற்றொருதரம் உறுதி செய்யப்படுகிறது.
 பருத்த மார்புகளைத் தாங்க,
 அகன்ற அல்குல் மட்டுமன்றி,
 இடையும் சிறிதளவு இருப்பதாய்த் தோன்ற,
 மண்டோதரி வருகிறாள் எனக் கம்பன் பாடுகிறான்.
 'அருங்கலச் சும்மைதாங்க, 'அகல் அல்குல் அன்றி, சற்றே
 மருங்குலும் உண்டுண்டு' என்ன, மயன்மகள் மறுகி வந்தாள்.''
 விரிந்த மார்பு, அகன்ற அல்குல்,
 சிறுத்த இடை, கறுத்த கூந்தல்,
 சிவந்த கைகள் என,
 அழகின் இருப்பிடமாய்,
 கம்பனால் காட்டப்படுகிறாள் மண்டோதரி.
 இத்தகைய அழகி, மனைவியாய் இருக்க,
 சீதையை நாடிய இராவணனின் சிறுமை,
 வாசகர்க்குத் தெற்றெனப் புரிகிறது.
 அதனால்,
 அவலத்திலும் அழகினை வர்ணித்த,
 கம்பனின் உத்தி வெற்றி பெறுகிறது.



காட்சி தொடர்கிறது.
 தன் மைந்தனின்,
 இழப்பறிந்து, ஏங்கி,
 தலையிற் கைவைத்து,
 தளர்ந்தோடி வருகிறாள் மண்டோதரி.
 நிலத்தில் மிதித்து அறியாத அவளின் தாள்கள்,
 நெருப்பில் நடக்குமாற்போல் தள்ளாடுகின்றன.
 வேடனின் அம்புபட்டு வீழும் மயில்போல,
 மலையென மாண்குகிடக்கும் மைந்தனின் மார்பின்மேல்,
 வீழ்கிறாள்.

‘தலையின் மேல் சுமந்த கையள்,

தழலின்மேல் நிற்கின்றாள்போல்
நிலையின்மேல் நிற்கும் தாளள்,

நேசத்தால் நிறைந்த நெஞ்சள்,
கொலையின்மேல் குறித்த வேடன்

கூர்ங் கணை உயிரைக் கொள்ள,
மலையின்மேல் மயில் வீழ்ந்தென்ன,

மைந்தன்மேல் மறுகி வீழ்ந்தாள்.’

இப்பாடலில்,

‘நேசத்தாள் நிறைந்த நெஞ்சள்’ எனும் தொடரால்,
மைந்தன்மேல் அவள் கொண்ட நிறைந்த அன்பும்,
‘மயிலென’ எனும் சொல்லால் அவள் அங்க லட்சணமும்,
உணர்த்தப்படுகின்றன.

மைந்தன் மார்பில் விழுந்து மயங்குகிறாள் மண்டோதரி.
உயிர்ப்பும், உணர்வும் அற்றவளாய் நீண்டபோது கிடந்து,
பின் மெல்லத்தேறி,
வாய்திறந்து அரற்றத்தொடங்குகிறாள்.

‘உயிர்த்திலள்; உணர்வும் இல்லள்;

உயிர் இலள்கொல்லோ! என்னப்
பெயர்த்திலள், யாக்கை; ஒன்றும்

பேசலள்; விம்மி யாகும்
வியர்த்திலள்; நெடிது போது

விம்மலள் மெல்ல மெல்ல
அயர்த்தனள் அரிதின் தேறி,

வாய் திறந்து, அரற்றலுற்றாள்.’

மாணடுகிடக்கும் மைந்தனைக்கண்டு,
நீண்டு விரிகிறது அவள் நினைவலைகள்.

கோலவடிவொடு கொஞ்சித்திரிந்த பாலப்பருவத்தில்,
கொள்ளைகொண்டு, உள்ளம் கவர,

மெல்ல நடந்து பிள்ளை செய்த வீரவிளையாட்டையெல்லாம்,
எண்ணிஎண்ணி, ஏங்கி உரைத்து ஏழை அழுகின்றாள்.

‘கலையினால் திங்கள் என்ன

வளர்கின்ற காலத்தே உன்,

சீலையினால் அரியை வெல்லக் காண்பது

ஓர் தவம் முன் செய்தேன்;

தலை கிலா ஆக்கை காண

எத் தவம் செய்தேன்! அந்தோ!

நிலை கிலா வாழ்வை கின்னும்

நினைவெனோ, நினைவு கிலாதேன்?’

‘தாள் அரிச் சதங்கை ஆர்ப்பத்

தவழ்கின்ற பருவத்தன்னில்,

கோள் அரி கிரண்டு பற்றிக் கொணர்ந்தனை;

கொணர்ந்து, கோபம்

முனறப் பொருத்தி, மாட முன்றினில்

முறையின் ஓடி

மீள அரு விளையாட்டு கின்னம்

காண்பெனோ, விதியிலாதேன்!’

‘அம்புல! அம்ம வா!’ என்று அழைத்தலும்,

அமர் வெண் திங்கள்

கிம்பர் வந்தானை அஞ்சல் என

கிரு கரத்தின் ஏந்தி,

வம்புறும் மறுவைப் பற்றி, ‘

முயல்’ என வாங்கும் வண்ணம்,

எம் பெருங் களிறே! காண,

ஏசற்றேன்; எழுந்திராயோ.’

மழலைப் பருவத்தில்,

சிலையினால் சிங்கத்தை வென்றதையும்,

தவமும் பருவத்தில்,
 சிங்கக்குருளைகளைச் சிறிய தன்கைகளால்,
 பற்றிக்கொணர்ந்து பகைமுட்டி விளையாடியதையும்,
 தொட்டிற் பருவத்தில் நிலவை அழைக்க,
 அது நெஞ்சம் மருண்டு நெருங்கி வந்ததையும்,
 அதன் கறையை முயலென,
 பற்றி முடுகிப் பறிக்க முயன்றதையும்,
 சொல்லிச் சொல்லிச் சோர்ந்து அழுகின்றாள் மண்டோதரி.
 ‘மாமேருவை அணுவொன்று உதைத்தாற் போல்
 மாண்ட மைந்தனை மனிதனோ கொன்றான்?’ என,
 கதறுகிறாள்.

முடிவில் தலைகவிழ்ந்து நிற்கும் இராவணன் கால்களைப்
 பற்றி,
 கதறி அரற்றுகிறாள்.

‘பஞ்சு எரி உற்றது என்ன அரக்கர்தம் பரவை எல்லாம்
 வெஞ் சின மனிதர் கொல்ல, விளிந்ததே; மீண்டது இல்லை;
 அஞ்சினேன் அஞ்சினேன்; அச் சீதை என்று அமுதால் செய்த
 நஞ்சினால், இலங்கைவேந்தன் நாளை இத்தகையன் அன்றோ?’

போர்க்குச் சென்ற அரக்கர் சேனை எல்லாம்,
 நெருப்புள் உற்ற பஞ்சுபோல்,
 மானிடர் கோபத்தால், மாண்டதன்றித் திரும்பவில்லை என,
 உரைக்கும் மண்டோதரியின் புலம்பலால்,
 தன் தனிச்சோகத்திலும் தேசத்தை மறவாத,
 அவள் இனப்பற்று வெளிப்படுகிறது.

அரக்கர்சேனைபோலும்,
 வீரத்திற் சிறந்த மைந்தன் போலும்,
 நாளை நீயும் மாண்டு போவயோ? என அஞ்சி,
 காதற்கணவன் கால்பிடித்துக் கதறுகிறாள்.

அப்போது,
 இராவணனைக் காதற்கணவனாய்க் கூறாது,

இலங்கை வேந்தனாய்க்கூறும் அவள் கூற்றில்,
 மீண்டும் அவள் தேசப்பற்று வெளிப்படுகிறது.
 அருமை மைந்தன் மாணடுகிடப்பதை மறந்து,
 தன் காதற்கணவன் மாணடுவிடுவானோ? என,
 அஞ்சி அரற்றும் அவளின் கதறல்,
 இராவணன்மேல் அவள் கொண்ட காதலையும்,
 தெளிவுபட வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.
 இராவணனின் நெறிபிறழ்ந்த காமத்தால்,
 அவனுக்கு நஞ்சான சீதை,
 அன்புற்றார் அனைவர்க்கும் அமுதே.
 இவ் உண்மை உணர்த்த,
 சீதையை 'அமுதாற் செய்த நஞ்சு' என்கிறாள் மண்டோதரி.
 பெற்றபாசம் மறந்து,
 தன்மேற்கொண்ட பெருங்காதலாற் கதறித் தளர்வுறும்,
 தன் காதற்கிழத்தியின் அவல நிலை கண்டு,
 ஒரு நிமிடம் இராவணன் சீதைமேற்கொண்ட காமத்தை
 மறக்கிறான்.
 சீதையை வாளாற் கொல்வேன் என,
 கோபத்துடன் கிளம்புகிறான்.

'என்று அழைத்து கிரங்கி ஏங்க, இத் சூயர் நமர்கட்கு எல்லாம்
 பொன் தழைத்தனைய அல்குல் சீதையால் புகுந்தது' என்ன,
 வன்தழைக் கல்லின் நெஞ்சின் வஞ்சகத்தானை, வாளால்
 கொன்று கிழைத்தீடுவென்' என்னா ஓடினன், அரக்கர் கோமான்.'

ஓடும் இராவணனைத் தடுத்து நிறுத்தி,
 மந்திரியான மகோதரன் பலவும் உரைத்து,
 மீண்டும் அவனைத் தாழ்ச்சியுறச் செய்கின்றான்.
 மண்டோதரியின் கண்ணீர் கண்டதும்,
 சீதையை 'வஞ்சகத்தாள்' என நிந்தித்து,
 அவளைக் கொல்லத் துணிந்த இராவணன் செயல்முலம்,

மண்டோதாரிபால் அவன் கொண்டிருந்த காதலை,
மறைமுகமாய் நமக்கு உணர்த்திவிடுகிறான் கம்பன்.



முதல் இரண்டு காட்சியிலும்,
மண்டோதாரியின் வடிவை, வெளிப்படக்கண்டு மகிழ்ந்த நாம்,
இக்காட்சியில், வடிவுநலத்தோடு,
அவள் புலம்பல் மூலம் வெளிப்பட்ட,
பண்பு நலனையும் பூரணமாய்த் தரிசித்து,
பரவசப்படுகிறோம்.



இங்ஙனமாய்,
மூன்றுகாட்சிகளிலும் மண்டோதாரியின்,
அழகுநலம், பண்புநலம் ஆகியவற்றை காட்டிய கம்பன்,
நிறைவான நான்காம் காட்சியில்,
அவளின்,
அறிவுத்திறன், நுண்ணுணர்வு, பண்பாடு, கற்புநிலை
என்பவற்றைத் தொகுத்து,
மாண்புமிகு மங்கையாம் மண்டோதாரியின்,
முழுச்சிறப்பினையும்,
அற்புதமாய் ஒருமித்து அமைத்துக் காட்டுகிறான்.
அந்நிறைவுக்காட்சியைக் காணப்புகுவோம்.



போர்க்களம்.

இராமன் விட்ட அயன்கணையால்,
மண்மேல் மாண்டு கிடக்கிறான் இராவணன்.
மும்மடங்கு பொலிந்து கிடக்கிறது அவன் முகம்.
மாண்டான் இராவணன் எனும் செய்தி கேட்டு,

பலநூறாயிரம் அரக்க மங்கைமார்,
கூந்தல்விரித்துக் கூடி அழுதுவர,
இராவணன் உடல் கிடக்கும் இடம் நோக்கி,
ஓடிவருகின்றாள் மண்டோதரி.

‘அனந்தம் நூறாயிரம் அரக்கர் மங்கைமார்,
புனைந்த பூங் குழல் விரித்து அரற்றும் பூசலார்,
கினம் தொடர்ந்து உடன் வர, எய்தினாள் என்ப
நினைந்தகும் மறந்தகும் இலாத நெஞ்சினாள்.’

இப்பாடலில் வரும்

‘நினைந்தகும், மறந்தகும் இலாத நெஞ்சினாள்’ எனும் தொடர்,
இராவணன்மேல் மண்டோதரி கொண்ட காதலை,
அற்புதமாய் எடுத்தியம்பி நிற்கிறது.

மறத்தல் இல்லை எனவே நினைத்தலும் இல்லையாம்.
கம்பனிட்ட இத்தொடரினால்,
இராவணனை எந்நேரமும் மனதிற்பதித்திருந்து,
மாண்புற்ற மண்டோதரியின்,
கற்புநிலையை உணர்கிறோம்.



ஓடிவந்த மண்டோதரி,
விரிந்த இராவணன் மார்பில் விழுந்து,
புலம்பத் தொடங்குகிறாள்.

‘சிவனின் கைலாயமலையை எடுத்த என் நாயகன் மேனியில்,
எள்ளிட இடமின்றி இராமன் வாளி இழைத்ததே’ எனக்
கதறுகிறாள்.

‘ஐானகிமேல் இராவணன் கொண்ட காதல்,
உள்ளிருக்கும் என்று,
உட்புகுந்து தடவிற்றோ? ஒருவன் வாளி’ என,
ஓங்கி அழுகின்றாள்.

‘வெள் எருக்கஞ் சடை முடியான் வெற்பு எடுத்த
 திருமேனி, மேலும் கீழும்,
 எள் இருக்கும் இடம் கின்றி, உயிர் இருக்கும்
 இடன் நாடி, இழைத்தவாரோ?
 கள் இருக்கும் மலர்க் கூந்தல் சானகியை
 மனச் சீரையில் கரந்த காதல்
 உள் இருக்கும்’ எனக் கருதி, உடல் புகுந்து,
 தடவியதோ ஒருவன் வாள்?’

மண்டோதரி புலம்பும் இப்பாடல்,
 கம்பனின் கவித்திறத்துக்கு,
 ஒப்பற்ற ஒரு சான்றாய் விளங்கி,
 எண்ணி எண்ணி இரசிக்க வைக்கிறது.
 இராவணன் மேனி,
 இராமபாணத்தால்,
 எள்ளிடவும் இடமின்றி சிதைக்கப்பட்டுக்கிடக்கிறது.
 அம்மேனியைத் தழுவி அழுகிறாள் மண்டோதரி.
 மாண்ட இராவணன் மார்பில் வீழ,
 முன்பு அவன் தன்னை அன்போடு அணைத்தது,
 நினைவில் வருகிறது.
 அந்நினைப்புத் தந்த சிலிர்ப்பில்,
 புண்மேனியைப் பொன்மேனியாய்க் கருதி,
 ‘திருமேனி’ எனப்புகழ்ந்துரைக்கிறாள் அவள்.
 தன் காதல் நாயகனின் மார்பை,
 இராமபாணம் துளைத்தது என்று,
 நினைக்கவோ, சொல்லவோ ஆகாத அவளது அன்புள்ளம்,
 ‘உடல்புகுந்து தடவிற்று’ எனப் பேசுகிறது.
 இராமபாணம்,
 ‘இராவணன் சீதைமேற்கொண்ட காதல்,
 உள்ளிருக்கும் எனக் கருதி,
 உள்ளிருக்க இடமின்றி,

அவன் உடலை, உள்புகுந்து தேடிற்றோ?' என,
உரைத்ததன் மூலம்
தன் கணவன் தன்னையன்றி சீதையை நேசிக்கவில்லை
என்று,

கூடிநிற்போருக்கு உணர்த்தி,
இராவணனின் பழி துடைக்க முனைகிறாள் மண்டோதரி.
சீதைமேற் கொண்ட காதல்,
இராவணன் அகத்தில் நிறைந்திருந்ததென்றால்,
உட்புகுந்த இராமபாணம்,
உடனே அதைக்கண்டிருக்கும்.

எள்ளிருக்கும் இடமின்றி அப்பாணம் தேடியிருப்பதால்,
சீதைமேற் கொண்ட காதல்,

இராவணன் உள்ளிருக்கவில்லையென,
மறைமுகமாய் உணர்த்த முயலும்,
மண்டோதரியின் மதிநுட்பம்,

கம்பன் வார்த் $i j f @ L n t s p g ; g l ; L >$
நம்மை வியக்க வைக்கிறது.

தன் கணவன் இறந்து கிடக்கிறான்.

இனி,

மங்கள மங்கையர்க்குரிய, பூவும், பொட்டும், தனக்கில்லை.

பூவிழந்து நிற்கும் தன் அவல நிலையிலும்,

எதிரியாம் இராமனின் மனைவியை,

பூவோடு இருக்க வாழ்த்துகிறது அப்பேதை நெஞ்சு.

மற்றவர் வாழவேண்டும் என நினைக்கும் அவளது மாண்பு,

'கள்ளிருக்கு மலர்க்கூந்தல் ஜானகி' எனும்,

அவள் வார்த்தைகளினூடு வெளிப்படுகிறது.



அடுத்துவரும் மண்டோதரியின் புலம்பல்,

அவளின் நுண்ணுணர்விற்கோர் சான்றாய் அமைகிறது.

‘ஆரா அமுதாய் அலை கடலில் கண்வளரும்
நாராயணன் என்று இருப்பேன் இராமனை நான்;
ஓராதே கொண்டு அகன்றாய், உத்தமனார் தேவிதனை;
பாராயோ, நின்னுடைய மார்பு அகலம் பட்ட எலாம்?’

கம்பனது இராமகாதையில்,
இராமனைத் தெய்வமாய் உணர்ந்தோர் ஒரு சிலரே.
அந்நுண்ணுணர்வுடையார் வரிசையில்,
மண்டோதரியும் இணைகிறாள் என்பதை,
அவள் புலம்பல் உணர்த்துகிறது.
இராமன் நாராயணனே எனும் பேருண்மையை,
வீடணன் அறிவதற்கு முன்னரே மண்டோதரி அறிந்தனள்
போலும்.

அங்ஙனமேல்,
அஃது உரைத்து இராவணன் தவறைத் தடுக்காது
விட்டதேன்?

கேள்வி பிறக்கும்.

நுண்ணுணர்வால் தான் உணர்ந்ததை,
அறிவுச்சான்றுகளோடு இராவணனிடம் நிறுவமுடியாமல்,
மௌனித்து மறுகுதலன்றி,
மற்றொன்றும் மண்டோதரியால் செய்ய இயலாமல்
போயிற்று போலும்.

தன் கற்புநிலையால், தெய்வத்தையும் உணரும்,
மண்டோதரியின் நுண்ணுணர்வை,
இப்பாடலாற் புரிந்து மகிழ்கிறோம்.



வீழ்ந்து கிடக்கும் இராவணன் இவள் விரகம் தீர்த்தவன்.
மாண்ட தன் மணாளனின் மார்பில் வீழ்,
வீரியமிக்க இராவணனின் அணைப்புக்கு ஆளான,
பழைய நினைவெல்லாம் அவள் நெஞ்சிற் பரவுகிறது.

தன் காதற்கணவனின் கவர்ச்சி நினைந்து கதறுகிறாள்.

‘நாள் முழுதும்,

மன்மதன் மலர்க்கணை தொடுக்க வாழ்ந்தவனே’ என்றும்,
‘மாரனின் தனி இலக்கை மனிதர் அழித்தனரோ?’ என்றும்,
மயங்கிக் கதறுகிறாள் அவள்.

‘நார நாள் மலர்க் கணையால், நாள் எல்லாம்

தோள் எல்லாம், நைய எய்யும்

மாரனார் தனி இலக்கை மனித்தனார்

அழித்தனரே, வரத்தினாலே!’

இராவணனால் தான் பெற்ற இன்பம் நினைந்து,
மறுகி மயங்கும் மண்டோதரியைக் கண்டு,
மனங்கலங்கி நிற்கிறோம் நாம்.



தொடர்கிறது மண்டோதரியின் புலம்பல்.

கணவனோடு கலவியிற் களித்த,

பழைய எண்ணங்களால் ஏக்குற்று,

கதறிக் கணவனை அழைக்கிறாள்.

அவ்வெண்ணம் தந்த ஏக்கம் தீர,

இராவணன் மார்பினை,

கைகளாற் தழுவித் தழுவிக் கலங்குகிறாள்.

பின், ஏதோ நினைந்தவளாய்,

கூடி அரற்றும் மங்கையர் கூட்டத்தினின்றும் விலகி,

தனித்தவளாய் நின்று,

இராவணனை அழைத்து மயக்கமுறுகின்றாள்,

மாள்கிறாள்.

‘என்று அழைத்தனள், ஏங்கி எழுந்து, அவன்

பொன் தழைத்த பொரு அரு மார்பினைத்

தன் தழைக் கைகளால் தழுவி, தனி

நின்று அழைத்து உயிர்த்தாள், உயிர் நீங்கினாள்.’

இறப்பதன்முன்,

மண்டோதரி,

மற்றவர்களை விட்டு விலகி தனிநின்று ஏதோ அழைத்தாள்.
அவ்வழைப்பால் உயிர்த்து உயிர் நீங்கினாள் என்கிறான்
கம்பன்.

தனிநின்று மண்டோதரி யாரை அழைத்தாள்?

எங்ஙனம் அழைத்தாள்?

ஏன் அவ்வழைப்பால் அவள் உயிர் நீங்கிற்று?

கேள்விகள் பிறக்கின்றன.

கம்பகாதையுள் முழ்கிக் கைநிறைய முத்தெடுத்து,

கற்றோர் நெஞ்சைக் களிக்கச்செய்த,

மறைந்த பேராசிரியர் திருச்சி இரா. இராதாகிருஷ்ணன்

அவர்கள்,

வியக்கத்தக்க விடைதருகிறார்.

கலவியின் உச்சநிலையில்,

கணவன் மனைவியையும்,

மனைவி கணவனையும்,

அவர்க்கே உரித்தான சங்கேத வார்த்தைகள் கொண்டு,

அழைத்து மகிழ்தல் இயல்பு.

மண்டோதரியும்,

இன்ப நிலையில் இராவணனை,

ஏதோ ஒரு தனிப்பெயரிட்டு,

அழைக்கும் வழக்கைக் கொண்டிருந்திருப்பாள்.

இறந்த இராவணன் மார்பில் விழுந்து,

தழுவி அழுத மண்டோதரி,

அவன்,

முன்பு தன்னை அணைந்த காலத்தை எண்ணி,

மகிழ்கிறாள்.

அந்நிலையில்,

தனக்கே தனியுரித்தான அச்சங்கேத வார்த்தைகொண்டு,

இராவணனை அழைக்கவிரும்பினாள் போலும்.
 தனக்கும் அவனுக்குமே உரித்தான,
 அச்சங்கேத வார்த்தையினை,
 பலரும் கூடியமும் இடத்திற் பகர விரும்பாமல்,
 விலகிச் சென்று தனித்துநின்று அவளுரைக்க,
 அவள் உள்ளம் முன்னை இன்பநிலையில் மூழ்கிற்று.
 கற்பனை தந்த மகிழ்ச்சியால் மயக்கமுறுகிறாள்.
 அவ்வின்ப நிலையிலேயே,
 கற்பரசியான அக்காரிகையின் உயிர் பிரிகிறது.
 மானுட உணர்வு சார்ந்த பேராசிரியரின் இப்பெருவிளக்கம்,
 கம்பகுத்திரத்தின் நுட்பத்தை விளக்கம் செய்து,
 களிப்பூட்டுகிறது.



மேற்சொன்ன நான்கே காட்சிகளில்,
 மண்டோதரியின் அகப்புற அழகுகளை,
 அற்புதமாய்க் காட்டுகிறான் கம்பன்.
 அத்தோடு நில்லாமல்,
 எழுதிய காட்சிகளாலன்றி,
 எழுதாத காட்சி ஒன்றினால்,
 மண்டோதரியின் ஏற்றம் உரைக்க முற்படுகிறான் அவன்.
 எழுதாத காட்சி ஏற்றம் உரைக்குமா?
 வியப்பால் உயர்கிறது உங்கள் விழிகள்.
 மண்டோதரியின் ஏற்றமுரைக்கும்,
 எழுதப்படாத அக்காட்சிதான் யாது?
 காண்பாம்.



இராமநாடகத்தில்,
 உணர்ச்சி மிகுந்த ஒப்பற்ற பல காட்சிகளை அமைத்து,
 மகிழ்வு தந்தவன் கம்பன்.

நாடகாசிரியனான கம்பன்,
 உணர்ச்சி மிகுந்த காட்சி ஒன்றினையும்,
 அமைக்கத் தவறினான் அல்லன்.
 எனினும்,
 அற்புதமாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கக் கூடிய,
 ஓர் அரிய காட்சியை,
 கம்பன் வேண்டுமென்றே தவறவிடுகிறான்.
 கணவன்மேல் எல்லையற்ற காதலும்,
 புதல்வன்மேல் எல்லையற்ற பாசமும் கொண்டவள்
 மண்டோதரி.
 அதுபோலவே,
 தந்தைமேல் எல்லையற்ற மதிப்பும்,
 தாய்மேல் எல்லையற்ற விருப்பம்கொண்டவன் இந்திரசித்தன்.
 தன் அன்புத் தாய்க்குப் போட்டியாய்,
 சீதையை இராவணன் சிறையெடுத்துக் கொணர்ந்த பின்பு,
 மண்டோதரியும், இந்திரசித்தனும்,
 சந்தித்தாய் ஒரு காட்சிதானும்,
 கம்பராமாயணத்தில் இல்லை.
 சீதை வருகையின்பின்,
 தாயும் மகனும் சந்தித்திருப்பின்,
 உணர்ச்சி மிகுந்த அற்புதமான ஒரு சந்திப்பு,
 இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கு விருந்தாய்க் கிடைத்திருக்கும்.
 அச்சந்திப்பைக் கம்பன் கையாளாமல் விட்டது ஏன்?
 படைத்த காட்சிகளுடைய பாத்திரங்களை விளக்கம் செய்த
 கம்பன்,
 படைக்காத இக்காட்சியும்,
 தன் பாத்திரமான மண்டோதரியின் இயல்பை,
 நமக்கு உணர்த்த நினைத்தனன் போலும்.
 இராவணனை,
 உயிரினும் மேலாய் நேசித்தவள் மண்டோதரி.

இராவணனோ, சீதையை விரும்பிச் சிறையெடுக்கின்றான்.
மாற்றாளைத் தன் மணாளன் விரும்பினான் எனும் செய்தி,
மண்டோதரியின் மனதை வருத்தியிருக்கும்.

தன்மேல் எல்லையற்ற அன்புகொண்டவனான,
மைந்தன் இந்திரசித்தன் தன்னைக்காணின்,
தன் அகவருத்தத்தை, முக உணர்வால் தெரிந்து கொள்ளல்
கூடும்.

தாய் வருந்துவது தெரிந்து,
தந்தையை எதிர்க்கத் தனயன் தலைப்பட்டால்,
தன் மணாளனின் மாண்பழியும் எனக்கருதி,
சீதையை இராவணன் சிறையெடுத்த நாள்முதல்,
தன் பாசமகனைப் பார்ப்பதையே தவிர்த்தனள் மண்டோதரி
என,

எழுதாத காட்சி மூலம் நம்மை உணர வைக்கிறான் கம்பன்.
இறந்தான் மகனெனக் கேட்டபின்பே,
ஏங்கி வந்து அவன் உடலம் காண்கிறாள் அவள்.
இங்ஙனம் படைக்காத ஒரு காட்சியூடும்,
மண்டோதரியின் மாண்புரைக்கும்,
கம்பனின் கற்பனைத்திறம்,
கற்றோரை வியக்க வைக்கிறது.



“முன்பு பின்பு”

இறை, உயிர், தளை எனும் மூன்றும்,
அனாதியானவை என்பது சைவ சித்தாந்தக் கொள்கை.
இவற்றுள்,
இறை முற்றறிவுப் பொருள்.
உயிர் சிற்றறிவுப் பொருள்.
தளை அறிவில் பொருள்.
அனாதியே தளையினால் பீடிக்கப்பட்டு,
சடநிலையை அடையும் உயிர்,
படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் எனும்,
ஐந்தொழில் புரியும் இறையின் பெருங்கருணையினால்,
அத்தளையிலிருந்து விடுபட்டு,
இறையோடு ஒன்றாகி பேரா இயற்கைநிலை பெறுகிறது.
அதுவே முத்தியாம்.



வீடடைய முயலும் ஆன்மா,
சக்தியின் துணையின்றி,
சிவனைச் சாரமுடியாதென்பது,
சைவ சித்தாந்திகளின் கொள்கை.
ஆணவத் தளையுள் அகப்பட்ட ஆன்மா,
அதினின்றும் விடுபட,

தனு, கரண, புவன போகங்களுக்குட்படுகிறது.
 மாயா காரியமாகிய,
 தனு, கரண, புவன போகங்களை,
 ஆன்மாக்களுக்குச் சக்தியே உபகரிக்கிறாள்.
 சிற்சக்தியாய்,
 மாயையின் ரூபத்தில் செயற்பட்டு,
 ஆன்மாக்களின் ஆணவத்தை வலியிழக்கச் செய்து,
 பின் தூய்மையுற்ற ஆன்மாக்களை,
 சிவசக்தியாகி நின்று,
 இறைவனுடன் இணைப்பது,
 அன்னையின் கருணைத் தொழிலாம்.



சிவமும், சக்தியும் ஒன்றேயாம்.
 சிவம், சக்தியென இருநிலைப்பட்ட ஒரே பரம்பொருளில்,
 சிவம், சக்தியை விடப் பெரிதென்றோ,
 சக்தி, சிவத்தைவிடப் பெரிதென்றோ வாதிடுதல் தவறு.
 ஒன்றேயான இருபொருள்களில் உயர்வு, தாழ்வு ஏது?
 சக்தியும் சிவமும் ஒன்றெனத் தெளிந்தார்க்கு,
 இவ்வுண்மை புலனாகும்.
 தத்துவார்த்த விளக்கமுற்றார்,
 சிவமும் சக்தியும் ஒன்றே என உணர்வர்.
 ஒன்றான சுடரில் வெம்மை, ஒளி என,
 இரு பண்புகள் இருக்குமாப்போல்,
 இரண்டாய்த் தோன்றும் சிவமும், சக்தியும்,
 பரநிலையில் ஒருபொருளேயாம்.



சிவம், சக்தியென,
 இருநிலைப்பட்ட ஒன்றேயான பரம்பொருளின் செயற்பாட்டில்,
 விருப்பு, செயல், அறிவு என சக்தி மூவகையாய்ப் பதிவள்.

இச்சை, கிரியை, ஞானம் என,
சக்தியின் இந்நிலைகளை வடமொழி பேசும்.
இம்மூவகைப்பட்ட சக்தியின் செயற்பாடுகளே,
உயிர்களை ஈடேற்றுகின்றன.

சக்தியின் துணையின்றி,
சிவத்தினைச் சாராமுடியாதென்பது,
சித்தாந்திகள் கொள்கை.

‘தாயே ஆகி வளர்த்தனை போற்றி’,
‘முன்னி அவள் நமக்கு முன் சுரக்கும் கின்னருள்’
என்றெல்லாம் இந்நிலையை மணிவாசகம் பேசும்.
மொத்தத்தில்,

உயிர் சிவத்தைச் சார்வதான,
முத்திக்கு வித்திடுபவள் சக்தியே.
இது முடிந்த முடிபு.



சைவத்தில் மட்டுமன்றி வைஷ்ணவத்திலும்,
தாயார் துணையின்றி,
ஐயன் அருள் கிட்டாது என்பதே சம்பிரதாயம்.
இவ்விரு மதத்திற்கும் ஒத்ததான,
சக்தியின் துணையின்றி,
சிவத்தைச் சாராமுடியாது எனும் கொள்கையை,
கம்பன் தன் இராமகாதையில் அற்புதமாய் விளக்கம்
செய்கிறான்.



கம்பன்,
இராமனையும் சீதையையும்,
திருமாலும் மகாலட்சுமியுமென்றே,
வெளிப்பட உரைக்கின்றான்.

‘கருங்கடற் பள்ளியில் கலவி நீங்கிப்போய்,

பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமோ? எனும்,
 கம்பன் கூற்றே மேற்சொன்ன கருத்துக்காம் சான்று.
 தெய்வ அவதாரங்களாய்,
 இராமனையும், சீதையையும் வெளிப்பட உரைக்கினும்,
 காவிய ஓட்டத்தில், அவர்தம்மை,
 மானுட நிலையிலேயே உலாவரச் செய்கிறான் கம்பன்.
 அங்ஙனம் மானுடப் பண்புகளுடன் நிற்கும்,
 இராமன், சீதையெனும் இருபாத்திரங்களையும்,
 சிவமாகவும், சக்தியாகவும் கொண்டும்,
 காவிய ஓட்டத்தில்,
 இராமனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட,
 உடன்பிறவாச் சகோதரர்களான,
 குகன், சக்கிரீவன், வீடணன் ஆகியோரை,
 இறையைச் சாரும் உயிர்களாய்க் கொண்டும்,
 தத்துவவாதிகளுக்கு மட்டும் விளங்கும் வண்ணம்,
 மேற்சொன்ன தத்துவார்த்தக் கருத்தினை,
 குறிப்பினால் காட்டும் கம்பனின் உத்தி,
 எண்ணி எண்ணி இரசிக்கத்தக்கது.
 சிவத்தைச்சார,
 சக்தியின் துணை தேவை எனும் பேருண்மையை,
 குறிகளால் காட்டும் கம்பன் கைவண்ணம் காண்பாம்.



கைகேயியின் வரத்தால் காடேகிய இராமன்,
 விரிந்த தன் அன்புள்ளத்தால்,
 உறவுகளைப் பெருக்குகிறான்.
 கங்கைக் கரையில் மீனும் தேனும் கொணர்ந்து,
 தன்தூய அன்பினால்,
 இராமனை உயிரெனப்போற்றிநிற்கும் கங்கைவேடன்
 குகனை,

தன் உடன்பிறப்பென்கிறான் இராமன்.

‘துன்பு உளது எனினன்றோ சுகமுளது? அதுஅன்றிப்
பின்பு உளது; ‘கிடை, மன்னும் பிர்வுளது’ என, உன்னேல்;
முன்பு உளெம், ஒருநால்வேம்; முடிவுளது என உன்னா
அன்புள, கினி, நாம்ஓர் ஐவர்கள் உளரானோம்;’

பின், கிஷ்கிந்தையில்,
தன்னைச் சரணடைந்து வாழ்வு வேண்டி நிற்கும்,
சுக்கிரீவனின் அவலநிலை கண்டு இரங்கி,
அவன்பால் அன்புற்று,
அவனையும் சகோதரனாய் ஏற்றுக் கொள்கிறான் இராமன்.

‘மற்று கினி உரைப்பதென்னே? வானிடை, மண்ணில், நின்னைச்
செற்றவர் என்னைச் செற்றார்; தீயரே எனினும், உன்னோடு
உற்றவர் எனக்கும் உற்றார்; உன்கிளை எனது; என்காதல்
சுற்றம், உன்சுற்றம்; நீஎன் இன்உயிர்த் துணைவன்’ என்றான்.’

நிறைவாக,
அறத்தின்பாற் கொண்ட நேசிப்பால்,
தன்உடன் பிறப்பான இராவணனைத் துறந்து,
தன்பால் வந்து சரண்புகுந்த,
வீடணனின் உயர்நிலை கண்டு உவந்து,
அவனையும் தன் சகோதரனாய் ஏற்கிறான் இராமன்.

‘குகனொடும் ஐவரானேம் முன்பு பின் குன்று சூழ்வான்
மகனொடும் அறுவரானேம் எம்முழை அன்பின் வந்த
அகன் அமர் காதல் ஐய நின்னொடும் எழுவரானேம்
புகல் அருங்கானம் தந்து புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை’

உலகை நேசிக்கும் இராமனின் உயர்ந்த உள்ளம்,
இம்முன்று பாடல்களாலும் நமக்கு உணர்த்தப்படுகிறது.
‘பேதமற்ற உலகு’ எனும் கம்பனின் கனவு,

மேற்சொன்ன பாடல்களில்,
 இராமனின் வார்த்தைகளு வலியுறுத்தப்படுகிறது.
 மொழி, இனம், தேசம் கடந்து,
 இராமன் உலக மனிதனாய் உயர்ந்து நிற்கிறான்.
 குணக்கீழ்மையாற் தாழ்வுற்றோரை,
 வேடரென்றும், விலங்கென்றும், அரக்கரென்றும்,
 இழித்துரைப்பது உலகவழக்கு.
 அவ்வேடரிலொருவனையும்,
 விலங்குகளிலொருவனையும்,
 அரக்கரிலொருவனையும், தன்உடன்பிறப்பாக்கி,
 மானுட உயர்வுகாட்டி நிற்கிறான் கம்பராமன்.



குகன், சுக்கிரீவன், வீடணன் ஆகிய மூவரையும்,
 உடன்பிறப்பாய் ஏற்ற செய்தி,
 வீடணனைச் சகோதரனாய் இராமன் ஏற்கும் பாடலில்,
 ஒருமித்துச் சொல்லப்படுகிறது.
 இப்பாடலில் பிரச்சினைக்குரியதான இரு சொற்களை,
 கம்பன் அமைத்திருக்கிறான்.
 மீண்டும் ஒருதரம் அப்பாடலைக் காணலாம்.

‘குகனிடும் ஐவரானேம் முன்பு பின் குன்று சூழ்வான்
 மகனிடும் அறுவரானேம் எம்முழை அன்பின் வந்த
 அகன் அமர் காதல் ஐய நின்னிடும் எழுவரானேம்
 புகல் அருங்கானந்தங்கு புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை’

இப்பாடலின் முதலடியில் வரும்,
 ‘முன்பு, பின்’ எனும் இருசொற்களும்,
 பாடற்கருத்துக்குத் தேவையின்றி இடப்பட்டுள்ளன.
 அவ்விருசொற்களைவிட்டுப் பாடலைப் பார்த்தாலும்,
 பாடற்பொருளில் தவறேற்படப்போவதில்லை.

'குகனொடும் ஐவரானேம் குன்று சூழ்வான்
மகனொடும் அறுவரானேம் எம்முழை அன்பின் வந்த
அகன் அமர் காதல் ஐய நின்னொடும் எழுவரானேம்
புகல் அருங்கானந்தந்து புதல்வரால் பொலந்தான் நுந்தை'

அவ்விரு சொற்கள் எடுக்கப்பட்ட நிலையிலும்,
பாடற்கருத்து முழுமையுற்றிருப்பது தெளிவாகிறது.
அங்ஙனமாயின்,

அவ்விருசொற்களையும் இப்பாடலில் கம்பன் இட்டதேன்?
கேள்வி சிந்திக்கச் செய்கிறது?



அம்முவர்தம் சேர்க்கையின் கால எல்லைகளை,
அவ்விருசொற்களால்,
கம்பன் காட்ட முயன்றானோ? எனின்,
அதுவும் அன்றாம்.

முவரும் உறவான காலம்நோக்கி,
வரிசைப்படுத்துவதே நோக்கமெனின்,
முன் குகனொடும் ஐவரானேம் என்றும்,
பின் குன்று சூழ்வான் மகனொடும் அறுவரானேம் என்றும்,
இப்போது நின்னொடும் எழுவரானேம் என்றும்,
உரைத்திருத்தல் வேண்டும்.

இப்பாடலிலோ,
முன்பு, பின் எனும் வார்த்தைகள் இருக்கின்றனவேயன்றி,
இப்போது எனும் வார்த்தை,
வீடணன் சேர்க்கையில் இடப்படவில்லை.
இது சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது.



மேற்சொன்னவாறன்றி, வேறுவிதத்தில்,
முன்பு, பின் எனும் அவ்விரு சொற்களும்,

காலக்குறியீடாய் அமையவேண்டுமெனின்,
 குன்று சூழ்வான் மகனொடும் அறுவரானேம் எனும்
 இடத்திலேயே,
 அவ்விரு சொற்களும் இடப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.
 குகனும், சுக்கிரீவனும் உறவானது முன் நடந்த செயல்.
 வீடணன் உறவானது பின் நடக்கும் செயல்.
 அதனைக் குறிக்கும் வண்ணம்,
 பாடல் கீழ்க்கண்டவாறு அமைந்திருப்பின் பொருந்தும்.

‘குகனொடும் ஐவரானேம் குன்று சூழ்வான்
 மகனொடும் அறுவரானேம் முன்பு பின் எம்முழை அன்பின் வந்த
 அகன் அமர் காதல் ஐய நின்னொடும் எழுவரானேம்
 புகல் அருங்கானந்தந்கு புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை’

அங்ஙனமன்றேல்,
 மற்றொரு முறையையும் கையாண்டிருக்க முடியும்.
 குகனும், சுக்கிரீவனும் சேர்ந்தமை முன்நடந்த செயல்.
 வீடணன் சேர்வது பின் நடக்கும் செயல்.
 எனவே, பின்பு எனும் ஒரு சொல்லை இட்டேகூட,
 இவர்தம் இணைப்பின்,
 காலவரையறையைக் காட்டியிருத்தல் கூடும்.

‘குகனொடும் ஐவரானேம் குன்று சூழ்வான்
 மகனொடும் அறுவரானேம் பின் எம்முழை அன்பின் வந்த
 அகன் அமர் காதல் ஐய நின்னொடும் எழுவரானேம்
 புகல் அருங்கானந்தந்கு புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை’

அதுவுமன்றேல்,
 குகன் சேர்ந்ததை முன்செயலாகவும்,
 மற்றிருவரும் சேர்ந்ததைப் பின்செயலாகவும் கொண்டு,
 பின் எனும் சொல்லை முதலடியில் தனித்துச்சேர்த்தால்கூட,
 காலங்காட்டும் கருத்து ஓரளவில் முற்றியிருக்கும்.

‘குகனொடும் ஐவரானேம் பின் குன்று சூழ்வான்
மகனொடும் அறுவரானேம் எம்முழை அன்பின் வந்த
அகன் அமர் காதல் ஐய நின்னொடும் எழுவரானேம்
புகல் அருங்கானந்தந்து புதல்வரால் பொலந்தான் நுந்தை’

சொல்லைச் சூத்திரமாய்ப் பயன்படுத்தும் கம்பன்,
பொருளின்றிச் சொற்களைப் போட நியாயமில்லை.
அங்ஙனமாயின், இப்பாடலில்,
முன்பு, பின் எனும் இரு சொற்களையும்,
கம்பன் கையாண்டதேன்?
ஆராய்வது நம் கடமையாகிறது.



முன்பு, பின் எனும் அவ்விருசொற்களும்,
பாடலில் இடப்பட்டிருக்கும் இடத்தை நோக்க,
உறவுநிலையில்,
இராமனால் ஒன்றாய் அங்கீகரிக்கப்பட்டினும்,
சுக்கிரீவன், வீடணன் ஆகியோரிடமிருந்து,
குகனை ஏதோ ஓர் அடிப்படையில்,
கம்பன் பிரித்துக் காட்ட முயல்கிறான் என்பது புலனாகிறது.
மற்றிருவரிடமிருந்தும் குகனைப் பிரித்து,
தனித்துக்காட்ட கம்பன் முயல்வது உண்மையெனின்,
குகனுக்காம் அத்தனித்தகுதி யாது?
ஆராய்வாம்.



முதலில்,
உலகியல் நோக்கில்,
மற்றைய உடன்பிறவாச் சகோதரரைவிட,
குகன் உயர்ந்து நிற்பதைக் காணவிழைகிறோம்.
உடன்பிறப்பாய் இணைந்த இம்முவரில்,

தேவையேதுமின்றி,
 தனித்த அன்பின் காரணமாய்,
 இராமனை அடைந்தவன் குகனொருவனே.
 உறவையும், உரிமையையும் இழந்து நின்ற சுக்கிரீவன்,
 அதனை வேண்டியும்,
 உயிரச்சம் காரணமாகவுமே, இராமனிடம் வருகிறான்.
 வீடணனோ, அறவிருப்பம் கொண்டவனாய் இருப்பினும்,
 அண்ணன் இராவணனால் துரத்தப்பட்டபின்பே,
 இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுகிறான்.
 இவ்வொப்பீட்டில்,
 சுயதேவையோடு இராமனைச் சேர்ந்த,
 சுக்கிரீவன், வீடணன் ஆகியோரைவிட,
 தன் தேவை எதையும் பூர்த்தி செய்யும் நோக்கமின்றி,
 அன்பு மட்டுமே அடிப்படையாய்,
 இருந்த தன் வசதிகளைக்கூடத் துறக்கும் மனநிலையில்
 இராமன்மேல்கொண்ட எல்லையற்ற அன்பினால் மாத்திரம்,
 வந்தவனாகிய குகனை,
 மற்றைய இருவரிலும் உயர்த்திக்காட்டக் கம்பன் விரும்பினான்
 போலும்.
 அவ்விருப்பின் விளைவே 'முன்பு, பின்' எனும் சொற்களை,
 அவ்விடத்தில் இடத்தாண்டிற்றாம்.



சுயநலமற்ற அன்பின் முக்கியத்துவத்தை,
 தனித்துப் போற்றவேண்டியது,
 வரிசைபேணும் தமிழ்மரபின் வாரிசாய் உதித்த,
 கம்பனின் கடமையாயிற்று.
 இவ்விருசொற்களை இட்டதால் மட்டுமன்றி,
 வேறுவிதத்திலும்,
 விரிந்த குகனின் அன்பு நிலையைப் போற்றி,

காவியத்துள் அங்கீகரித்திருக்கிறான் கம்பன்.
சுக்கிரீவனையும், வீடணனையும் போலன்றி,
குகனை உறவாக்கும் போது,
தன் உறவுகள் அனைத்துடனும்,
தனித்தனி அவனைத் தொடர்புபடுத்துவதோடல்லாமல்,
தன்னைக் குகனின் உரிமையாக்கியும் பேசுகிறான் இராமன்.

‘அன்னவன் உரைகேளா அமலனும் உரைநேர்வான்
என்னுயிரனையாய் நீ இளவல் உன் இளையான்
இன்நன்னுதல் அவள் நின்கேள் நளர்கடல்நிலமெல்லாம்
உன்னுடையது நான் உன் தொழில் உரிமையில் உள்ளேன்.’

‘நின்னொடும் அறுவரானேம்’,
‘நின்னொடும் எழுவரானேம்’ எனும் தொடர்கள்,
சுக்கிரீவனையும் வீடணனையும்,
மற்றைய சகோதரர்களுடன் இணைப்பதாய்க் காட்டினும்,
‘இன்நன்னுதல் அவள் நின்கேள்’ என
சீதையுடனும் உறவாக்கிப் பேசியது,
குகனுக்கு இராமன் வழங்கிய தனித்தகுதியாய்,
கம்பனாற் காட்டப்படுகிறது.



குகன், சுக்கிரீவன், வீடணன் ஆகிய மூவரையும்,
உடன்பிறப்பாய் ஏற்று,
தன் குடும்பஅங்கத்தவர்களாய் அங்கிகரிக்கிறான் இராமன்.
இராமனின் அவ் அங்கீகரிப்பை,
அவன் குடும்ப அங்கத்தவர்களும் ஆமோதிப்பது,
குகனின் அங்கீகாரத்தில் மாத்திரமே எனக்காட்டி,
மறைமுகமாய்,
குகனின் தனித்த தகுதியை வலியுறுத்துகிறான் கம்பன்.



இராமன் குகனைச் சகோதரனாய் அங்கீகரித்தது
 தெரியாமலே,
 இராமனைத் தேடிவரும் பரதன்,
 குகனை,
 தம் உடன்பிறப்பாய் உறுதிபடப் பேசுகிறான்.
 குகனின் அன்புகண்டு,
 யார் இவன்? எனப் பரதனிடம் கேட்கிறாள் கோசலை.
 இலக்குவர்க்கும், கிளையவர்க்கும், எனக்கும் முத்தான் என்ற
 பரதனின் பதிலில்,
 குகனுக்கான அவனின் அங்கீகரிப்பு வெளிப்படுகிறது.



கங்கைக்கரை வந்த கோசலையை,
 இராமனின் தாயெனப் பரதன் அறிமுகப்படுத்த,
 அன்பு மிகுதியால்,
 அவள் தாள்பற்றி அழுகிறான் குகன்.
 அவன் அன்பு நிலைகண்ட கோசலை,
 இராமனைப்பிரிந்த தன் துயர் மறந்து,
 குகனைத் தன் மைந்தர் நால்வரொடும் இணைத்து,
 ஐவராய் அங்கீகரித்து,
 ஆட்சியுரிமையும் கொடுத்துப் பேசுகிறாள்.

‘என்றலுமே, அடியின்மிசை நெடிதுவீழ்ந்து
 அழுவானை, ‘இவன் யார்?’ என்று,
 கன்றுபிரி காராவின் துயருடைய
 கொடிவினவ, கழல்கால்மைந்தன்,
 ‘கின்குணைவன் கிராகவனுக்கு; இலக்குவற்கும்,
 கிளையவற்கும், எனக்கும், முத்தான்;
 குன்றனைய தீருநெடுந்தோள்
 குகனென்பான், இந்நின்ற குரிசில்’ என்றான்.’

‘நைவீர் அலீர் மைந்தீர்! இனித் துயரால்;
 நாடு இறந்து காடுநோக்கி,
 மெய்வீரர் பெயர்ந்ததுவும் நலமாயிற்று
 ஆம் அன்றே! விலங்கல் திண்தோள்
 கைவீரக்களிறனைய காளையிவன்
 தன்னோடும் கலந்து, நீவீர்
 ஐவீரும் ஒருவீராய், அகலிடத்தை
 நெடும் காலம் அளித்தீர்’ என்றாள்.’

இவ்விடத்தில்,
 குகனுக்காம் கோசலையின் அங்கீகரிப்பு,
 தெளிவுபட வெளிப்படுகிறது.



இராவணனால் சிறையெடுத்துச் செல்லப்பட்டு,
 அசோகவனத்திருந்த சீதை,
 இராமன், குகனுக்குத் தன்னை உறவாக்கிய சம்பவத்தை,
 நினைந்து நினைந்து உருகுகிறாள்.

‘ஆழநீர்க்கங்கை அம்பிகடாவிய
 ஏழைவேடனுக்கு, ‘எம்பிநின் தம்பி; நீ
 தோழன்; மங்கைகொழுந்தி’ எனச்சொன்ன
 வாழி நண்பினை உன்னி, மயங்குவாள்.’

குகனுக்கு சீதையை உறவாக்கிப் பேசிய இராமன்,
 ‘கின்நன்நுதல் அவள் நின்கேள்’ என,
 பொதுப்பட உறவாக்கிப் பேசினனேயன்றி,
 தனித்து உறவுரைக்கவில்லை.

அசோகவனத்திருக்கும் சீதையோ,
 குகனை உறவாக்கிய இராமன் கூற்றை அங்கீகரித்து,
 கொழுந்தியென,
 தன்னை, குகனுக்கு உரிமை உறவாக்கிப் பேசுகிறாள்.

உறவுரைக்கும் சீதையின் வார்த்தைகளால்,
குகனுக்காம் அவளின் அங்கீகரிப்பு வெளிப்படுகிறது.



இங்ஙனம், இராமனைச் சார்ந்த அனைவராலும்,
உறவாய் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பெருமை,
குகனுக்கே தனித்து உரியது.
இவைநோக்கியே,
முன்பு, பின் எனும் சொற்களை அவ்விடத்தில் இட்டு,
குகனின் தனித்துவத்தைக் குறித்துக் காட்ட,
கம்பன் நினைத்தனன் போலும்.



அதுமட்டுமன்றி,
இம்மூவரையும் அங்கீகரிக்கும் பாடலில்,
சுக்கிரீவனையும், வீடணனையும் விளிக்கும்போது,
'குன்றுசூழ்வான் மகனொடும் ஐயவரானேம்
எம்முடை அன்பின் வந்த அகன்அமர் காதல் ஐய நின்னொடும்
எழுவரானேம்' என, புகழ்ந்துரைக்கும் அடைமொழிகளை,
சேர்த்துக்கொள்கிறான் இராமன்.
ஆனால், குகனையோ,
எவ்வித புகழ் அடைமொழிகளும் இன்றி,
குகனொடும் ஐயவரானேம் என, வெறுமனே சுட்டுகிறான்.
இவ்வேறுபட்ட இராமனின் விளிப்புகளினாலும்,
குகனின் தனித்தன்மை வெளிப்படுகிறது.
'கினையர் கிவர் எமக்கு கின்னம் யாம் என்று
புனையினும் புல் என்னும் நட்பு' என்னும்,
வள்ளுவனின் நட்புக்காம் வரையறையை நோக்க,
குகனுக்கு இராமன் வழங்கிய தனித்தகுதி,
தெற்றெனப் புரிகிறது.



மேற்சொன்னவை,
 உலகியலாய்க் காண வெளிப்படும்,
 குகனின் தனித்த பெருமைகள்.
 இக்கட்டுரையில் நான் காணவிழைந்தது,
 தத்துவார்த்த உண்மையினை.
 முன்பு, பின் எனும் இவ்விருசொற்களும்,
 முன்சொன்ன தத்துவார்த்த உண்மையினை,
 விளக்கிநிற்கும் அருமையினை இனிக்காண்போம்.



குகன், சுக்கிரீவன், வீடணன் ஆகிய மூவரும்,
 இராமன் கருணைக்கு ஆளானார்கள்.
 இம்மூவர்க்கும்,
 இராமனின் அங்கீகரிப்புக் கிடைத்ததெனினும்,
 குகன் மாத்திரமே,
 சீதை இருக்கும்போது இராமனுடன் இணைகின்றான்.
 சீதையின் அங்கீகாரத்தோடு,
 இராமனோடு இணையும் பாக்கியம்,
 அவனுக்கு மாத்திரமே கிட்டுகிறது.
 சுக்கிரீவன், வீடணன் ஆகிய இருவரும்,
 சீதையை, இராமன் இழந்து நிற்கும் நிலையிலேயே,
 அவனுடன் இணைகின்றனர்.
 சக்தியின் நேரடி அனுக்கிரகத்தோடு சிவத்துடன்
 இணையும் பேறு,
 குகன் எனும் ஆன்மாவுக்கு மட்டுமே உரியதாகிறது.
 இது குகனுக்கு அவன் அன்பினால்கிடைத்த தனித்த தகுதி.
 அன்பே தகுதியாய் ஆண்டவனை அடையும் அடியார்தம்
 பெருமை,
 குகனிடமே பொருந்தி நிற்கிறது.
 அடியார்க்குரிய தனித்த தகுதியாய்,

பெரியபுராணம் பேசும்,
 'வீடும் வேண்டா விறலினை' குகனிடம் காண்கிறோம் நாம்.
 அத்தகுதியே,
 சக்தியின் சந்நிதியில் சிவனைச்சாரும் வாய்ப்பை அவனுக்கு
 அளிக்கிறது.
 இவ்வாய்ப்பு சுக்கிரீவனுக்கும், வீடணனுக்கும் இல்லாமல்
 போயிற்று.
 குகனின், அத்தகுதியைத் தனித்துக் காட்டவே,
 'குகனொடும் அறுவரானேம் முன்பு' என,
 குகனைத் தனித்துப்பிரித்துக் காட்டி,
 பின் எனும் சொல்லிட்டு,
 சுக்கிரீவனையும், வீடணனையும்,
 வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறான் கம்பன்.
 கம்பனிட்ட முன்பு, பின் எனும் சொற்கள்,
 தத்துவார்த்த உண்மையையும் குறிப்பினாற் காட்டி,
 நம்மை வியக்கவைக்கின்றன.



சீதையின் பிரசன்னத்தோடு குகன் இராமனைச் சார்ந்தான்.
 சுக்கிரீவனும், வீடணனும்,
 சீதை இல்லாதபோதே இராமனைச் சேர்ந்தார்கள்.
 இவ்வேறுபாட்டினை உணர்த்தவே,
 முன்பு, பின் எனும் இருசொற்களைக் கம்பன் இட்டான், எனும்
 கூற்று,
 தத்துவார்த்தப் பார்வையில்,
 மீண்டும் சிக்கலை உண்டாக்குகிறது.
 மேற்கூற்று உண்மையாயின்,
 சக்தியின் துணையின்றியே சிவத்தைச் சாரலாம் என்றாகிறது.
 ஆனால், அக்கருத்து, தத்துவ முரண்.
 சீதையின் துணையின்றி சுக்கிரீவ வீடணர்கள்,

இராமனுடன் இணைந்தார்கள் என்று பாடியதால்,
 கம்பன் தத்துவார்த்த அடிப்படை உணர்ந்திலனோ?
 எனும் கேள்வி பிறக்கும்.
 வித்தையின் உட்சென்று,
 தத்துவ முத்தெடுத்த கம்பனா தவறிழைப்பான்?
 சுக்கிரீவ வீடணரும்,
 தாயின் கருணைகொண்டே இராமனைச் சார்ந்தமையை,
 வேறுவிதமாய்க் காட்டி வியப்பேற்படுத்துகிறான் அவன்.
 அவ் அருமைகாண மீண்டும் காவியத்தின் உள்நுழைவாம்.



இராவணன்,
 சீதையைப் பர்ணசாலையுடன் தூக்கிச் செல்கிறான்.
 தான் செல்லும்வழியை,
 இராமலட்சுமணர்கள் உணர்தல் வேண்டி,
 கானகத்தில் முனிபத்தினியராற் தனக்குச் சூட்டப்பட்ட
 அணிகலன்களை பொதியாக்கிக் கீழே போடுகிறாள் சீதை.
 வாலிக்குப் பயந்து சுக்கிரீவன் ஒளிந்திருந்த மலையில்,
 அப்பொதி வீழ்கிறது.
 தன்னிடம் சேர்ந்த சீதையின் அணிகலப்பொதியை
 அடையாளம் காட்டி,
 இராமனிடம் நடந்தவையுரைக்கிறான் சுக்கிரீவன்.

‘உழையரின் உணர்த்துவது உளது’ என்று உன்னியோ?
 குழை பொரு கண்ணினாள் குறித்தது ஓர்ந்திலம்;
 மழை பொரு கண் இணை வாரியோடு தன்
 இழை பொதிந்து இட்டனள்; யாங்கள் ஏற்றனம்.’

இறையின் உருவத்திருமேனியில் தோன்றுவன யாவும்,
 அருள்வடிவங்களே என,
 தத்துவ நூல்கள் பேசும்.

அவ்வுருவத்திருமேனியில் பொருந்திய,
கை, கால் முதலியவற்றை பிரத்தியங்கங்கள் என்றும்,
சூலம், மழு முதலியவற்றை சாங்கம் என்றும்,
வஸ்திரம், ஆபரணம் முதலியவற்றை உபாங்கம் என்றும்
அவர்கள் உரைப்பர்.

அவ்வடிப்படை கொண்டு நோக்க,
உபாங்கமாய் விளங்கும் அணிகலன்களின் மூலம்,
தாயின் அருள்பெற்றே,
சுக்கிரீவனும் இராமனைச் சார்ந்தான் எனும் உண்மையை,
நாம் உணர்ந்துகொள்கிறோம்.
மேற்சொன்ன கதைப்பகுதி மூலம்,
தத்துவ எல்லை கடக்காது,
இராம, சுக்கிரீவ இணைப்பினை,
கம்பன் அமைத்துக் காட்டுவது ஓர் அற்புதம்.



வீடணனின் புதல்வியாகிய திரிசடை,
அசோகவனத்தில் சீதைக்குத் துணைசெய்து நிற்கிறாள்.
அதன்மூலம்,
சீதையின் பெருங்கருணைக்கு அவள் ஆளாகின்றாள்.
மகளான திரிசடையினூடு,
வீடணனுக்கும் சீதையின் கருணை உரித்தாகிறது.
அதனால், வீடணனும்,
தாயின் அருள் பெற்றே தலைவனைச் சார்கிறான்.
இவ்வுண்மை தெரியவர,
வீடண சேர்க்கையும்,
சக்தியின் அனுக்கிரகத்தினாலேயே நிகழ்ந்தது எனும்
பேருண்மை வெளிப்படுகிறது.
நாம் வியந்து நிற்கிறோம்.



இங்ஙனமாய்,
 நேராக அன்றி,
 துணைக்காரணங்களால் தாயின் அருள் பெற்றே,
 சுக்கிரீவனும் வீடணனும் இராமனைச் சார்கின்றனர்.
 மறைமுகமாய் இக்கருத்தைப் பதியவைக்கும்,
 கம்பனின் பாங்கு இரசிப்புத் தருகின்றது.
 அன்பே தகுதியாய் வந்த குகனுக்கு,
 தாயின் கருணை நேரே கிட்டுவதாயும்,
 தேவைகள் நோக்கி வந்த சுக்கிரீவ வீடணற்கு,
 தாயின் கருணை துணைக்காரணங்களாற் கிட்டுவதாயும்,
 கம்பன் காட்டுவது உயர்நிலைத் தத்துவ விளக்கமாம்.



சிவமும் சக்தியும் ஒன்றே எனினும்,
 சிவம், சக்தி என வேறுபட்ட நிலையில்,
 சக்தியின் சார்பின்றி,
 சிவம் இயக்கமுறாது எனும் பேருண்மையையும்,
 கம்பன் காட்டத் தவறினானில்லை.
 இராவண சம்ஹாரம் என்பதே இராமவதார நோக்கம்.
 இந்நோக்கம் நிறைவேற,
 சிவம் சக்தியோடு கூடல்வேண்டும்.
 அவ்வுண்மை உணர்த்தவே,
 விசுவாமித்திரரைக் கொண்டு, இராமனையும், சீதையையும்
 இணைத்து,
 பின் சீதையைக் காரணமாக்கி,
 இராவணவதம் நிகழ்த்தப்படுகிறது.
 இராமன் சீதைமேற் கொண்ட அன்பே,
 இராவண வதைக்குக் காரணமாகிறது.
 இராவணனை,
 இராமன் வதைத்ததாய் வெளிப்படத் தோன்றினும்,

ஆழ்ந்து நோக்க,
 சீதைமேல் இராமன்கொண்ட அன்பே,
 இராவணனை வதைத்தது புலனாகும்.
 அவ் அடிப்படையில்,
 சக்தியே சிவத்தை இயக்கிய உண்மை வெளிப்படும்.
 இங்ஙனமாய்,
 சக்தியே சிவத்தையும் இயக்குமெனும் உண்மையையும்,
 அற்புதமாய்க் காட்டி முடிக்கிறான் கம்பன்.



சக்தியின்றிச் சிவம் இயங்காதென்றோம்.
 அதியுயர் தத்துவ நிலையில்,
 சிவம் சக்தியைச் சார்வதற்காம் சக்தியையும்,
 சக்தியே நல்கவேண்டும் என்பது கருத்து.
 இவ்வுயர் உண்மையையும்,
 கம்பன் தன் காவியத்திற் காட்டத்தவறினானில்லை.
 சிவதனுசை முறித்துச் சீதையை அடைகிறான் இராமன்.
 சிவதனுசை முறிப்பதற்காம் சக்தி,
 முதல்நாள், சீதைமேல் இராமன்கொண்ட காதலாலேயே,
 அவனுக்கு கிடைத்ததென்கிறான் கம்பன்.
 இவ்வுண்மையை உணர்த்துதற்கே,
 முதல் நூலான வான்மீகத்தில் இல்லாத,
 இராமன் சீதையின் காதற் காட்சியை,
 கம்பன் வலிந்து புகுத்தினான் போலும்.
 சீதைமேலான காதலே,
 வில்முறிக்கும் பலத்தை,
 இராமனுக்கு ஈந்தது எனும் செய்தியை,
 விசுவாமித்திர பாத்திரத்தின் கூற்றொன்றின் மூலம்,
 கம்பன் உறுதி செய்கிறான்.
 சுயம்வரத்தின் பின் திருமணமண்டபம் புகுகிறாள் சீதை.
 அவளைக் கண்டு விசுவாமித்திரர் வியக்கிறார்.

அச்செய்தியைக் கூறும் பாடலிது.

‘அச்சு என நினைத்த முதல் அந்தணன் நினைந்தான்
பச்சைமலை ஒத்த படிவத்து அடலிராமன்
நச்சுடை வடிக்கண் மலர் நங்கையிவள் என்றால்
கிச்சிலை கிடக்க மலை ஏழையும் கிறானோ’

சீதையின் தோற்றம் கண்ட ஈர்ப்பே,
வில்லுடைக்கும் பலத்தை,
இராமனுக்குக் கொடுத்தது எனும் செய்தியை,
இப்பாடலில் வரும் விசுவாமித்திரரின் கூற்றின் மூலம்,
கம்பன் உறுதி செய்து,
சக்தியைச் சார்தற்கான சக்தியையும்,
சிவத்திற்குச் சக்தியே வழங்குவாள் எனும்,
அதியுயர் நிலை உண்மையையும்,
தெளிவுபடுத்துகிறான்.



இங்ஙனமாய் ‘முன்பு, பின்’ என,
கம்பனால் இடப்படும் சொற்கள்,
பாடலில் பொருள் வெளிப்பாட்டுத் தேவைக்கு,
அதிகமாய் நின்று,
சுக்கிரீவன், வீடணனில் இருந்து குகனைப் பிரித்துக் காட்டி,
உலகியலாய் குகனின் தனித்தகுதியையும்,
தத்துவநிலையில் தாய்க்கருணையை நேரே பெற்ற,
அவன் தனித்தகைமையையும் வெளிப்படுத்தி,
சக்தி தத்துவத்தையும் நமக்கு உணர்த்தி,
வியப்பூட்டுகின்றன.
கதைப்போக்கில் தத்துவார்த்த எல்லைகளை,
தொட்டுக்காட்டும் கம்பனின் கவித்திறம் கண்டு,
நாம் விம்முற்று நிற்கிறோம்.



‘ஈநீல் நல்லறம்’

வெற்றி,

இது, அனைவராலும் விரும்பப்படும் விடயம்.

வெற்றிநோக்கியே அனைவர்தம் இயக்கமும் அமையுமாம்.

இவ்வெற்றியை அடைதல் எங்ஙனம்?

இதற்காம் வழியைப் பலரும் பலவாய் உரைப்பர்.

வெற்றி அடைதற்காம் நிச்சய வழியொன்றை,

நம் தமிழ்ச்சான்றோர் இனங்காட்டினர்.

அறவழி நடத்தலே வெற்றிக்காம் வழியென்பதே,

அவர்தம் முடிந்த முடிபு.

அறம்வழுவிய எம்முயற்சியும்,

வெற்றியை நல்குமாற்போல் தோற்றி,

முடிவில் தோல்வியினையே நல்கும்.

எத்துணை ஆற்றல் கொண்டிருப்பினும்,

அறவழிநில்லார் தோல்வியே அடைவார்.

இக்கருத்து, தமிழ்ப்புலவர் அனைவர்க்கும் ஒத்தது.

அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும் என்பதே,

கம்பன் கொண்ட கருப்பொருளுமாம்.

பொய்மைபால் நாட்டம் கொண்டு,

அறம் வழுவியும் வெற்றி எய்தலாம் என நினைக்கும்

மானுடரை,

அறத்தின் வலி உரைத்து,

ஆட்கொள்ள நினைக்கிறான் கம்பன்.

அக்கருத்தினை யுத்தகாண்டத்தில்,
தெளிவுபட இராமனின் கூற்றாய் வெளிப்படுத்துகிறான்.



இராம - இராவண யுத்தம்.

முதன்நாள் போரில் தன் வலியெலாம் இழந்து,
வெறுங்கையனாய் தலைகவிழ்ந்து நிற்கிறான் இராவணன்.

‘இந்திரர்க்கு இந்திரன் எழுதலாகாச் சுந்தரன்,’

‘வாரணம் பொருதமார்பன், வரையினை எடுத்த தோளன்,

நாரத முனிவர்க்கேற்ப நயம்பட உரைத்த நாவன்,’

என்றெல்லாம் புகழப்பட்டு,

‘முக்கோடி வாழ்நாளும் முயன்றுடைய பெருந்தவமும்,

முதல்வன் முன்னாள்

எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய் எனக்கொடுத்த

வரமும், ஏனைத்

தீக்கோடும் உலகனைத்தும் செருக்கடந்த புயவலியும்’ கொண்டு,

பெருமையுற வாழ்ந்த இராவணன்,

சிறப்பெல்லாம் இழந்து,

இராமன் முன்,

விரலால் நிலம் கீறி நிற்கின்றான்.

இராவணனின் இவ் இழிநிலையைக் குறிக்கும் பாடலில்,

அவன் தோல்விக்காம் காரணம் உரைக்கும் கம்பன்,

அறம் கடந்ததால் வந்த அவலம் இஃது என்று,

வலியுறுத்துகிறான்.

“அறம் கடந்தவர் செயல் இது” என்று, உலகு எலாம் ஆர்ப்ப,

நிறம் கரிந்திட, நிலம் விரல் கிளைத்திட, நின்றான்

கிறங்கு கண்ணினன், எல் அழி முகத்தினன், தலையன்,

வெறுங் கை நாற்றினன், விழுதுடை ஆல் அின்ன மெய்யன்.’

இதேகருத்து, தொடரும் இராம இராவண உரையாடலிலும்,

வலியுறுத்தப்படுகிறது.

இராவணனை வென்று நிற்கும் இராமன்,
அவ்வெற்றிக்கு, தன் வலிமையே காரணம் என்று கூறாது,
அறம் கடந்த இராவணன் செயலே,
அதற்காம் காரணம் என்கின்றான்.
அமரரேனும், அறமின்றி வெற்றிபெறுதல் முடியாது என,
வலியுறுத்தி உரைக்கிறான்.

‘அறத்தினால் அன்றி, அமராக்கும் அருள் சமம் கடத்தல்
மறத்தினால் அரிது என்பது மனத்திடை வலித்தி;
பறத்தி, நின் நெடும் பதி புகக் கிளையாடும்; பாவி!
கிறத்தி; யான் அது நினைக்கிலன், தனிமை கண்டு இரங்கி.’

அறமே வெற்றியின் அடிப்படை எனும்,
ஆன்றோர் கருத்தை ஆமோதித்து,
கம்பன் இயற்றிய காட்சியிது.



அறமே வெற்றியின் அடிப்படை எனின்,
அறம் எனப்படுவது யாது?
கேள்வி பிறக்கிறது.
இக்கேள்விக்குப் பலரும் பலவாய் விளக்கம் அளிப்பர்.
நுனித்து நோக்கின்,
அறம் என்பது இயற்கை ஒழுங்கு என்பதே,
உண்மைப்பதிலாம்.
இவ்வுலகிலுள்ள ஒவ்வோர் பொருளுக்கும்,
ஓர் இயற்கை ஒழுக்குண்டு.
அவ்வொழுக்கோடு பொருந்தும்படி இயங்கின்,
அப்பொருள் வாழும்.
அவ்வொழுக்கினின்றும் மாறுபட, அப்பொருள் வீழும்.
இயற்கையை இறையின் அங்கமாய் ஆன்றோர் உரைப்பர்.
அவ்வுண்மையுணர,
இயற்கை என்பது இறைக்கூறு எனப் புலனாகும்.

ஆதலால்,

அறமும் இறையியல்பினதே.

ஆண்டவனைப்போலவே,

அறமும், முதலும் முடிவும் அற்றதாம்.

ஆண்டவனை மட்டுமன்றி அறத்தினையும்,

முற்ற உணர்தல் அருமையே.

ஒன்றினரால் மட்டும் உணரப்படும் தன்மை,

அறத்துக்கும் உண்டு, ஆண்டவர்க்கும் உண்டு.

கற்றறியும் இறை வேறு,

உற்றுணரும் இறை வேறு.

அறத்தின் இயல்பும் அதுவே.

இவை, ஆண்டவர்க்கும் அறத்துக்குமான,

பொது இயல்புகள்.



வாலறிவனை நூலறிவால் உணர்தல் ஆகாது.

எனினும்,

வார்த்தையும் மனமுங் கடந்த அவ் இறையை,

அவற்றுக்கு உட்படுத்தி உரைத்தல் மரபு.

உணராப்பொருளை உரைத்தல் எங்ஙனம்?

கேள்வி பிறக்கும்.

உரை கடந்த பொருளே இறை என்று உணரினும்,

பக்குவம் இல்லாதாரும் பற்றும் பொருட்டு,

எல்லையற்ற இறையினை எல்லைப்படுத்தி,

நூல்களால் உரைத்தனர் எம் ஞானியர்.

அவர்கள் வகுத்த உரையுள்,

இறைவன் எல்லைப்படுவதாய் எண்ணி மயங்குவர் பலர்.

அந்நூல்கள் தரும் செய்தி,

நம் அறிவை அன்றி இறையை எல்லைப்படுத்தா.

இறைவனால் உரைக்கப்பட்ட வேதங்களே,

அவ் இறைவனின் பரிமாணம் காணமுடியாது,
 ஓலமிட்டு அரற்றுவதாய் உரைப்பர் மணிவாசகர்.
 'வேதங்கள் ஐயா! என ஓங்கி ஆன்றகன்ற நுண்ணியனே',
 நூல்களுள் எல்லைப்படா அவ் இறை இயல்பை,
 'நூல் அறிவு உணரா நுண்ணியோன் காண்க.' என,
 அதே வாசகர் வலியுறுத்துகிறார்.

அங்ஙனமாயின்,
 எல்லையற்ற இறையை எல்லைப்படுத்தி உரைத்தது
 எதனால்?

அங்ஙனம் உரைத்தல் பொய்மையன்றோ?
 மெய்யுணர்ந்தோர் பொய்யுரைப்பரா?
 இல்லையென்பதே பதிலாகிறது.

ஆராய,
 அவர்தம் செயற்காம் விளக்கம் எய்துகிறோம்.



இறையோ எல்லையற்ற பொருள்.
 நம் அறிவோ எல்லைக்குட்பட்டது.
 எல்லைக்குட்பட்ட அறிவால்,
 எல்லைக்குட்படாத இறைவனை அறிதல் இயலாது.
 இறைநிலையை,
 உயர்ந்து உணர இயலா அறிவினை, உயர்த்துதற்காய்,
 இறையை எல்லைப்படுத்தி இறக்கினர் நம் ஞானியர்.
 நூல் உரைக்கும் இறைநிலை,
 இறையின் உண்மைநிலை அன்று.
 அஃது இறையை உணர்தற்காம் உபாயநிலையே.
 இவ் உபாய நிலையை உண்மை நிலையாய் நம்பி,
 ஒருமுகப்பட,
 உண்மைநிலை தானே எய்தப்படும்.
 அங்ஙனமாயின்,
 அவ் உபாயநிலை பொய்யோ எனின் பொய்யன்று.

உண்மை நிலையின் குறுகிய விளக்கமாம்.
 உண்மை நிலையை நாம் எய்தியதும்,
 உபாயநிலையில் நாம் பெற்ற இறைவிளக்கம்,
 விரிவுற்று முழுமையுறும்.

அதுநோக்கியே,
 வழிபாட்டினை உண்மைநிலை, உபாயநிலை என,
 இருகூறாய்ப்பிரித்தனர் நம் ஆன்றோர்.



விரிந்த பரம்பொருளை அறிய விழைவார்க்கு,
 உபாயநிலையை ஒருகுருவும்,
 உண்மைநிலையை மற்றொரு குருவும் உணர்த்துவார்.
 இவ்விரு நெறிகளையும்,
 ஒரே குரு உணர்த்தல் ஆகாதோ எனில், ஆகாதாம்.
 உபாயத்தை உண்மையாய் உரைப்பவர்,
 பின், உண்மை வேறு, உபாயம் வேறு என உரைப்பின்,
 ஒருவரே கூறும் முன்பின் முரணான அக்கூற்றுக்களால்,
 கேட்பார்க்குத் தடுமாற்றம் உண்டாகும்.
 ஆசிரியர் மாணவரால் ஐயுறப்படுவார்.

அதனால்,
 உபாய நெறியை ஒரு குரு உரைக்க,
 உண்மை நெறியை மற்றொரு குரு விளக்கம் செய்வது
 சமய மரபாயிற்று.

இதனாற்தான், தீட்சைநிலை பலவாயிற்று.
 உபாயநிலைக்காம் குரு உரைத்த விளக்கத்தினை,
 உண்மைநிலைக்காம் குரு விரிவு செய்வார்.
 இறை உணரும் நெறியில் பேணப்படும் இம்மரபே,
 அறம் உணரும் நெறியிலும் பேணப்படுகிறது.



நூல்களால் உரைக்கப்படும்,
 எல்லைப்படுத்தப்பட்ட அறத்தினை,

மாணவர்க்கு ஒரு குரு விளக்கம் செய்ய,
 மற்றொரு குரு,
 அவ்வறத்தின் எல்லையற்ற விரிவினை உணர்த்துவார்.
 எல்லைப்பட்ட அறம் நீதியென்று உரைக்கப்படும்.
 எல்லையற்ற அறமே தர்மமாம்.
 அத்தர்மத்தினை அறம் என்ற சொல்லாலும்,
 சிலவேளைகளில், ஆன்றோர் குறிப்பிடுவர்.
 நீதி வேறு, அறம் வேறு.
 அரசாள்வார் முதலில் நீதியைக் கற்று,
 பின் அறமுணர்ந்து ஆட்சி புரிதல் வேண்டும்.
 நீதியின் எல்லையைத் தாண்டி அறவிரிவைத் தொட்டாரே,
 வரலாற்றுப் புகழ்கொண்ட அரசர்களாய்த் திகழ்ந்தனர்.
 மனுநீதிகண்ட சோழன்,
 நீதியைக் கடந்து அறமுணர்ந்து புகழ்கொண்ட அரசர்க்கு,
 உதாரணன்.
 நீதிக்கும், அறத்திற்குமான இவ்வேறுபாட்டையும்,
 இவ்விரண்டையும்,
 வெவ்வேறு ஆசிரியர்கள் விளக்கம் செய்யுமாற்றையும்,
 விரிந்த அறத்தினுள்,
 நீதி புதிய விளக்கம் கொள்ளுமாற்றையும்,
 கம்பன், தன்காவியத்துள் அற்புதமாய்ப் பதிவுசெய்கிறான்.
 அதுகாண்பாம்.



உலகுக்கு அறத்தினை உணர்த்த,
 அவதாரம் செய்தவன் இராமன்.
 அவ் இராமன் மூலமே,
 அறத்தினை உணரும், இவ் இருநெறிப்பட்ட வழியினை,
 கம்பன் காட்டுகிறான்.
 குலகுருவான வசிட்டர் மூலம்,
 நீதியினை அறிந்துகொண்ட இராமன்,

பின், விசுவாமித்திர முனிவரால்,
எல்லையற்ற அறத்தின் விரிவினை உணர்கிறான்.
உபாயநெறியாகிய நீதியின் நிலை நின்றார்க்கு,
உண்மைநெறியாகிய அறம்,
பொய்மையாய்த் தோன்றிக் குழப்பம் தரும்.
நீதியை மட்டும் கற்றார் தூய அறநெறி நின்றலை,
அநீதியோ! என ஐயுறுவர்.

அ.தன்றி, அறமுரைத்தாரையும் ஐயுறத் தலைப்படுவர்.
இக்குழப்ப நிலையை இராமனும் எய்துகிறான்.
வசிட்டர் உரைத்த நீதிக்கும்,
விசுவாமித்திரர் உரைத்த அறத்திற்கும் இடையில்,
முரண்பாடு இருப்பதாய்க் கருதித் தடுமாறுகிறான் அவன்.
பின், விரிந்த அறத்தினை விசுவாமித்திரர் உணர்த்த,
அவ் அறத்தினுள் நீதி உட்படும் உண்மையறிந்து,
வியப்பெய்துகிறான்.

அவ்வியப்பினால்,
அறமுணர்த்திய விசுவாமித்திரரைப் போற்றி,
'இனி, நீ சொல்பவை யாவற்றையும் அறமெனவே
கொள்வேன்' எனப் பணிகிறான்.

இராமனுக்கு இரண்டு ஆசிரியர்களை அமைத்து,
அறத்தின் உபாயநிலை, உண்மைநிலை எனும்,
இரண்டு நெறியையும்,
கம்பன் காட்டும் திறன் இரசிக்கத்தக்கது.



இராமனும் தம்பியரும்,
வசிட்டமாமுனிவரிடத்தில் நூற்கல்வியைப் பயில்கின்றனர்.
நூல்களால் ஓதப்படும்,
எல்லைப்பட்டதாகிய நீதி முழுவதினையும்,
இராமன் கற்றுத் தேர்கிறான்.
இச்செய்தியைக் கூறிய கம்பன்,

தொடர்ந்து,
 இராமனோடு தொடர்புபட்ட ஒரு காட்சியை அமைக்கிறான்.
 முனிவரது ஆச்சிரமத்தில் இருந்து,
 இராமனாதியோர் திரும்புகின்றனர்.
 சக்கரவர்த்தித் திருமகனாகிய இராமனைக் காண,
 வழியெங்கும் மக்கட் கூட்டம்.
 அக்கூட்டத்தை நோக்கி,
 இராமன் பேசத்தொடங்குகின்றான்.

‘எதிர்வரும் அவர்களை, எமையுடை கிறைவன்,
 முதிர் தரு கருணையின் முகமலர் ஒளிரா,
 “எது வீனை? கிடர் கிலை? கினிகு நும் மனையும்?
 மதி தரு குமரரும் வலியர்கொல்?” எனவே.’

‘இடருண்டோ?
 மனை இனிதோ?
 மைந்தர் வலியரோ?’ என வினவும் இராமனிடம்,
 ‘நின்னைத் தலைவனாய்ப் பெற்ற எமக்கு,
 அவையனைத்தும் ஒரு பொருட்டல்ல’ என்கின்றனர்
 நாட்டுமக்கள்.

‘அஃகு, “ஐய! நினை எமது அரசு என உடையேம்:
 கிஃகு ஒரு பொருள் அல: எமது உயிருடன் ஏழ்
 மக்தலம் முமுதையும் உறுக, கி மலரோன்
 உகு பகல் அளவு” என, உரை நனி புகல்வார்.’

நூற்கல்வியில் நிறைவுற்ற இராமன்,
 சமுதாயத் தலைமை ஏற்கத் தயாராவதை,
 இச்சிறு காட்சி மூலம் கம்பன் காட்டுகிறான்.



சமுதாயத்துள் அறத்தை நிலைநிறுத்த,
 வரையறை செய்யப்பட்டதாய நீதி நூற்கல்வி போதாது.

நீதி கால, தேச, வர்த்தமாணங்களுக்கேற்ப மாறுபடும்.
 அறம் எங்கும், என்றும் எல்லோர்க்கும் பொதுவாம்.
 அறத்தின் விரிந்த பொருள் உணர்ந்தாலன்றி,
 சமுதாயத்துள் அறத்தை நிலைநிறுத்தல் அரிதாம்.
 அறத்தின் நாயகனாய்த் தான் அமைத்த இராமன்,
 நீதியை முற்றக் கற்றதோடு நில்லாமல்,
 அறத்தையும் உணர்தல் அவசியம் எனக் கருதுகிறான்
 கம்பன்.

நீதியுரைத்த வசிட்டனே,
 அறத்தை உணர்த்துதல் ஆகாதென்று,
 மரபில் ஊறிய அவன் அறிவு சொல்கிறது.
 அதனால்,
 புதிய ஒரு குருவினைக்கொண்டு,
 இராமனுக்கு அறத்தின் விரிவுணர்த்தக் கருதி,
 மேற்சொன்ன காட்சியின் முடிவில்,
 விசுவாமித்திரரைக் கதைக்குள் நுழைக்கின்றான் அவன்.



தசரதன் அவை.
 மன்னன் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க,
 திடீரென விசுவாமித்திரர் தோன்றுகிறார்.
 சத்திரியராய்த் தோன்றி,
 அந்தணராய் உயர்ந்த அருந்தவத்தோர் அவர்.
 திரிசங்கு மன்னனுக்காக,
 புது உலகமைத்துப் புரட்சி செய்தவர்.
 அவர் ஆற்றல் அறிந்து அடிபணிகிறான் தசரதன்.
 முனிவரை வலம் செய்து வணங்கி,
 'நின் வருகை,
 குலம் செய்த தவம்' எனக் கூறி மகிழ்விக்கின்றான்.
 'யாது நான் செய்யக்கடவது?' என,
 தொடர்ந்து தசரதன் வேண்ட,

‘கரியசெம்மள் ஒருவனைத் தந்திடுதி’ என
 ‘உயிர் இரக்கும் கொடுங் கூற்றாய்’,
 யாகம்காக்க இராமனைத் தரும்படி, முனிவர் கேட்கிறார்.
 ‘கண்ணிலான் பெற்றிழந்தான்’ என,
 கடுந்துயர் கொள்கிறான் தசரதன்.
 அவன் உரைத்த மாற்றம் எதனையும் ஏற்காமல்,
 கோபங்கொள்கிறார் கோமுனி.
 அக்கோபத்தால் விரைந்து வெளியேறுகிறார்.
 அரக்கர் அனைவரையும்,
 தன் ஒருவார்த்தையால் மட்டுமே அழிக்கவல்ல விசுவமித்திரர்,
 எளிவந்து ஈங்கெய்திய எண்ணம் அறிந்து எழுந்த வசிட்டர்,
 விசுவாமித்திரரிடம் இராமனை ஒப்படைக்கும்படி,
 தசரதனுக்கு உறுதி உரைக்கின்றார்.

‘பெய்யும் மாரியால் பெருவெள்ளம் போய்
 மொய் கொள் வேலைவாய் முடுகும் ஆறுபோல்,
 ஐய! நின்மகற்கு அளவு இல் வீஞ்சை வந்து
 எய்து காலம் இன்று எதிர்ந்தது’ என்னவே.’

மாரியால் உருவாகும் சிறு ஆறு,
 கடலிற் கலந்து பெருமை கொள்வதை,
 இராம விசுவாமித்திர சேர்க்கைக்கு,
 உவமையாய் உரைக்கிறார் வசிட்டர்.

ஆறு எல்லைக்குட்பட்டது.

கடல் எல்லைகடந்தது.

இரண்டும் நீரே எனினும்,
 எல்லைகடந்த பெருமை கடலின் தனித்துவம்.

கடலுள் ஆறு அடங்கும்.

ஆற்றுள் கடல் அடங்காது.

இவ்வுவமை விரிவுகள்,
 நீதிக்கும், அறத்திற்குமான தொடர்பினை,

தெளிவுபட விளக்கி நிற்கின்றன.
 தன்னிடம் இராமன் கற்ற நீதியை,
 எல்லைக்குட்பட்ட ஆற்றுடனும்,
 விசுவாமித்திரரிடம் இராமன் பெறப்போகும் அற அறிவை,
 விரிந்த கடலுடனும் உவமித்து,
 தன்னிடம் உபாய நெறியைக் கற்ற இராமனுக்கு,
 உண்மைநெறியை உணர்த்தவே,
 விசுவாமித்திரர் வந்திருக்கிறார் என்பதை,
 மறைமுகமாய் உணர்த்துகிறார் வசிட்டர்.
 எல்லையற்ற அற அறிவை,
 இராமன் பெறப்போகிறான் என்பதை,
 “ஐய நின் மகற்கு அளவில் விஞ்சைவந்து எய்து காலம்
 கின்று” என்ற,
 வசிட்டர் வார்த்தைகளால் நாம் உணர்ந்து கொள்கிறோம்.
 (விஞ்சை - வித்தை)
 வசிட்டரின் வார்த்தைகளால் உறுதி பெற்ற தசரதன்,
 இராம இலக்குமணரை விசுவாமித்திரரோடு அனுப்புகிறான்.
 முனிவருடன் சென்ற இராமன்,
 நீதிக்கும், அறத்திற்குமான வேறுபாட்டை அறியும் காட்சியை,
 தொடர்ந்து அற்புதமாய் அமைக்கிறான் கம்பன்.
 அக்காட்சி காண்பாம்.



விசுவாமித்திரருடன் காடேகும் இராம இலக்குமணர்கள்,
 சரயு நதியைக் கண்டு,
 காமன் ஆச்சிரமச் சிறப்புணர்ந்து செல்லும் வழியில்,
 பாலைநிலமொன்றைக் காண்கின்றனர்.
 இப்பாலை தோன்றக் கரணம் யாது? என,
 வினவும் இராமனுக்கு,
 தாடகையின் கொடுமையினையும், வரலாற்றினையும்,
 உரைக்கிறார் விசுவாமித்திரர்.

‘எங்குளாள் தாடகை?’ என்று இராமன் வினவும்போதே, நிலம் அதிர்கிறது.

கொதித்து வருகிறாள் அக்கொடிய தாடகை.

‘கைவரை எனத் தகைய காளை உரை கேளா, ஐவரை அகத்திடை அடைத்த முனி, “ஐய! கிவ் வரை கிருப்பது அவள்” என்பதனின் முன்பு, ஓர் மை வரை நெருப்பு எரிய வந்ததென, வந்தாள்.’

கொல்லும் நோக்குடன் வரும் அவளை,

‘கொல்!’ என முனிவர் உரைக்க,

இராமன் மனதில் போராட்டம் தொடங்குகிறது.

மாதரையும், தூதரையும் கொல்லுதல் மாண்பன்று என, நீதிநூல் உரைத்த வசிட்டரின் வார்த்தை,

இராமன் காதில் ஒலிக்கிறது

‘பெண்ணைக் கொல்லாதே!’ என்றனர் வசிட்டர்.

பெண்ணான தாடகையைக் ‘கொல்!’ என்கிறார்,

விசுவாமித்திரர்.

கற்றதும் உற்றதும் மாறுபடக் கலங்குகிறான் இராமன்.

நிண மலையாய் ஓடிவரும் தாடகையை,

நிமிர்ந்து பார்க்கிறான்.

பேய்போல் வந்தாலும்,

அவளைப் பெண் என்றே,

பெருந்தகை இராமனின் மனம் கணிக்கிறது.

‘கொல்!’ என முனிவர் உரைக்கவும்,

வில்லைத் தொடாது வெறுமனே நிற்கிறான்.

‘அண்ணல் முனிவற்கு அது கருத்து எனினும், “ஆவீ உண்” என, வடிக் கணை தொடுக்கிலன்; உயிர்க்கே துண்ணெனும் வினைத் தொழில் தொடங்கியுள்ளேனும் “பெண்” என மனத்திடை பெருந்தகை நினைந்தான்.’

விசுவாமித்திரருக்கு இராமன் மனநிலை புரிகிறது.
பெண்ணைக் கொல்லுதல் குற்றமெனக் கற்றதால்,
அவன் அறிவு,
பெண்வடிவில் நிற்கும் தாடகையைக் கொல்ல மறுப்பதை,
உணர்கிறார் அவர்.

தாடகை பெண் அல்லள் என்பதற்காம் காரணங்கள்
அனைத்தையும் வரிசைப்படுத்தி உரைக்கின்றார்.

‘வெறிந்த செம் மயிர் வெள் எயிற்றாள், தனை
எறிந்து கொல்வென் என்று ஏற்கவும், பார்க்கிலாச்
செறிந்த தாரவன் சீந்தைக் கருத்து எலாம்
அறிந்து, நான்மறை அந்தணன் கூறுவான்!’

‘தீது என்றுள்ளவை யாவையும் செய்து, எமைக்
கோது என்று உண்டிலள்; இத்தனையே குறை;
யாது என்று எண்ணுவது? இக் கொடியாளையும்,
மாது என்று எண்ணுவதோ?- மணிப் புணினாய்!’

‘இந்திரன் இடைந்தான்; உடைந்து ஓடினார்,
தந்திரம் படத் தானவர், வானவர்;
மந்தரம் இவள் தோள்எனின், மைந்தரோடு,
அந்தரம் இனி யாகுகொல், ஆண்மையே?’

‘கறங்கு அடல் தீகிரிப் படி காத்தவர்
பிறங்கடைப் பெரியோய்! பெரியோரொடும்
மறம்கொடு, இத் தரை மன்னுயிர் மாய்த்து, நின்று,
அறம் கெடுத்தவட்கு ஆண்மையும் வேண்டுமோ?’

அப்போதும், இராமன் மனம் தெளிவடையவில்லை.
அம்பெடுக்காது அப்படியே நிற்கிறான்.
நீதிநெறி நிற்க விரும்பும் இராமன்,
அறுமுணராது தடுமாறுவதை, உணர்கிறார் விசுவாமித்திரர்.
நூலுரைத்த நீதியை விரித்து,

உண்மை அறத்துடன் ஒன்றாக்கி,
 இராமனின் அற அறிவை விரிவிக்கின்றார்.
 ஆறு கடலோடு கலக்கிறது.
 'பெண்ணைக் கொல்லாதே! என,
 வசிட்டர் உரைத்ததால்,
 பெண்வடிவில் இருக்கும் தாடகையை,
 கொல்ல முடியாது தடுமாறுகிறாய்.
 பெண்ணைக் கொல்லாதே என்று வசிட்டர் சொன்னது சரிதான்.
 பெண் என்பவள் யார்?

பெண்மை எனும் பண்புடையாளே பெண்ணாவாள்.

பெண்மை என்பது குணம்.

பெண்வடிவென்பது குணி.

குணமின்றேல் குணி அப்பெயர் கொள்ளாது.

இவள் வடிவால் பெண் எனினும்,

குணத்தாள் ஆண்தன்மை கொண்டு நிற்கிறாள்.

அத்தகைய வன்மை பெற்ற இவள்,

பெண்மை வடிவிலிருப்பினும் 'ஆணை' என்கிறார் அவர்.

'நாண்மையே உடையார்ப் பீழைத்தால், நகை;

வாண்மையே பெற்ற வன் திறல் ஆடவர்

தோண்மையே இவள் பேர் சொலத் தோற்குமேல்,

ஆண்மை என்னும் அது ஆரீடை வைகுமே?'

'இவ்வுண்மை உணரின்,

என் கட்டளையால்,

வசிட்டர் வார்த்தைக்கு மாசு ஏற்படாத,

வன்மை உணர்வாய்' என்கிறார்.

தாடகை பெண்ணல்லள் என்பதற்காம் காரணத்தினைக்

காட்டிய விசுவாமித்திரர்,

'இனியும் இவள் பெண்ணென நினைத்தால்,

அது பேதமையாகும்' என்கிறார்.

‘மன்னும் பல் உயிர் வாரி, தன் வாய்ப் பெய்து
தின்னும் புன்மையின் தீமை எதோ? - ஐய!
பின்னும் தாழ் கழல் பேதைமைப் பெண் இவள்
என்னும் தன்மை, எளிமையின் பாலதே!’

இப்போதும் இராமன் தெளிவு பெற்றான் அல்லன்.
நட்பு பகை என்பவற்றின் சார்பால்.
விருப்பு வெறுப்புக்கொள்ளும் உலகைக்கண்டிருந்த
இராமனுக்கு,
தாடகையைக் கொல்லச் சொல்லும் முனிவர் செயலும்,
பகையின் செயலாய்ப் பட்டதுபோலும்.
அ. துணர்ந்த முனிவர்,
இராமனை நோக்கி,
‘அவளைக் கொல்லச்சொல்வது பகையால் அன்று’ என,
தெளிவுபட உரைக்கிறார்.
‘நீ கற்றது உபாய அறம்.
நான் சொல்வது உண்மை அறம்.
ஈறு இல் நல்லறத்தை விளங்குவாய்’ என்று,
முனிவர் உண்மை அறத்தை ஓத,
ஆறு கடலிற் கலக்கிறது.
உண்மை அறத்தின் முழுமை உணர்ந்து,
இராமன் திகைக்கிறான்.
தன் அறிவை விரியச்செய்த விசுவாமித்திரனை,
அறத்தின் வடிவமாகவே காண்கிறான்.
‘அறமல்லனவும் நீ சொன்னால் இனி அறமன்றோ’
எனப்பணிகிறான்.

‘ஈறு இல் நல் அறம் பார்த்து கிசைத்தேன்; இவட்
சீறி நின்று கிது செப்புகின்றேன் அலேன்;
ஆறி நின்றது அறம் அன்று; அரக்கியைக்
கோறி’ என்று எதிர் அந்தணன் கூறினான்.’

‘ஐயன் அங்கு அது கேட்டு, “அறன் அல்லவும்
எய்தினால், ‘அது செய்க!’ என்று ஏவினால்,
மெய்ய! நின் உரை வேதம் எனக் கொடு
செய்கை அன்றோ! அறம் செய்யும் ஆறு” என்றான்.’



தாடகையைப் பெண்ணாய் நினைந்து,
பேசாது நின்ற இராமனை நோக்கி,
‘ஆறிநின்றது அறனன்று’ என விசுவாமித்திரர் பேசுகிறார்.
தான் கற்ற நூற்கல்வியை,
வழுவாது பற்றி நின்ற இராமனை நோக்கி,
‘நின் செயல் அறன் அன்று’ என,
விசுவாமித்திரர் விளம்பலாமா?
கற்றலின்படி நின்றல் தவறன்றே!
அங்ஙனம் இருக்க,
இராமன் செயலை அறனன்று என,
விசுவாமித்திரர் உரைத்தது எங்ஙனம் சரியாகும்?
கேள்வி எழும்.
அ. துணர்ந்து,
கம்பன் தன்கவிதையை அற்புதமாய் அமைத்திருக்கிறான்.
உண்மை அறத்தை நோக்க,
தாடகைமேல் அம்புபோடாத இராமனின் செயல்,
தவறாகின்றது.
உபாய அறத்தை நோக்க அச்செயலே சரியாகின்றது.
இவ்விரு கருத்தையும் அங்கீகரிக்குமாற்போல்,
இராமனை நோக்கி விசுவாமித்திரன்,
‘நின்செயல் அறனன்று’ எனக் கூறுவதான,
‘ஆறி நின்றது அறனன்று’ எனும் அடிக்கு,
ஆறி நின்றது அறன் அன்று எனவும்,
ஆறி நின்றது அறன் நன்று எனவும்,
இருவகையாயும் பொருள்கொள்ளலாம்.
அறத்தின் உண்மை உபாய நிலைகளை மனம்கொண்டு
நோக்க,

அவ் ஒரு அடியே இருபொருள் தந்து,
 இராமனின் தவற்றையும் தகுதியையும் ஒருமித்து
 விமர்சிக்கின்றது.
 கம்பனின் கைவண்ணம் கண்டு சிலிர்க்கிறோம் நாம்.



மேற்சொன்ன பாடலில்,
 'ஈறில் நல்லறம்' எனக்கம்பனிடும் தொடர்
 அறத்தினது எல்லையற்ற தன்மையினையும்,
 அறத்தினது இறைக் கூறையும்,
 முழுமையாய் வெளிப்படுத்தி
 அறத்திற்காம் அற்புத விளக்கமாய் அமைந்து,
 நம்மை வியக்க வைக்கின்றது.



‘முத்தமிழ்க் கம்பன்’

நம் தமிழ் மொழி,

தோற்றமறியாத் தொன்மை கொண்டது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னரே,

சங்கமமைத்து ஆராய்ந்து வளர்க்கப்பட்ட,

பெருமையுடையது அது.

இயல், இசை, நாடகம் என,

முப்பெரும் பிரிவுகளாய் வகுக்கப்பட்டு,

அறிஞர் பெருமக்களால் அனுபவிக்கப்பட்டது.

இம்முத்தமிழ்த் துறைகள் பற்றிய செய்திகள்,

நம் புலவர் பெருமக்களால்,

இலக்கியங்களினிடையே விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழின் தலைமைப் புலவனாய்க் கருதப்படுபவன் கம்பன்.

தான் செய்த இராமகாவியத்தால்,

தமிழின் பெருமையை, உலகளாவி விரியச் செய்தவனவன்.

‘கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்’ என்று,

தமிழ்ச் சான்றோர்களாற் போற்றப்பட்டவன்.

முத்தமிழ்த் துறையின் முறைபோகிய உத்தமன்.

அப்பெரும் புலவன்,

தன் இராமகாவியத்தின் இடையிடையே,

இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழ்த்துறைகள் பற்றி,

அள்ளித்தெளித்திருக்கும் அரும்பெரும் செய்திகளை,

எடுத்துக்காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

இயற்றுறை

கம்பன் காலத்து இயற்றுறை,
 கவிதை மயமாகவே காணப்படுகின்றது.
 கலைகளின் அரசியாய்க் கருதப்படும் கவிதைபற்றி,
 கம்பன் தரும் செய்திகள் நுட்பமானவை.
 தன் காவியத்தின் பல இடங்களிலும்,
 கவிதை பற்றிய செய்திகளைக் கம்பன் சொல்கிறான்.
 அச்செய்திகள் விரிக்கிற பெருகும்.
 அவ் அனைத்துக் கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கி,
 கவிதை இலட்சணத்தை வரையறை செய்யும்,
 கம்பனின் ஒரு கவிதை உண்டு.
 அக்கவிதையுடு,
 கவிதைபற்றிய கம்பனின் அபிப்பிராயம் முழுவதையும்
 காணலாம்.
 அக்கவிதையைக் காண்பாம்.



ஆரண்ய காண்டத்தில்,
 பஞ்சவடி நோக்கிச் செல்லும் இராமன் முதலியோர்,
 கோதாவரி நதியினைக் காண்கின்றனர்.
 அவ்விடத்தில்,
 அந்நதியின் சிறப்பை வர்ணிக்கப் புகுந்த கம்பன்,
 சான்றோர் கவியோடு அந்நதியை ஒப்பிடுகின்றான்.
 அவ்வொப்பீடாய்க் கம்பன் அமைக்கும் பாடல்,
 கவிதைக்கலை பற்றிய கம்பனின் கருத்தை,
 முழுமையாய் வெளிப்படுத்துகிறது.
 ஆற்றின் ஒழுக்கையும் கவிதை ஒழுக்கையும்,
 சிலேடையாய்ச் சுட்டும்,
 கம்பனின் அக்கவிதியினைக் காணலாம்.

‘புவியினுக்கு அணி ஆய், ஆன்ற பொருள் தன்கு, புலத்திற்று ஆகி,
அவியகத் துறைகள் தாங்கி, ஐந்திணை நெறி அளாவி,
சவி உறத் தெளிந்கு, தண்ணென் ஒழுக்கமும் தழுவி, சான்றோர்
கவி என, கிடந்த கோதாவரியினை வீரர் கண்டார்’

புவியிக்கு அணியாதல்; பொருள் தருதல், புலத்திற்றாதல்,
அவியகத் துறைகள் தாங்கல், ஐந்திணை நெறியளாவல்,
சவியுறத் தெளிதல், தண்ணென்ற ஒழுக்கம் தழுவுதல்,
என்னும் இப்பண்புகளை,
கவிதைக்கும், ஆற்றுக்கும் உரிய ஒருமித்த பண்புகளாய்,
கம்பன் எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

முதலில் இப்பண்புகள்,
கோதாவரி நதிக்குப் பொருந்துமாற்றினைக் காண்போம்.

புவியினுக்கணியாதல்:

பூமியில் அழகியதொரு பெருநதியாதல்,
அன்றி,
பூமியாகிய பெண்ணுக்கு ஒரு முத்தாரம் போல் இருத்தலுமாம்.

ஆன்ற பொருள் தருதல்:

சிறந்த மலைபடு திரவியம் முதலிய பொருட்களை,
அடித்துக் கொண்டு வருதல்.
அன்றி, தனது வளத்தால் நாட்டுக்குச் செழுமையுண்டாக்கி,
விளைவுப் பொருட்கள் பலவற்றை விளைத்தலோடு,
புண்ணிய நதியாதலால்,
தன்னில் மூழ்குவார்க்கு,
தீவினை தீர்த்து அறம், பொருள், இன்பங்களையும்,
வீட்டையும் கொடுத்தலுமாம்.

புலத்திற்றாதல்:

விளைநிலத்தின் வளச்செழுமைக்கு உதவுதல்.
அன்றி,

வெள்ளப் பெருக்கினாலும் வாய்க்கால் வழியாகவும்,
எங்கும் பரவி நிறைதலுமாம்.

அவியகத்துறைகள் தாங்கல்:

இறங்கு நீர்த்துறைகள் பலவற்றை,
ஆங்காங்கு உடைத்தாதல்.

ஐந்திணை நெறியளாவல்:

ஐவகை நிலங்களின் வழியாகச் செல்லுதல்.

சவியுறத்தெளிதல்:

மிக்க ஆழத்திலுள்ள பொருள் கட்புலனாகுமாறு
தெளிந்திருத்தல்.

தண்ணென்ற ஒழுக்கந் தழுவுதல்:

குளிர்ந்த நீர்ப் பெருக்கை,
இடையறாமல் என்றும் உடைத்தாதல்.

இதே பண்புகளை,

இயற்கலையாகிய கவிதைக் கலைக்கும்,
கம்பன் பொருத்துதல் இரசனைக்குரியது.

இப்பண்புகள் கவிதைக் கலையோடு,
பொருந்துமாற்றை இனிக் காண்பாம்.

புவியீனக்கணியாதல்:

பலவகை அலங்காரங்களையும் உடையதாதல்.

அன்றி,

உலகில் பலராலும் கொண்டாப்படுதலுமாம்.

ஆன்ற பொருள் தருதல்:

சிறந்ததான,

அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும்,

உறுதிப் பொருட்களின் திறத்தை விளக்குதல்.

புலத்தீற்றாதல்:

தன்னைக் கற்போர்க்கு நுண்ணறிவை விளைப்பதும்,
அறிவுகொண்டு அராய்ச்சி செய்யச் செய்ய,
நன்கு புலப்படும் ஆழ்ந்த பொருளுள்ளதுமாய்,
அறிவுக்குரியதாதல்.

அவியகத் துறைகள் தாங்கல்:

எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும்,
தமிழிலக்கணம் ஐந்தனுள்,
பொருளின் பகுதிகளான,
அகம், புறம் என்னுமிரண்டில்,
அகப் பொருளின் பாகுபாடுகளான,
களவு, கற்பு என்னும் ஒழுக்கங்களின்,
தன்மைகளைக் கூறுதல்.
புறப்பொருட்துறைகள் தாங்குதலும்,
செய்யுட்கு இலக்கணமாயினும்,
புறப்பொருளினும் அகப் பொருள்,
கேட்போர் மனதுக்கு மகிழ்ச்சி விளைவிப்பதாய்ச் சிறத்தலான்.
அதுவே,
பிரதானமானதாய்க் கம்பனால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது.
இச்சிறப்பை விளக்கவே, அதற்கு,
'அவி' என்ற அடைமொழி கொடுக்கிறான் கம்பன்.
'அவி' என்பதற்கு,
'மனத்துயரத்தை மாற்றுகின்ற' என்று பொருள்.

ஐந்திணை நெறி அளவல்:

குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்னும்,
ஐவகை நிலங்களுக்கும், முறையே உரியன எனப்படும்,
புணர்தல், இருத்தல், பிரிதல், ஊடல், இரங்கல் எனும்,
ஐவகை ஒழுக்கங்களையும்,
அவற்றுக் அங்கமானவற்றையும் உரைத்தல்.

சவியுறத் தெளிதல்:

மயங்கவைத்தல் என்னும் குற்றத்திற்கு,
சிறிதும் இடமின்றி,
விளங்க வைத்தல் என்னும் அழகிற்கு,
முழுவதும் இடமாய் நன்றாய்ப் பொருள் விளங்குதல்.

தண்ணென்ற ஒழுக்கந் தழுவுதல்:

தீயொழுக்கத்தை உணர்த்தாமல்,
நல்லொழுக்கத்தை உணர்த்துதல்.
அன்றி, மெல்லென்ற ஓசையோடு தட்டறச் செல்லும்,
சிறந்த நடையை உடைத்தாதலுமாம்.



மேற்சொன்னவை,
கம்பனின் சிலேடை நுட்பத்தை விளக்கி,
உரையாசிரியர் வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார்
தரும் செய்திகள்.
இப்பாடலாடு,
கவிதைக் கலைக்குத் தான் காணும் வரையறையை,
கம்பன் தெளிவு செய்கிறான்.
இயற்கலையாகிய கவிதைக் கலைக்கு,
கம்பன் தரும் வரைவிலக்கணத்தைச் சுருங்கக் காணின்,
அவை,
அழகுடைத்தாதல்,
ஆழ்பொருள் தருதல்,
அன்புசார் அகப்பண்புகளை உட்கொள்ளல்,
அகம் சார்ந்த ஐவகை மனவுணர்வுகளை வெளிப்படுத்தல்,
பொருட்டெளிவு உடைத்தாதல்,
நல்லொழுக்கந் தழுவி நின்றல்,
என்பனவே என்று தெளிவுபடலாம்.

இன்று, கவிதைக் கலையில் ஈடுபடும் சிலர்,
 பொருட்தெளிவின்றிய கவிதைகளை யாத்து,
 எல்லார்க்கும் பொருள் விளங்கின்,
 அது கவிதையின் தரத்தினைத் தாழ்த்தும் என்றும்,
 வெளிப்பட்டு பொருள் தெரியாது இருப்பதே,
 கவிதையின் தரத்தை உயர்த்தும் என்றும் கூறிவருகின்றனர்.
 கவிதைபற்றிய இக்கருத்தினைக் கம்பன் மறுக்கிறான்.
 கவிதை எத்துணை அரிய செய்திகளைச் சொல்லினும்,
 ஆழமுடைத்தாய் இருப்பினும்,
 அது தான்கொண்ட பொருளை,
 தெளிவுற வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்பது,
 கம்பனின் விருப்பமாய்த் தெரிகிறது.
 அடியாழத்திலிருக்கும் மணிமுதலிய பொருள்கள்,
 ஆற்றின் தெளிவினால்,
 காண்பார்க்கு மேலெழுந்து தெரிவதுபோல்,
 கவிதையின் தெளிவால்,
 அதன் ஆழப் பொருளும்,
 காண்பார்க்கு வெளிப்பட்டு நிற்க வேண்டுமென,
 கம்பன் விரும்புகிறான்.
 ஆற்றின் ஆழத்தில் இருக்கும் பொருள்,
 ஆற்றின் தெளிவால்,
 மேலே இருப்பதுபோல் தோன்றி,
 அதை, பற்ற நினைத்துக் கை வைக்க,
 உட்சென்று ஆழம் காட்டுவதுபோல்,
 கவிதைப்பொருளும்,
 கவிதைத் தெளிவால் மேற்தோன்றி,
 பற்ற நினைக்க,
 உட்சென்று ஆழம்காட்டுதல் வேண்டும் என்பதே,
 கம்பனின் கருத்தாம்.
 கவிதைப் பொருள்,

காண்பார்க்கு மிரட்சியுண்டாக்காமல்,
 தெளிந்திருக்க வேண்டும் எனும் இக்கருத்தை,
 பாலகாண்டத்தில், எதிர்மறைச் செய்தியாய்,
 அவன் வலியுறுத்துகிறான்.
 அயோத்தி, கோட்டைமதிலைச் சுற்றியிருக்கும்,
 அகழியின் சிறப்பைச் சுட்டும்போது,
 இக்கருத்தைக் கம்பன் வலியுறுத்தும் பாடல் இது.

‘அன்ன மாமதிலுக்கு ஆழிமால்வரைய
 அலைகடல் சூழ்ந்தன அகழி,
 பொன்விலை மகளிர் மனம் எனக் கீழ்போய்,
 புன்கவி எனத் தெளிவு இன்றி,
 கன்னியர் அல்குல் தடம் என யார்க்கும்
 படிவு அருங் காப்பினது ஆகி,
 நல்நெறி விலக்கும் பொறி என எறியும்
 கராத்தகு; நவிலலுற்றது நாம்.’

அகழியின் சிறப்பைக் கூறவந்த கம்பன்,
 அதன் பெருமைக்குக் கடலையும்,
 கீழ் போகும் ஆழத்திற்கு விலைமகளிர் மனத்தையும்,
 காவற்திறத்துக்குக் கன்னியர் அல்குற்தடத்தையும்,
 கோட்டையினை யாரும் அணுக முடியாதபடி,
 அவ்வகழியில் விடப்பட்ட முதலைகட்கு,
 நன்னெறி விலக்கும் பொறிகளையும்,
 உவமித்து,
 எதிரிகளால் ஆழம் காணமுடியாதபடி கலங்கியிருக்கும்,
 அதன் தன்மையை விளங்கப்படுத்த,
 பொருட்தெளிவற்ற புன்கவியை உவமையாக்குகிறான்.
 இப்பாடலில்,
 பொருட்தெளிவின்றி இருக்கும் கவிதையை,
 ‘புன்கவி’ என்று சுட்டுதலால்,

கம்பன்,
தெளிவாயிருத்தல்,
கவிதைக்கலையின் அடிப்படைத்தகுதி என,
விளங்கவைக்கிறான்.

இசைத்துறை

இசைத்துறை பற்றிய செய்திகள்,
காவியத்தின் பலவிடங்களிலும்,
கம்பனாற் காட்டப்படுகின்றன.
பல இசைவாத்தியங்களின் பெயர்களும்,
கம்பகாவியத்தினூடு நமக்குத் தெரியவருகின்றன.
வாய்ப்பாட்டு,
நரம்பு வாத்தியங்கள்,
காற்று வாத்தியங்கள்,
தோல் வாத்தியங்கள் போன்றவற்றை,
கம்பன் பல இடங்களிலும் குறிப்பிடுகின்றான்.
நரம்பு வாத்தியம், தோல் வாத்தியம் முதலியவற்றை,
பக்கவாத்தியங்களாக அமைத்துக் கொண்டு,
கச்சேரி செய்யும்முறை,
பாலகாண்டத்தின் ஒரு பாடலில்,
கம்பனால் தெளிவுபட விளக்கப்படுகின்றது.

‘இறங்குவ மகரயாழ் எடுத்த இன்னிசை
நிறம்கிளர் பாடலான் நிமிர்வ அவ்வழி
கறங்குவ வள்விச் கருவி கண்முகிழ்த்து
உறங்குவ மகளிரோடு ஓதும் கிள்ளையே.’

இதுவே அப்பாடல்,
கண்டத் தொனியும், மகரயாழ் ஒலியும், மத்தள ஓசையும்,
ஒருங்கமைய,
மகளிர் பாடும் பாடல்களில் மயங்கி,

அவர்கள் வளர்க்கும் கிளிகள் உறங்கின எனும்,
 செய்தியைச் சொல்லும் இப்பாடலில்,
 பக்கவாத்தியங்களின் துணையோடு,
 கச்சேரி செய்யும் அமைப்பை விளக்கம் செய்த கம்பன்,
 நரம்பு வாத்தியங்களைக் கையாளும் முறைமை பற்றியும்,
 அவ்வாத்தியங்களில் தனித்து வாசிக்கப்பட்ட இசைக்கச்சேரி
 பற்றியும்,
 மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தின் ஒரு பாடலில் காட்டுகிறான்.
 இதோ அப்பாடல்,

‘வள்ளுகீர்த் தளிர்க்கைநோவ மாடகம் பற்றி வார்ந்த
 கள்ளென நரம்பு வீக்கிக் கையொடு மனமும் கூட்டி
 வெள்ளிய முறுவல் தோன்ற விருந்தென மகளிரீந்த
 வெள்விளிப் பாணித் தீந்தேன் செவிமடுத்து கினிது சென்றார்.’

கூர்மையான நகங்களையுடைய,
 தளிர்போன்ற தமது மெல்லிய விரல்கள் நோகும்படி,
 வீணையின் முறுக்காணிகளைப் பிடித்துத்திருகி,
 ஒழுகுகின்ற தேன் தாரகைகள் போன்ற,
 அவ்வீணை நரம்பை இறுகக் கட்டி,
 கைவிரலின் குறிப்புடன் மனதையும் பதிய வைத்து,
 புன்னகையுடன் பெண்கள், வழங்கும் இசைவிருந்தை,
 காதால் பருகியபடி இராம இலக்குவர்கள் சென்றனர்’,
 என்பது இப்பாடற் கருத்து.

கோடு, பத்தர், ஆணி, நரம்பு, மாடகம் என்னும்,
 யாழ் உறுப்புக்களுள், மாடகம் என்பது,
 நால்விரலளவான பாலிகை வடிவாய் நரம்பை வீக்கும் கருவி.
 கீதத்திலன்றி வேறொன்றில் மனம் வையாமல்,
 வாத்தியத்தில் மனமொன்றி வாசிக்கும் தன்மையையும்,
 மனோவேகமாக கையை விசைப்படச் செலுத்தி,
 வாசித்தலின் அவசியத்தையும்,
 ‘கையொடு மனமும் கூட்டி’ எனும் தொடர், குறித்து நிற்கிறது.

‘வெள்ளிய முறுவல் தோன்ற’ என்றதனால்,
 அதிக சிரமமில்லாமல்,
 அரிய பாடல்களையும் எளிதிற் பாடுந்தன்மையும்,
 முற்பயிற்சியின் அவசியமும் உணர்த்தப்படுகின்றன.
 அன்றியும், நிறைந்த ஒத்திகையும், முழுமன ஈடுபாடும்,
 ஆற்றலும் கொண்ட கலைஞனின் இசைமுயற்சி,
 கேட்பார்க்கு மட்டுமன்றி,
 அவர்க்கும் இன்பம் பயக்கும் என்பதும் பெற்றாம்.
 இவைதவிர,
 இசைத்தமிழுக்கு இயற்றமிழோடு இருக்க வேண்டிய,
 தொடர்பையும்,
 கம்பன் அதே பாலகாண்டத்தில் தெளிவுபடுத்துகிறான்.



இயற்பாடல் கொண்டிருக்கும் பொருள் கணிக்கப்பட்டு,
 அப்பொருளின் அடிப்படையான உணர்வு தீர்மானிக்கப்பட்டு,
 பின்,
 அவ்வுணர்வை வெளிப்படுத்தும் இராகத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து,
 பாடலுடன் பொருத்திப் பாடும் அவசியத்தை,
 இசைக்கலையின் அத்தியாவசியத்தேவையாய்,
 கம்பன் வெளிப்படுத்துகின்றான்.
 இயல், இசை தொடர்பினை,
 பருந்தினைத் தொடர்ந்து செல்லும் நிழலோடு ஒப்பிடும்,
 கம்பன் பாடல் இஃது.

‘பொருந்திய மகளிரோடு வகுவையிற் பொருந்து வாரும்,
 பருந்தொடு நிழல் சென்றென்ன இயல்கிசைப் பயன்குய்ப்பாரும்,
 மருந்தினும் இனிய கேள்வி செவியுற மாந்துவாரும்,
 வீருந்தினர் முகம் கண்டென்ன விழா அணி வீரும்புவாரும்’

இப்பாடலில் வரும்,

‘பருந்தொடு நிழல் சென்றென்ன இயல்கிசைப் பயன்குய்ப்பாரும்,’

எனும் அடி ஆழ்ந்த பொருள் கொண்டது.
 பருந்தொடு நிழல், இயல், இசை எனும் சொற்கள்,
 நிரல், நிரையாய் இணைக்கப்பட்டுள்ளதால்,
 இயல் பருந்துக்கும்,
 இசை அதன் நிழலுக்கும் உவமையாவதை உணரலாம்.
 இயலையும் இசையையும்,
 பருந்தாகவும் நிழலாகவும் உவமித்ததால்,
 வடிவில் நின்று நிழல் என்றும் பிரியாதிருப்பதுபோல்,
 இயலும் இசையும் என்றும் பிரியாதிருத்தல் வேண்டும் எனும்,
 உண்மை உணர்கிறோம்.
 வடிவுக்கும், நிழலுக்குமான தொடர்பில்,
 சிலவேளை, வடிவைவிட நிழல் முந்துதலும்,
 சிலவேளை, நிழலைவிட வடிவு முந்துதலும் இயல்பு.
 அவ் அடிப்படை கொண்டு,
 தேவைநோக்கி இயலை, இசை முந்துதலும்,
 இசையை, இயல் முந்துதலும்
 இவ்வுவமைமுலம், மறைமுகமாய் உணர்த்தப்பட்டது.
 நிலத்திலுள்ள பொருளொன்றின் நிழல்,
 உச்சிவேளையில், வெளிப்படாது அவ்வடிவுள் ஒருங்கும்.
 வானத்திலுள்ள பொருளின் நிழலோ என்றும் தோற்றி நிற்கும்.
 அதுபோலவே,
 இயல், இசைக் கலப்பில்,
 என்றும் ஒன்றையொன்று முழுமையாய் விழுங்குதல்
 ஆகாதாம்.
 வடிவத்தினதும், நிழலினதும் தொடர்பிற்கு,
 பருந்தின் நிழலை உவமையாக்கியது,
 இக்கருத்து நோக்கியே.
 இயற்பாடல் கருத்து வானளாவி விரிய,
 அவ்விரிந்த கருத்தை,
 இசை, மண்ணிற்கு உணர்த்தும்.

எளிமையாய்த் தொடமுடியாத உயர்ந்தோர் கருத்தை,
பாமரர்க்கும் உரியதாக்கும் கருவி இசையாம்.
இக்கருத்தை விளக்கம் செய்யவே,
வானத்திலிருக்கும் பருந்து இயலுக்கும்,
மண்ணிலிருக்கும் நிழல் இசைக்குமாய் உவமிக்கப்பட்டன.
பருந்து வானத்திற் பறந்தாலும்,
எப்போதும் மண்நோக்கியபடியே இருக்கும்.
அதுபோலவே,
இயற்பாடல்கள் வான்நோக்கி உயரினும்,
பொருளால் மண்நோக்கி இருக்க வேண்டும் எனும்,
இயற்றுறைசார் உண்மையையும்,
கம்பனின் உவமை மறைமுகமாய்ச் சுட்டிநிற்கிறது.
இங்ஙனம், குறித்த ஒரு தொடர்முலம்,
இயல், இசை தொடர்பினை,
தெளிவாய்க் கம்பன் நமக்கு விளக்கம் செய்கிறான்.
இவை, இசைபற்றி கம்பன் தரும் செய்திகள்.

நாடகத்துறை

கம்பன் காலத்தில்,
நடனக்கலையே நாடகக் கலையாய்க் கணிக்கப்பட்டமை,
வெளிப்படை.
நடனக்கலையின் பிரிவுகளான,
நிருத்தம், நிருத்தியம், நாட்டியம் என்பவற்றில்,
நாட்டியம் எனும் சொல் நாடகத்தையே குறிக்கிறது.
இயல், இசை போலவே,
நடனக்கலை பற்றியும் கம்பன் பல இடங்களில் பேசுவான்.
அவையனைத்தையும் ஆராயும் அவசியமின்றி,
நடனக்கலை பற்றிய நுட்பங்கள் அனைத்தையும்,
கம்பன் ஒரே கவிதையில் தருகிறான்.
அக்கவிதை மிதிலைக் காட்சிப்படலத்தில் வருகிறது.

அப்பாடல் காண்பாம்.

‘நெய்திரள் நரம்பிற்றந்த மழலையின் இயன்ற பாடல்
தைவரு மகரவீணை தண்ணுமை தழுவித் தூங்க
கைவழி நயனஞ் செல்லக் கண்வழி மனமும் செல்ல
ஐய நுண்ணிடையாராடும் ஆடக அரங்கு கண்டார்’

தேனொழுக்குப் போன்ற திரண்ட வடிவமான,
யாழ் நரம்பின் இசையையொத்த,
தம்மழலைக் கண்டத்தொனியால் பெண்கள் தரும்
பாட்டிசையும்,

தடவி வாசிக்கப்படுகின்ற மகரவீணையின் நரம்பிசையும்,
மத்தளத்தின் தோல் இசையும்,

இணங்கி ஒலிக்க,

கைகள் செல்லும் வழியே கண்களின் குறிப்பு நோக்கம்
செல்லவும்,

அக்கண்களின் பார்வை செல்லும் வழியே மனத்தின் குறிப்புச்
செல்லவும்,

உண்டோ இல்லையோ எனும் ஐயந்தரும்படியான,
நுண்ணிடையினைக் கொண்ட மங்கையர் ஆடும்,

பொன்னாற் சமைக்கப்பட்ட நடனசாலைகளை,

இராம இலக்குவர்கள் கண்டார் என்பது இப்பாடற் கருத்து.
பாட்டுப் பாடிக் கொண்டே அபிநயத்துடன் ஆடும் போது,
செய்யும் முறைமை நான்கு வகைப்படும்.

கையும், கருத்தும், மிடறும், சரீரமும் என்பவை அவை.

‘அவைதாம் கையே கருத்தே மிடறே சாரீரமென்று,
எய்த முன்பமைந்த கிவையென மொழிப’

இவை நான்கனுள்,

‘கைவழி நயனம் செல்ல’ என்றதனால் கையின்
தொழிலையும்,

‘கண்வழி மனமும் செல்ல’ என்றதனால் கருத்தின்
தொழிலையும்,

‘மழலையின் கியன்ற பாடல்’ என்பதனால் மிடற்றின் தொழிலையும்,
 ‘ஆடும்’ என்றதனால் சரீரத்தின் தொழிலையும், நுட்பமாய்க் கம்பன் வெளிப்படுத்துகின்றான்.
 நாட்டியத்துக்கு அவசியமான பாடலை, ‘மழலையின் கியன்ற பாடல்’ என்ற தொடராலும், நரம்பு வாத்திய, தோல் வாத்திய அவசியத்தை, ‘தைவரு மகரவீணை தண்ணுமை’ என்ற தொடராலும், இம்முன்றும் நடனமும் லயத்தினால் ஒன்றுபடுதலை, ‘தழுவி...’ என்ற சொல்லினாலும், ஆடும் பெண்ணின் அங்கலட்சணத்தின் அவசியத்தை, ‘ஐய நுண்ணீடையர்’ என்ற சொற்களாலும், அரங்கின் அவசியத்தை, ‘ஆடக அரங்கு’ என்னும் வார்த்தைகளாலும் சுட்டி, நாட்டிய சாஸ்திர அடிப்படை முழுவதையும், இப்பாடலில் கம்பன் எடுத்துக் காட்டுகிறான். மனத்தின்வழி கண் செல்வதே இயற்கை. இங்கு ‘கண் வழி மனமும் செல்ல’ என்று குறித்ததால், ஆடும் பெண்ணின் பயிற்சி மிகுதியையும் எடுத்துக் காட்டி, நடனக்கலையின் அவசியப் பண்பான முற்பயிற்சியையும், கம்பன் குறிப்பால் விளக்கி நிற்பது இரசிக்கத்தக்கது. இப்பாடலில் வரும், ‘நெய் திறல் நரம்பின்’ எனும் தொடருக்கு, தேனொழுக்குப்போல் திரண்ட வடிவமான, யாழ் நரம்பின் இசை என்பது பொருள். நெய் எனும் சொல்லுக்கு, தேன் என்பதும் பொருளாம். ‘நெய்க்கண்ணிற்றா அல்’ எனும் கலித்தொகைப் பாடலில், இப்பொருள் காணலாம். அன்றியும், அசைத்து வாசிப்பதற்கு வசதியாக,

வாத்திய நரம்புகளில் நெய்யிடப்படுதல் இயல்பு.
 அங்ஙனம் இடப்பட்ட நெய்,
 திரண்டு கிடக்கின்ற யாழ் நரம்பின் இசை என,
 இத்தொடருக்குப் பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும்.
 இங்ஙனமாய், ஒரே பாடலில்,
 நடனக்கலை பற்றிய முக்கிய அம்சங்கள் அனைத்தையும்,
 கம்பன் உள்ளடக்கியிருப்பது எண்ணி எண்ணி
 வியக்கத்தக்கது.



தான் செய்த இராம காவியத்தில்,
 கதைப்போக்கு, பாத்திர அமைப்பு, கவிதை நுட்பம்,
 காவியச்சுவை, தத்துவம், அரசியல், சமூகக்கோட்பாடு என,
 பல விடயங்களையும் இடையிடை வரையறுக்கும் கம்பன்,
 இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் பற்றியும்,
 பல செய்திகளைத் தந்து நிற்கின்றான்.
 மேற் சொன்னவை அவற்றுக்கான “ஒரு சோற்றுப் பதங்கள்”.
 அகன்று ஆராயத் தலைபடுவார்க்கு,
 கம்ப காவியம்,
 செய்திகளை அள்ளித்தரப்போவது திண்ணம்.
 இங்ஙனம்,
 பல்துறை பற்றிய செய்திகளையும்,
 நுட்பமாய் அள்ளித் தந்ததாற்தான்,
 பாரதி,
 தமிழ்நாட்டின் கல்விச் சிறப்புக்கு விளக்கமாய்,
 கம்பன் பிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுகின்றான் போலும்.
 ‘கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு, புகழ்க்கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு’
 பாரதியின் கவிதைவாரிகள்,
 கம்பனாற்றலை உணர்த்தி நிற்கின்றதன்றோ?



'இயற்கை - தமிழ் - கம்பன்'

ஆதி அறியா அற்புதப் பெருமை,
நம் தமிழ்மொழிக்கு உண்டு.
ஆதி அறியா மொழியெனவே,
அஃது அந்தமறியா மொழியாயும் நிலைக்குமாம்.
காலங் கடந்து நிலைத்தற்கான,
தமிழ் மொழியின் தனித்த சிறப்புத்தான் என்ன?
ஆராய்வது கடமையாகிறது.



அண்டங்களின் இயக்கத்தில்,
யாருமறியா ஓர் அற்புத ஒழுங்கு அமைந்திருக்கிறது.
அவ்வொழுங்கே,
அண்டங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதி அழியாது நிலைத்தலின்
காரணமாம்.
அவ்வொழுங்குக்குட்பட்டதே நம் பூமியும்.
ஆதலால், பூமிசார்ந்த அனைத்துப் பொருட்களும் கூட,
ஓர் ஒழுங்கமைதி கொண்டே இயங்குகின்றன.
அண்டங்களினிடையே காணப்படுவதான அவ் ஒழுங்கே,
இயற்கை எனப் பேசப்படுகிறது.
இயற்றியவர் யார்? இயக்குபவர் யார்? எனும் விடயத்தில்,
முரண்பாடுகள் இருப்பினும்,
இயற்கையின் இவ் அபரிமிதமான சக்தியை,

அறிவுலகமும், அருளுலகமும் ஒப்பவே செய்கின்றன.
 இவ்வியற்கை ஒழுங்கோடு,
 பொருந்துவன எல்லாம் நிலைக்கும்.
 மாறுபடுவன எல்லாம் அழியும்.
 இஃது இயற்கைக்கே உரியதான அற்புத சக்தி.



விரைவில் அழியக்கூடியதான,
 ஓலையில் எழுதப்பட்ட,
 திருக்குறள் போன்ற நூல்கள்,
 காலங்கடந்து நிலைப்பதும்,
 அக்கறையோடும், அழியாத்தன்மையோடும்,
 முயன்று அமைக்கப்படும் இன்றைய நூல்கள் பல,
 தோன்றிய சில காலங்களிலேயே மறைந்து போவதும்,
 அவ்வியற்கை ஆற்றலுக்காம் சான்றுகள்.
 வீரியம் பெற்று நின்ற பல மொழிகளும்,
 அம்மொழி சார்ந்த நாகரீகங்களும்,
 கால ஓட்டத்திற் கலைந்து போயின.
 ஆனால், தமிழ் மொழியோ,
 காலங்கடந்தும் கன்னிமை மாறாது நிலைபெற்று நிற்கிறது.
 அஃதொன்றே,
 தமிழ்மொழி இயற்கையோடு ஒன்றியது எனும்,
 உண்மைக்காம் சான்றாம்.
 இயற்கையுடனான நம் தமிழ் மொழியின் ஒன்றுதலே,
 அதன் நிலைத்த தன்மைக்குக் காரணம்.
 இயற்கையோடு நம் தமிழ் மொழி பொருந்துமாற்றையும்,
 அத்தமிழ் மொழியில் அமைந்த,
 இயற்கையோடு பொருந்துவதான நுட்பமொன்றினை,
 கம்பன் தன் காவியத்துட் அமைக்குமாற்றையும்,
 காணமுயல்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.



எழுத்து, சொல், பொருள் என,
மொழி விரிவுறும்.

மொழிவிரிவின் முதல்நிலை, எழுத்துக்களே.

தமிழ் எழுத்துக்கள்,

உயிர் எழுத்து, மெய்யெழுத்து, ஆய்த எழுத்து,

உயர்மெய்யெழுத்து என நால்வகைப்படும்.

உயிரும் மெய்யும் இணைந்து பிறப்பவையே,

உயிர் மெய்யெழுத்துக்கள்.

‘அ’ முதல் ‘ஔ’ வரையிலான,

பன்னிரண்டு எழுத்துக்களும் உயிரெழுத்துக்களாம்.

‘க்’ முதல் ‘ன்’ வரையிலான,

பதினெட்டு எழுத்துக்களும் மெய்யெழுத்துக்களாம்.

தமிழில் உயிரும், மெய்யுமான முதலெழுத்துக்களின்

தொகை முப்பது.

இப்பன்னிரண்டு உயிரும், பதினெட்டு மெய்யும் கலக்கப்

பிறக்கும்,

‘க’ முதல் ‘னௌ’ வரையிலான,

உயர்மெய்யெழுத்துக்களின் தொகை இருநூற்றுப் பதினாறு.

‘∴’ ஆய்த எழுத்தென உரைக்கப்படுகின்றது.

இருநூற்றுப் பதினாறு உயர்மெய்யெழுத்துக்களும்,

ஆய்தவெழுத்தும், தமிழின் துணையெழுத்துக்களாம்.

இவையே, தமிழ் எழுத்துக்களின் பிரிவுகள்.

இனி,

இத்தமிழெழுத்து வடிவங்கள்,

இயற்கையோடு பொருந்துமாற்றை ஆராய்ந்து அறிவாம்.



உலகில் உள்ள உயிர்ப்பொருள் யாவற்றிலும்,

உணர்வுக்குக் காரணமான உயிர் எனும் ஒரு பகுதியும்,

உயிரைத்தாங்கி நிற்கும் மெய் எனும் ஒரு பகுதியும்

உள்ளன.

இவ் உயிரும், மெய்யும் கலந்த வடிவத்தினையே,
 ஓர் உயிர்ப்பொருளின் முழுவடிவாய் நாம் கொள்கிறோம்.
 உயிரும் மெய்யும் கலந்ததாய் உயிர்ப்பொருளின் நிலையை,
 உயிர் மெய்யென உரைக்கலாம்.

இவ்வியற்கை நிலை,
 தமிழெழுத்துவடிவத்திலும் உரைக்கப்படுகிறது.
 உயிர், மெய், உயிர்மெய் எனப் பேசப்படும்,
 தமிழ் எழுத்துக்களின் பெயர்ப்பிரிவே,
 அஃது இயற்கையோடு ஒன்றுமாற்றைக் காட்டி நிற்கிறது.



உயிரும் மெய்யும் கூடி உயிர்மெய்யாய் நிற்கும்,
 உலகின் ஓர் உயிர்ப்பொருளை ஆராய்வோம்.
 உயிரும் மெய்யும் கூடிய நிலையில்,
 மெய்யே,
 அவ்வுயிர்ப்பொருளின் வடிவத்தைக் காட்டுகிறது.
 வடிவுக்கு மெய் காரணமாயினும்,
 உயிரின்றேல் அம் மெய்க்கு இயக்கமில்லை.
 அதுநோக்க,
 அவ்வுயிர்ப் பொருளின் இயக்கத்திற்கு,
 உயிரே காரணமென்று உணர்கிறோம்.
 இதனால், ஓர் உயிர்ப்பொருளின்,
 வடிவை மெய்யும்,
 இயக்கத்தை உயிரும் தீர்மானிப்பது தெளிவாகிறது.
 இவ் இயற்கை நிலை,
 நம் தமிழ்மொழி அமைப்பிலும் பொருந்துமாற்றைக்
 காண்போம்.



ஒவ்வொரு தமிழ் எழுத்துக்கும்,
 தனித்த ஒவ்வொரு வடிவுண்டு.

அதுபோலவே,
 ஒவ்வொரு தமிழ் எழுத்துக்கும்,
 தனித்த இயக்கமும் உண்டு.
 தமிழ் எழுத்துக்களின் இயக்கம்,
 மாத்திரை எனும் பெயரால் குறிக்கப்படும்.
 மாத்திரை என்பது,
 இருவிரல்கள் அழுந்திப் பிரியும் நேரம்,
 அல்லது இமைகள் இணைந்து பிரியும் நேரமாம்.
 'இயல்பெழு மாந்தர் இமை நொடி மாத்திரை.' (நன்னூல்)
 தமிழ் இலக்கண நூலார்,
 மெய்யெழுத்தொன்றின் இயக்கம்,
 அரைமாத்திரை என்றும்,
 குற்றெழுத்தான உயிரெழுத்தொன்றின் இயக்கம்,
 ஒருமாத்திரை என்றும் வகுத்துள்ளனர்.
 இவ்வடிப்படைகளை மனதிற் கொண்டு,
 மெய்யெழுத்தொன்றும் உயிரெழுத்தொன்றும்,
 புணருமாற்றைக் காண்போம்.



தமிழ் இலக்கணப்படி,
 மெய்யெழுத்தொன்றும், உயிரெழுத்தொன்றும் புணர,
 உயிர்மெய் எழுத்துப்பிறப்பதாய் அறிந்தோம்.
 அதற்காம் ஓர் உதாரணத்தைக் காண்போம்.
 'ம்' எனும் மெய்யும் 'அ' எனும் உயிரும் புணர,
 'ம' எனும் உயிர்மெய் பிறக்கும்.
 ம் + அ = ம
 இவ் உதாரணங்கொண்டு,
 இயற்கையில் உயிரும், மெய்யும் இணைவதான வரைவு,
 தமிழ் எழுத்துக்களிலும் அமையுமாற்றைக் காணப்புகுவோம்.



மேற்கூறிய உதாரணத்தை அடிப்படையாய்க்கொண்டு,
எழுத்துக்களின் இயக்கங்கள் பற்றி ஆராய்வாம்.

‘ம்’ எனும் மெய்க்கு மாத்திரை அரை.

‘அ’ எனும் உயிருக்கு மாத்திரை ஒன்று.

அரைமாத்திரை கொண்ட மெய்யும்,

ஒருமாத்திரை கொண்ட உயிரும்,

சேர்ந்து பிறந்த உயிர்மெய்க்கு,

மாத்திரை ஒன்றரை ஆதல் வேண்டும்.

ஆனால், தமிழ் இலக்கண நூல்களின்படி,

‘ம’ எனும் உயிர்மெய்யின் மாத்திரை ஒன்றே ஆகும்.

உயிரும் மெய்யும் புணர்ந்து உண்டாகும்,

உயிர்மெய்க்கு,

உயிரினது இயக்க அளவே,

இலக்கண நூல்களில்,

இயக்கமாய் உரைக்கப்படுகிறது.



இனி,

எழுத்துக்களின் புணர்ச்சியில்,

எழுத்துக்களின் வடிவ மாற்றத்தை ஆராயலாம்.

மேற்சொன்ன உதாரணத்தையே எடுத்துக்கொள்வோம்.

‘ம்’ என்னும் மெய்யும் ‘அ’ என்னும் உயிரும் புணர்,

‘ம’ எனும் உயிர்மெய் பிறக்கிறது.

புதிதாய்ப் பிறந்ததான ‘ம’ எனும் உயிர்மெய்,

முழுக்கமுழுக்க,

மெய்யெழுத்தான ‘ம்’ இனது வடிவத்தினையே

கொண்டிருக்கின்றது.

‘அ’ எனும் உயிரெழுத்து வடிவின் எக்கூறும்,

‘ம்’ எனும் உயிர்மெய்யெழுத்தின் வடிவில் இன்றாம்.

எனவே, மெய்யும் உயிரும் புணரும்பொழுது,

மெய்யினது வடிவே உயிர்மெய்க்கு ஆகும் எனும்,
உண்மையை உணர்ந்துகொள்கிறோம்.



முழுமையாய்க் காண,
தமிழெழுத்தமைப்பில்,
உயிரெழுத்தும், மெய்யெழுத்தும் புணர்ந்து,
உயிர்மெய்யெழுத்துத் தோன்றுகையில்,
அவ்வுயிர்மெய் எழுத்து,
வடிவத்தால் மெய்யெழுத்தையும்,
இயக்கத்தால் உயிரெழுத்தையும்,
பொருந்தி நிற்பது தெளிவாகிறது.
தமிழ்மொழியின் இவ்வமைப்பு,
இயற்கையில் உள்ள உயிர்ப் பொருள்களின் இயல்போடு,
பொருந்துமாற்றைக் கண்டு நாம் வியக்கிறோம்.



உலகுயிர்கள்,
ஆண், பெண், அலி என மூவகைப்படும்.
இவற்றுள் அலிப்பிறப்பென்பது,
ஆணும் பெண்ணும் கலந்த நிலை.
இயற்கையில் உள்ள இம்மூவகைப்பிறப்பு நிலைகளும்,
தமிழ் எழுத்துக்களிலும் உரைக்கப்படுகின்றன.



இலக்கணநூல்கள்,
உயிரெழுத்துக்களை ஆண் எழுத்து என்றும்,
மெய்யெழுத்துக்களைப் பெண் எழுத்து என்றும்,
ஆய்த எழுத்தினை அலி எழுத்து என்றும் உரைக்கின்றன.
தமிழ்மொழிப்பிரயோகத்தில் ஆய்த எழுத்து,
சிலவேளைகளில் உயிரெழுத்தாயும்,

சிலவேளைகளில் மெய்யெழுத்தாயும் கணிக்கப்படுகிறது.
ஆண், பெண் என இருநிலையும் கொள்வதால்,
ஆய்த எழுத்து அலி எழுத்து எனப்படுகிறது.
இங்ஙனமாய்,
இயற்கையிலுள்ள மூவகைப்பிறப்புப் பிரிவுகளும்,
தமிழ்மொழிவடிவிலும் பொருந்தி ஆச்சரியம் தருகின்றன.



அலிப்பிறப்பென்பது,
ஆண் பெண் கலந்த நிலை.
அப்பிறப்பினை,
ஆண் என்றும் கொள்ளமுடியும்.
பெண் என்றும் கொள்ள முடியும்.
இரண்டும் கலந்ததால் அலி என்றும் கொள்ளமுடியும்.
மூன்று முகம் கொண்ட தோற்றம் அது.
தமிழின் மற்றைய எழுத்துக்கள்,
ஒருமுகப்பார்வையிலேயே தம்வடிவம் காட்டும்.
மூன்று புள்ளிகளாலான ஆய்த எழுத்து மாத்திரம்,
முப்புறம் நின்று காணவும் ஒரே வடிவுகொள்ளும்.
இங்ஙனம்,
ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் அலியாகவும் காண இடம்
தரும்,
அலிவடிவத்தை,
ஆய்த எழுத்தும், தன் வடிவமைப்பிலேயே பொருந்தியிருக்கும்
அற்புதம் கண்டு,
ஆச்சரியப்படுகிறோம்.



அலியெழுத்தான ஆய்த எழுத்து,
தனியெழுத்தாய்ச் சொல்லப்படினும்,
தமிழ் நெடுங்கணக்கில்,

உயிரெழுத்துக்களுடன் இணைத்தே உரைக்கப்படுகிறது.
என்றும் அது மெய்யெழுத்துக்களுடன் சேர்த்துச்
சொல்லப்படுவதில்லை.

இதற்காம் காரணத்தை ஆராய,
ஓர் அற்புதச் செய்தி நமக்குக் கிடைக்கிறது.
அ.:தறிவோம்.



ஆண், பெண், அலி எனும்,
மூவகை உயிர்ப்பிரிப்புக்களிலும்,
ஆணும் பெண்ணும் கலந்ததாகிய அலிப்பிறப்பு,
ஆண் வர்க்கத்திலேயே தோன்றுகிறது.

பெண்மை கலந்த ஆணையே அலியென்கிறோம்.

ஆண்மை கலந்த பெண்ணை,
அலியெனல் ஆகாதோ? எனில், ஆகாது.

காரணம் யாது?

பெண்மையில் ஆண்மை கலந்திருப்பினும்,

இயற்கை தந்த உடலமைப்பால்,

அப்பிறவி பெண்ணாய்ப் பயன்படும்.

ஆண்மையிற் பெண்மை கலந்தாலோ,

அதே இயற்கை உடலமைப்பு,

அப்பிறவியை ஆண்மையாய் இயங்க அனுமதியாது.

அதுநோக்கியே,

ஆண்மையில் பெண்மை கலந்த இயல்புடையாரே,

அலியெனப்படுகின்றனர்.

இவ்வியற்கை அமைப்பு நோக்கியே,

அலியெழுத்தாகிய ஆய்த எழுத்து,

தமிழ் நெடுங்கணக்கில்,

ஆணெழுத்தாய்க் கருதப்படும் உயிரெழுத்துக்களுடன்
சேர்த்தே எண்ணப்படுகின்றது.



நம் சமயத்திலும்,
 சிவமும், சக்தியும் பாதிபாதியாய்க் கலந்த,
 வடிவொன்றுண்டு.
 அர்த்தநாரீஸ்வரன் என,
 அவ்வடிவின் பெயர் உரைக்கப்படுகிறது.
 (அர்த்த - பாதி, நாரி - பெண், ஈஸ்வரன் - ஆண்)
 ஆண், பெண் எனும் இருநிலையும் சமமாய்க் கலப்பினும்,
 அவ்வடிவிற்கு,
 அர்த்தநாரீஸ்வரனென,
 ஆண்பால் முடிவுகொண்டே பெயரிடப்பட்டமையும்,
 இவ்விடத்தில் நுணுகி நோக்கத்தக்கது.
 அதி நுட்பமான இவ்வியற்கை அமைப்பை,
 நம் தமிழும், சைவமும் உள்வாங்கி நிற்கும் தன்மை கண்டு
 ஆச்சரியப்படுகிறோம்.



ஆண், பெண் இயல்பிணைந்த அலிநிலை,
 உயர்நிலையில் ஞானியாகவும்,
 இழிநிலையில் கேவலப்பிறப்பாகவும் கொள்ளப்படுகிறது.
 ஆத்ம பக்குவத்தால் பால்நிலை கடக்கும் ஞானியர்களும்
 அலிகளே.

சிற்றின்ப நிலையில் ஆண் என்றோ, பெண் என்றோ,
 இருநிலையும் முழுமையுற எய்தாமல்,
 உணர்வுச்சிதைவுறும் கீழ்மைநிலையாளரும் அலிகளே.
 ஞானியர் நிலையை அலிநிலையாய் உரைப்பதன்
 உண்மையுணர்தல் அவசியம்.

சிற்றின்ப நிலையில் இன்பத்தினை ஆண் வழங்குகிறான்,
 பெண் பெறுகிறாள்.

பேரின்ப நிலையில் தன்னுடலின் மூலாதாரத்திற் பொருந்திய,
 குண்டலினி சக்தியை யோக முயற்சியால் எழுப்பி,
 சகஸ்ர பீடத்திற் பொருத்தி இன்பநிலை எய்துகிறான் ஞானி.

இந்நிலையில் இன்பத்தினை வழங்குபவனும் அவனே.
பெறுபவனும் அவனே.

வழங்குவதால் ஆணாகவும், பெறுவதால் பெண்ணாகவும்,
இருநிலையுமுறுவதால்,
பேரின்பநிலையுற்ற ஞானியும் அலியாகவே கருதப்படுகிறான்.



இறைவனும் இம்முநிலையும் ஒருங்கு கொண்டவன்.

'பெண்ணாகி ஆணாகி அலியாய்ப் பிறங்கொள்சேர்' என்பது
திருவாசகம்.

ஆண், பெண், அலி எனும்,

மூன்று நிலைகளையும் இயல்பாய்ப் பொருந்தியவன்
இறைவன்.

பேரின்பநிலையில், ஞானி இறைத்தன்மை கொள்கிறான்.

இறைவன் இயல்பாய்க்கொண்ட,

பெண், ஆண், அலியெனும் மூன்று நிலைகளையும்,

தம் முயற்சியால் பெற்றவர்கள் ஞானியர்கள்.

இவர்கள்,

முயற்சியால் இறையோடு ஒருநிலைப்படுகின்றனர்.

தகைமையால் வேறுநிலைப்படுகின்றனர்.

இவ்வுண்மையையும்,

தமிழ் எழுத்திலக்கணம் தெளிவுற எடுத்துக்காட்டுகிறது.

தமிழெழுத்துக்களில்,

விகாரமின்றிப் பிறந்து,

இறைத்தன்மை காட்டி நிற்பது அகரம்.

அதனாற்தான், அகரம் இறைக்கு உவமானமாய்

எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

அவ் அகரத்தினை ஒத்து நிற்பது ஆய்தவெழுத்து.

அகரத்தினை இறையென்றும்,

ஆய்தத்தினை ஞானியரென்றும்,

நினைந்து நோக்க,
 ஒரு பேருண்மை புலனாகிறது.
 'நன்னூல்' இலக்கணத்தில்,
 எழுத்தியலில், பிறப்பு எனும் பகுதியில்,
 எழுத்துக்களினது பிறப்பினை வரையறைசெய்யும்
 பவணந்தியார்,
 எழுத்துக்கள்,
 முயற்சிப்பிறப்பு, இடப்பிறப்பு என,
 இருநிலைப்பட்டுப் பிறப்பதாய் வகைப்படுத்துகிறார்.
 முயற்சியென்பது,
 எழுத்தாகிய காரியத்திற்காய்ச் செய்யப்படும் காரணம்.
 அவ்வெழுத்துப்பிறப்பு முயற்சியில்,
 காற்றுந்தும் பகுதி, இடம் எனப்படுகின்றது.
 நன்னூலாரின் இலக்கணப்படி,
 அகர, ஆய்த எழுத்துக்களுக்கான முயற்சிப்பிறப்பு அங்காப்பே.
 அகரத்திற்கு இடப்பிறப்பு மிடறு.
 ஆய்தத்திற்கு இடப்பிறப்பு தலை.
 தோற்றத்தில்,
 முயற்சி ஒன்றாயும், இடம் வேறாயும்,
 அகரமும், ஆய்தமும் அமைகின்றன.
 இவ்வமைப்பு முன்சொன்ன ஞானிக்கும், இறைக்குமான
 தொடர்போடு பொருந்தி,
 மேலும் நம்மை வியக்கவைக்கின்றது.
 ஞானி முயற்சியால் இறைநிலை உற்றவனாயினும்,
 இறையாகான்.
 இறைக்கும், ஞானிக்குமான இருப்பு வேறானதே.
 அவ்வமைப்பைக் காட்டவே இவ்விரு எழுத்துக்களிலும்,
 முயற்சி நிலை ஒன்றாகவும்,
 இடநிலை வேறாகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.
 தமிழ் எழுத்தமைப்புக்களுள் பொதிந்த,

இயற்கையுடனான இத்தத்துவநிலையை,
அறிந்து ஆச்சரியம் கொள்கிறோம்.



எழுத்துக்களின் பிறப்புரைக்கும் நம் இலக்கண நூல்கள்,
ஆய்த எழுத்தின் பிறப்பை வரையறை செய்கின்றன.
ஒரு குற்றெழுத்தினதும், வல்லின உயிர்மெய்யினதும்
இடையிலேயே,

ஆய்த எழுத்துப் பிறக்கும் என்பது இலக்கணம்.

அ.:து, இ.:து போன்ற சொற்கள் இவ்வுண்மைக்காம்
உதாரணங்கள்.

இன்றைய அறிவுலகம்,

இயற்கை ஆராய்ச்சியில் விரிந்த தேடுதல் கொண்டிருக்கிறது.
இந்நிலையில் நம் தமிழெழுத்துக்களு,

அவர்தம் ஆராய்ச்சிக்கென நாம் தரக்கூடிய

எடுகளொன்றினை,

மேற்சொன்ன ஆய்த எழுத்தின் பிறப்பின்மூலம் வழங்கமுடியும்.

குற்றெழுத்தான உயிரெழுத்தென்பது,

வலிமைகுன்றிய ஓர் ஆணினைக் குறிக்கும்.

வல்லின மெய்யெழுத்தென்பது,

பெண்மைத்தன்மை மிகக்குறைந்து ஆண்தன்மைபெற்ற

பெண்ணினைக் குறிக்கும்.

அவ்வல்லின மெய்யெழுத்தோடு உயிர்க்குற்றெழுத்து

இணையப்பிறப்பது,

வல்லின உயிர்மெய்.

பெண்மை மிகக்குறைந்து ஆண்தன்மைகொண்ட பெண்ணில்,

மேலும் ஆண்தன்மை வெளிப்பட்ட நிலை என,

இவ்வுயிர்மெய்யைக் கொள்ளலாம்.

ஆண்மை குறைந்த உயிர்க்குற்றெழுத்துக்கும்,

பெண்மை குறைந்த ஆண்மைவழிப்பட்ட வல்லின

உயிர்மெய்க்கும் இடையில்,

ஆய்த எழுத்துப் பிறக்கும் என இலக்கணம் சொல்வதால்,
ஆண்மை குறைந்த ஓர் ஆணும்,
பெண்மை குறைந்து ஆண் நிலையுற்ற ஒரு பெண்ணும்
இணையவே,

அலிப்பிறப்புத் தோன்றுகிறதெனக் கொள்ளலாம்போற்
தெரிகிறது.

மேற்கு நாகரீகத்தில் பெண்கள் ஆண்தன்மை
கொள்கின்றனர்.

அதனால்,

மேற்குநாடுகளில் அலித்தன்மை கொண்டோரின் பிறப்பு
அதிகமாகிறது.

மேற்சொன்ன கருத்துக்களுக்கு இச்செயற்பாடு
பொருந்துமாற்போல் தெரிகிறது.

இயற்கை ஆய்வில் நாட்டம் கொண்டார்,

தமிழ் எழுத்து வடிவதரும் இவ்வெடுகோளைக்கொண்டு,
இக்கருத்தினைத் தெளிவுற நிரூபிக்க முயலலாம்.



அதுபோலவே உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, ஆய்த
எழுத்து என்பவை,

பன்னிரண்டு, பதினெட்டு, ஒன்று என,

தமிழ் மொழியில் அமைந்திருப்பது கொண்டு,

ஆண், பெண், அலி எனும் பிறவிகளின் எண்ணிக்கை
விகிதாசாரத்தையும்,

இயற்கையிற் பொருத்தி ஆராய முயலலாம்.



மெய்யெழுத்துக்கள் பெண்ணெழுத்துக்கள் எனப்படுகின்றன.

நம் தமிழ் எழுத்து வடிவில்,

மெய்யெழுத்துக்கள் அனைத்துக்கும்மேலே புள்ளியிடுவது
வழக்கம்.

ஆன்றோர்,

நம் தமிழ்ப் பெண்களின் பொட்டிடும் வழக்கத்தை,
எழுத்தின் வடிவிலும் கொண்டனர் போலும்.

இது, வெறுமனே இரசனை நோக்கிலான ஒரு பார்வை.



இனி,

இயற்கையுடன் பொருந்திய இத்தமிழ் எழுத்துக்களின்
தன்மையுள் ஒரு பகுதியை,
தன் காவியத்துள் கம்பன் குறிப்பாலுணர்த்தியுள்ளமையை,
கண்டு மகிழ்வோம்.



இயக்கம் நோக்கி உயிரெழுத்து,

குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து என இருவகைப்படும்.

குறுகி ஒலிப்பது குற்றெழுத்து.

நீண்டொலிப்பது நெட்டெழுத்து.

‘அ’ குற்றெழுத்து.

‘ஆ’ நெட்டெழுத்து.

இவை உயிரெழுத்தின் இருவகைகள்.

இதுபோலவே மெய்யெழுத்தும்,

மெல்லெழுத்து, இடையெழுத்து, வல்லெழுத்து என,

மூவகையாய்ப் பிரிக்கப்படும்.

பதினெட்டு மெய்யெழுத்துக்களில்,

மெல்லொலி கொண்டவை ஆறு எழுத்துக்கள்.

இடையொலி கொண்டவை ஆறு எழுத்துக்கள்.

வல்லொலி கொண்டவை ஆறு எழுத்துக்கள்.

மெல்லொலி கொண்ட ஆறு எழுத்துக்களும்,

மெல்லினம் எனப்படுகின்றன.

இடையொலி கொண்ட ஆறு எழுத்துக்களும்,

இடையினம் எனப்படுகின்றன.

வல்லொலி கொண்ட ஆறு எழுத்துக்களும்,
வல்லினம் எனப்படுகின்றன.

மொத்தத்தில் தமிழெழுத்தமைப்பில்,
உயிரெழுத்து இருவகையாகவும்,
மெய்யெழுத்து மூவகையாகவும் பிரிக்கப்படுகிறது.
இவ்வெழுத்தமைப்பை மனங்கொண்டு,
இயற்கையை மீண்டும் நோக்கலாம்.



இயற்கை அமைப்பில் பெண்கள்,
ஆண்நிலை கொண்டவர்கள்,
இடைநிலைப்பட்டவர்கள்,
மெல்லியர் என மூவகையினராவர்.

ஆண்கள்,
வலிமைமிகுந்த ஆண்கள்,
வலிமைகுன்றிய ஆண்கள் என இருபிரிவினராவர்.
ஆண்களில் பெண்ணியல்பு கொண்டோர்,
அலியெனப் பிரிக்கப்பட்டதால்,
அவர்களில் இருநிலைகளே வகுக்கப்படுகின்றன.



மெய்யெழுத்துக்கள் மூவகைப்படும் எனக்கண்டோம்.
மெய்யெழுத்துக்கள் பெண்ணெழுத்துக்கள் எனப்பட்டதால்,
பெண்களும் மூவகைப்பட்டு நிற்பதை உணர்ந்தோம்.
தமிழ் எழுத்துவடிவு காட்டும் இவ்வியற்கை உண்மை
நிலையை,

கம்பன் தன் காவியத்திற் குறிப்பாற் காட்டுகிறான்.
யாகம் காக்க இராமனை அழைத்துச் செல்லும்
விசுவாமித்திரன்,

இராமனுக்கு மூன்று பெண்களை அறிமுகப்படுத்துகிறான்.
முதலிற் தாடகை.

அடுத்து அகலிகை.

நிறைவாய்ச் சீதை.

ஆண்தன்மை கொண்டு நின்ற தாடகை வல்லினம்.
 தன்னிலையிற் தளர்ந்த அகலிகை இடையினம்.
 மெல்லியல்பாற் சிறப்புற்ற சீதை மெல்லினம்.
 வல்லின இடையினப் பெண்களைக் காட்டி,
 பின் மெல்லினச் சீதையிடம் இராமனைச் சேர்க்கிறான் கம்பன்.
 தமிழ் எழுத்துவடிவு காட்டும் பெண்மையின் இயற்கை நிலை
 வேறுபாடுகளை,
 கதையோட்டத்தில் இயல்பாய் அமைத்து,
 கம்பன் காட்டிச்சென்ற நுட்பம் நம்மை வியக்கவைக்கிறது.



சிவபெருமானால் ஆக்கப்பட்டது என்றும்,
 தமிழ்க்கடவுள் முருகன் என்றும்,
 தெய்வங்களோடு இணைத்து நம் தமிழ்மொழி
 பேசப்படுகின்றது.

இறை என்பது இயற்கையே.
 இவ்வியற்கையை இறைவனின் அங்கங்கள் என
 பரிமேலழகர் பேசுவார்.

இறைவனாலாக்கப்பட்டதெனவே,
 தமிழ்மொழி இயற்கையால் உருவாக்கப்பட்டது எனும்
 உண்மை வெளிப்படுகிறது.

இயற்கையால் ஆக்கப்பட்ட மொழி இயற்கையோடு
 பொருந்தி,
 காலங்கடந்து நிற்பது ஆச்சரியமல்லவே.



பன்னிரண்டு கைகள், பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களாகவும்,
 ஆறுதலைகள் தமிழின் சிறப்பெழுத்துக்களாகவும்,
 ஒருதலையில் மூன்று கண்ணாக ஆறுதலையிலுமுள்ள
 பதினெட்டுக் கண்கள்,

பதினெட்டு மெய்யெழுத்துக்களாகவும்,
கையிலுள்ள வேலாயுதம் ஆயுத எழுத்தாகவும்
வர்ணிக்கப்பட்டு,
தமிழின் வடிவமாகவே திகழ்பவன் முருகன் என்பார்.
முருகன் தமிழின் வடிவானவன் எனவே,
தமிழ், இயற்கையின் வடிவாகிறது எனும் உண்மை
புலனாகிறது.



தமிழை வளர்த்தவர்கள்,
அகத்தியர், நக்கீரர், தொல்காப்பியர் போன்ற முனிவர்கள்.
முனிவர்கள் என்போர் தம் தவஅடக்கத்தால் இறைவனை
உணர்ந்தோர்.
இறைவனை உணர்ந்த முனிவர்களே தமிழை
வளர்த்தார்கள்.
எனவே,
இயற்கையை உணர்ந்தவர்களே தமிழை வளர்த்தனர்
என்பதும் பெறப்படுகிறது.



இவ்வுண்மைகள் கொண்டு நோக்க,
தமிழ்மொழிக்கும் இயற்கைக்குமான தொடர்பு தெளிவாகிறது.
இத்தொடர்பே,
தமிழ்மொழியின் நிலைத்த தன்மைக்குக் காரணமாம்.
தமிழ்மொழியிலும் மொழிவடிவிலும் மாற்றம் செய்ய
முனைவோர்,
இயற்கையுடனான தமிழ்மொழியின் தொடர்பினை,
சிதையாது பேணுதலின் அவசியம் உணர்வார்களாக.
அன்றேல்,
தமிழ்மொழியை வளர்ப்பதாய் அவர்செய்யும் மாற்றங்களே,
அம் மொழியின் அழிவுக்குக் காரணமாகிவிடுமாம்.





வானத் பதிப்பகம்

